XVI. évfolyam 24. szám **Ára: 1 forint** *1960. június 16*

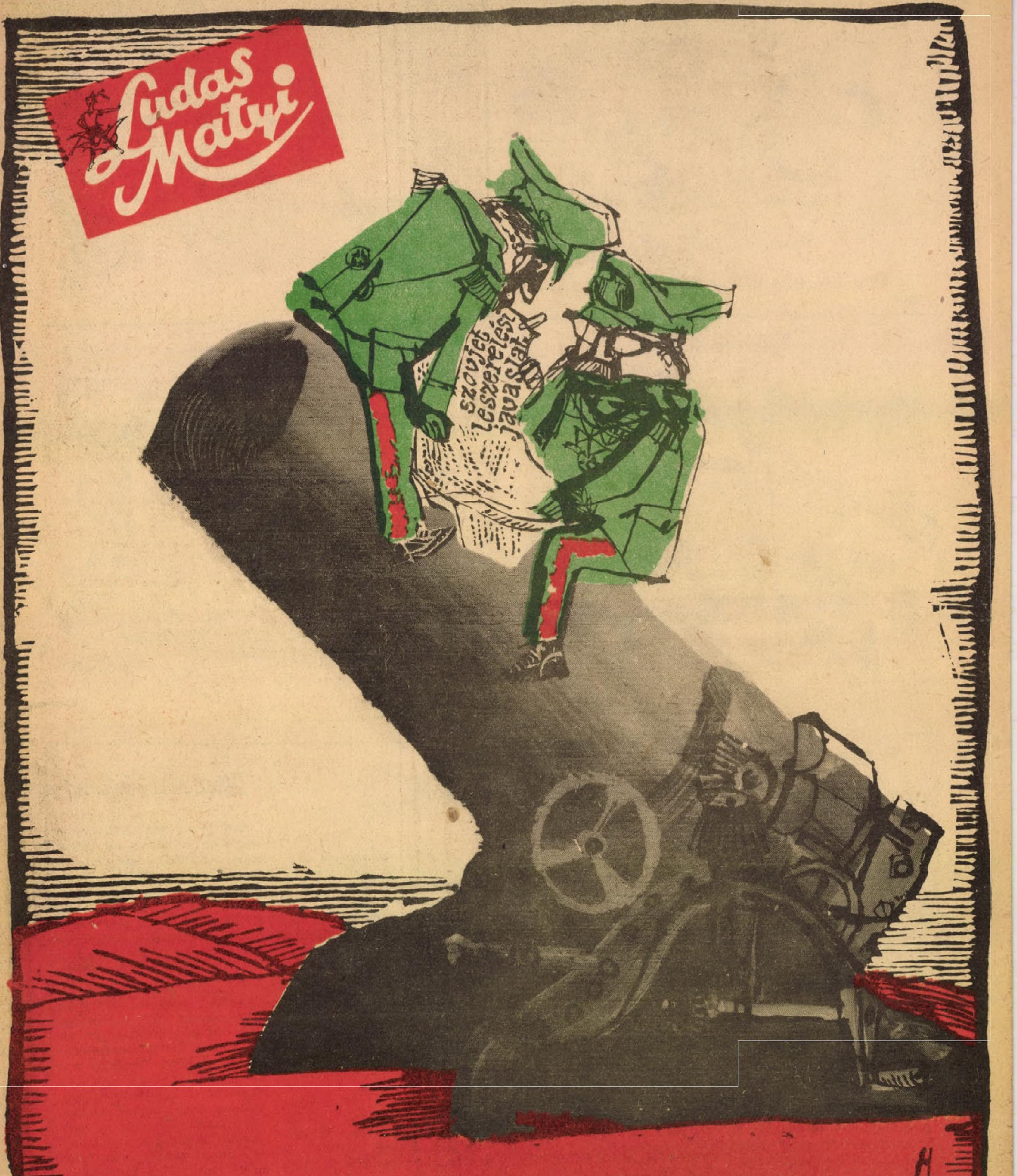
Ludas Matyi
szovjet leszerelési javaslat
H

Hegedűs István rajza

Az Egyesült Államok tanulmányozza az új szovjet leszerelési javaslatot

Vége a tanévnek

Vasvári Anna rajza

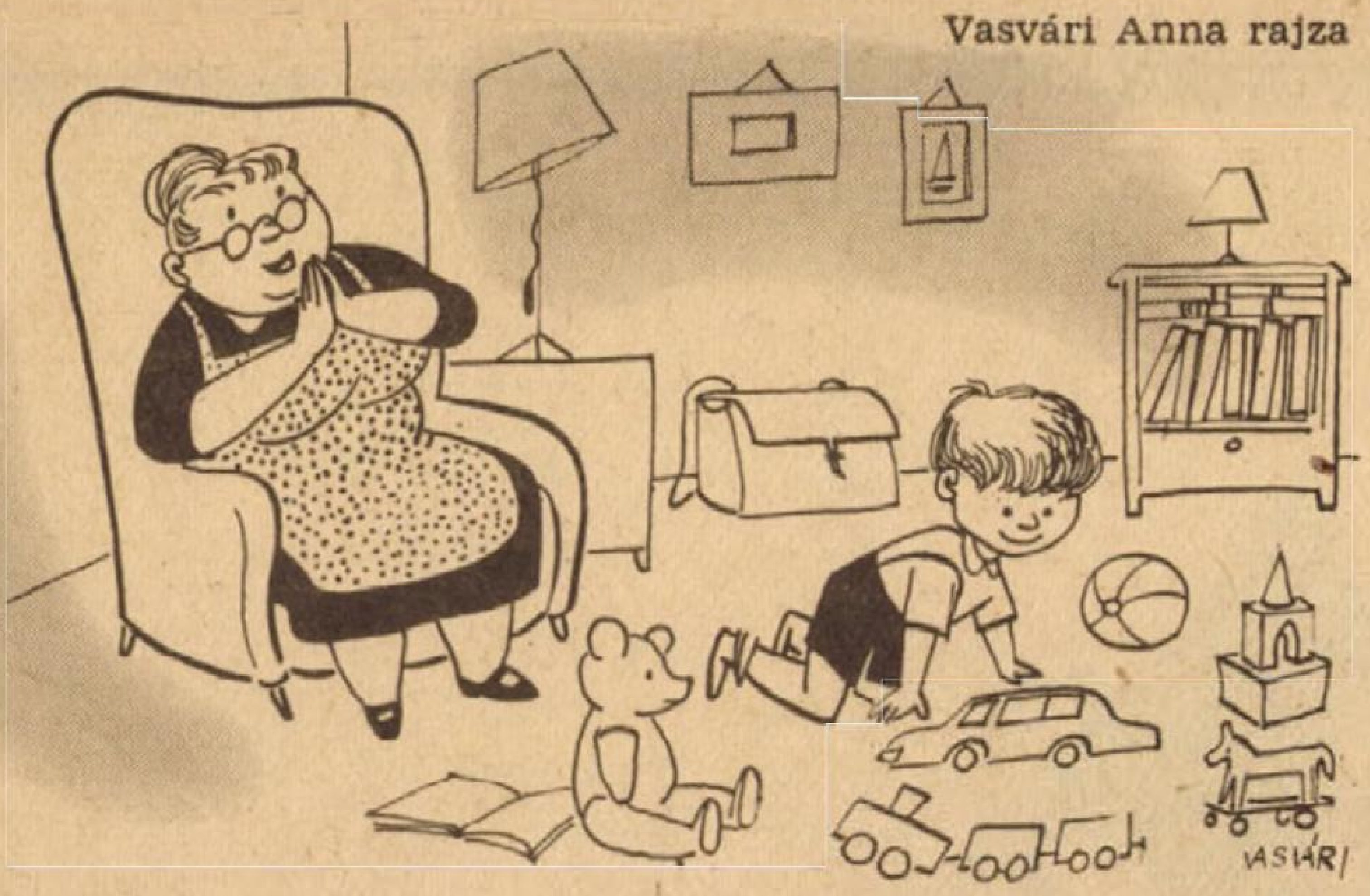

A nagymama: Hála istennek! Nem kell több leckét csinálnom.

Univerzális traktor

Szűr-Szabó József rajza

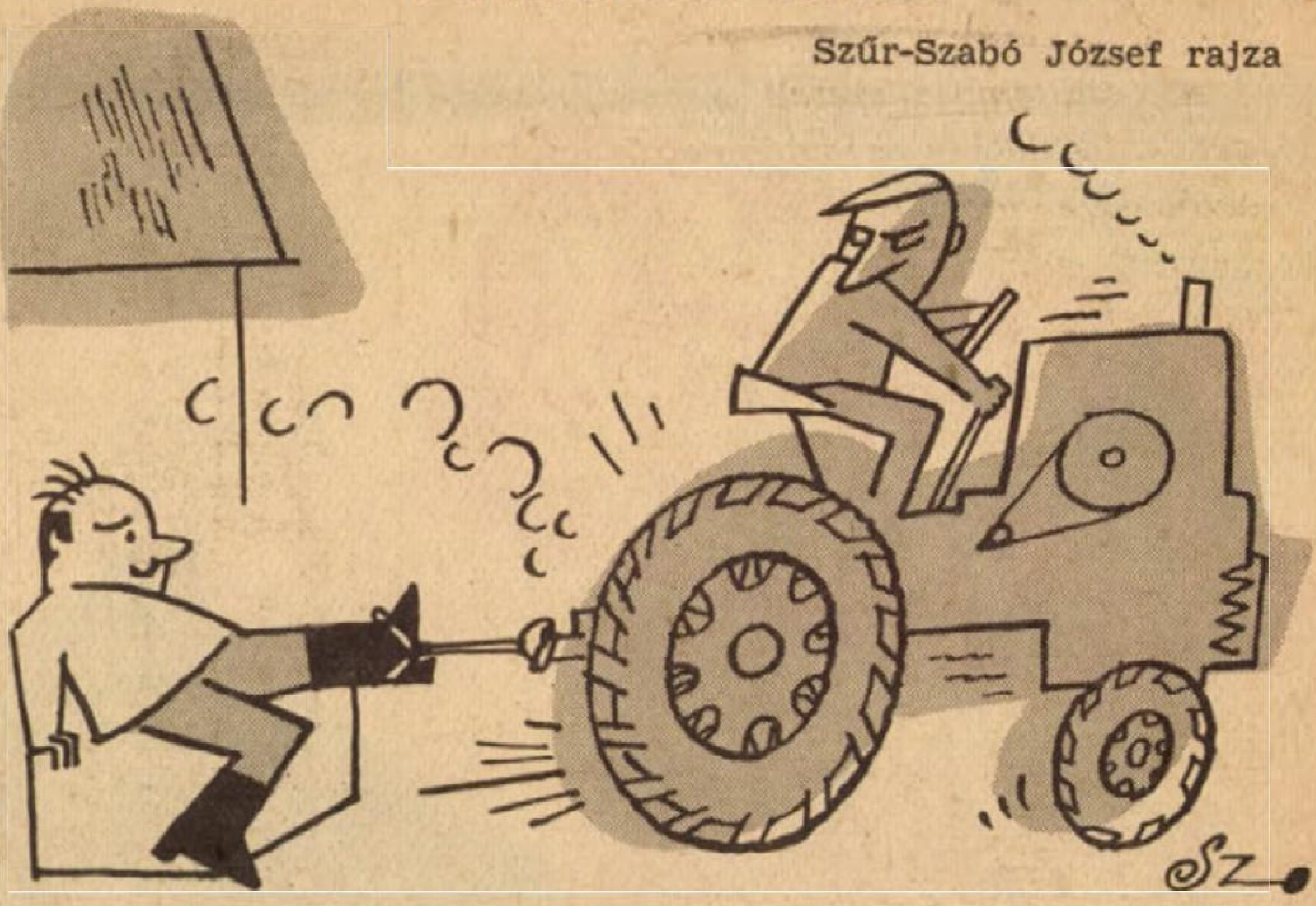

Fejlődik a falu

Várnai György rajza

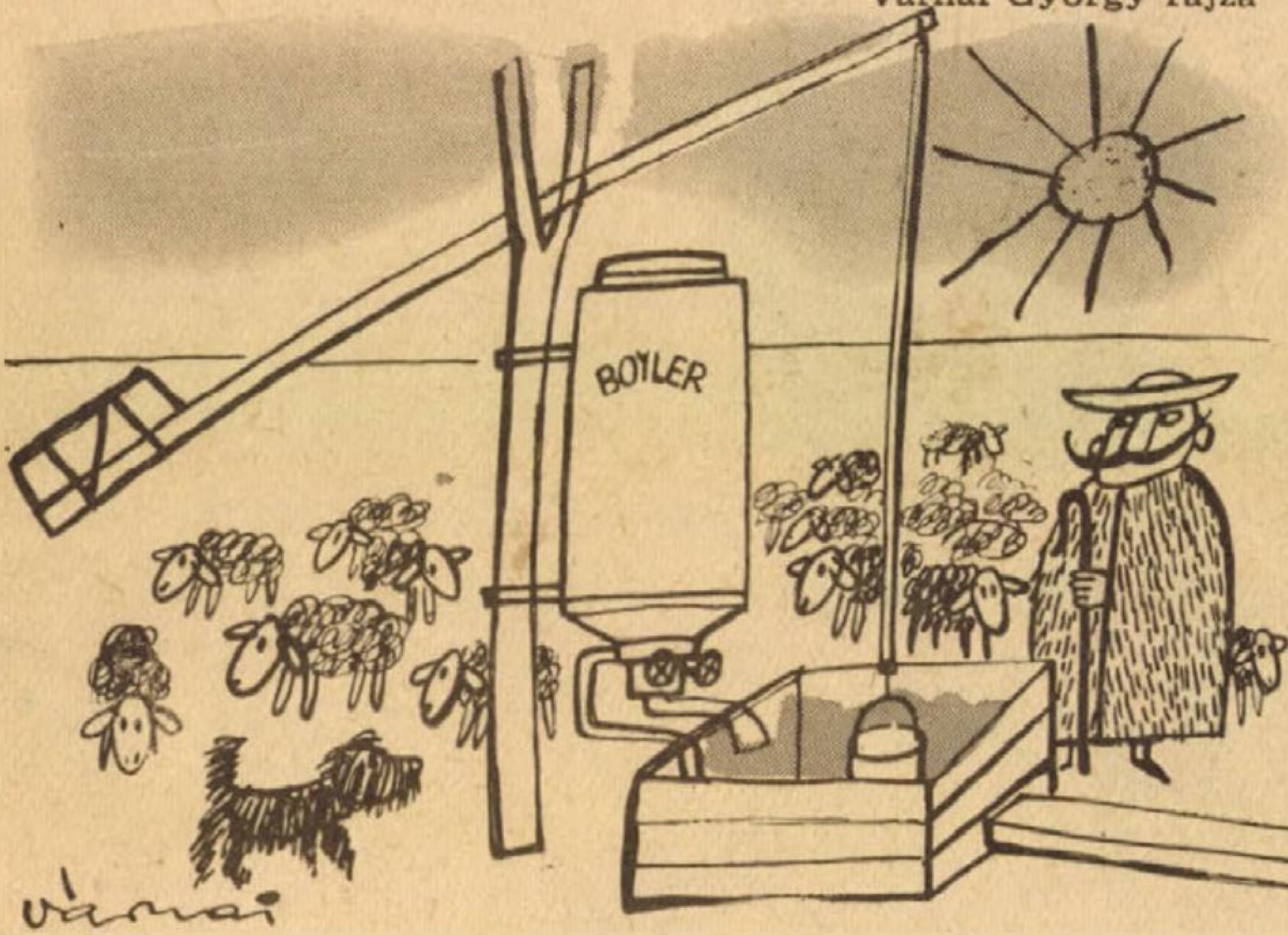

Korszerű üzemben

Schwott Lajos rajza

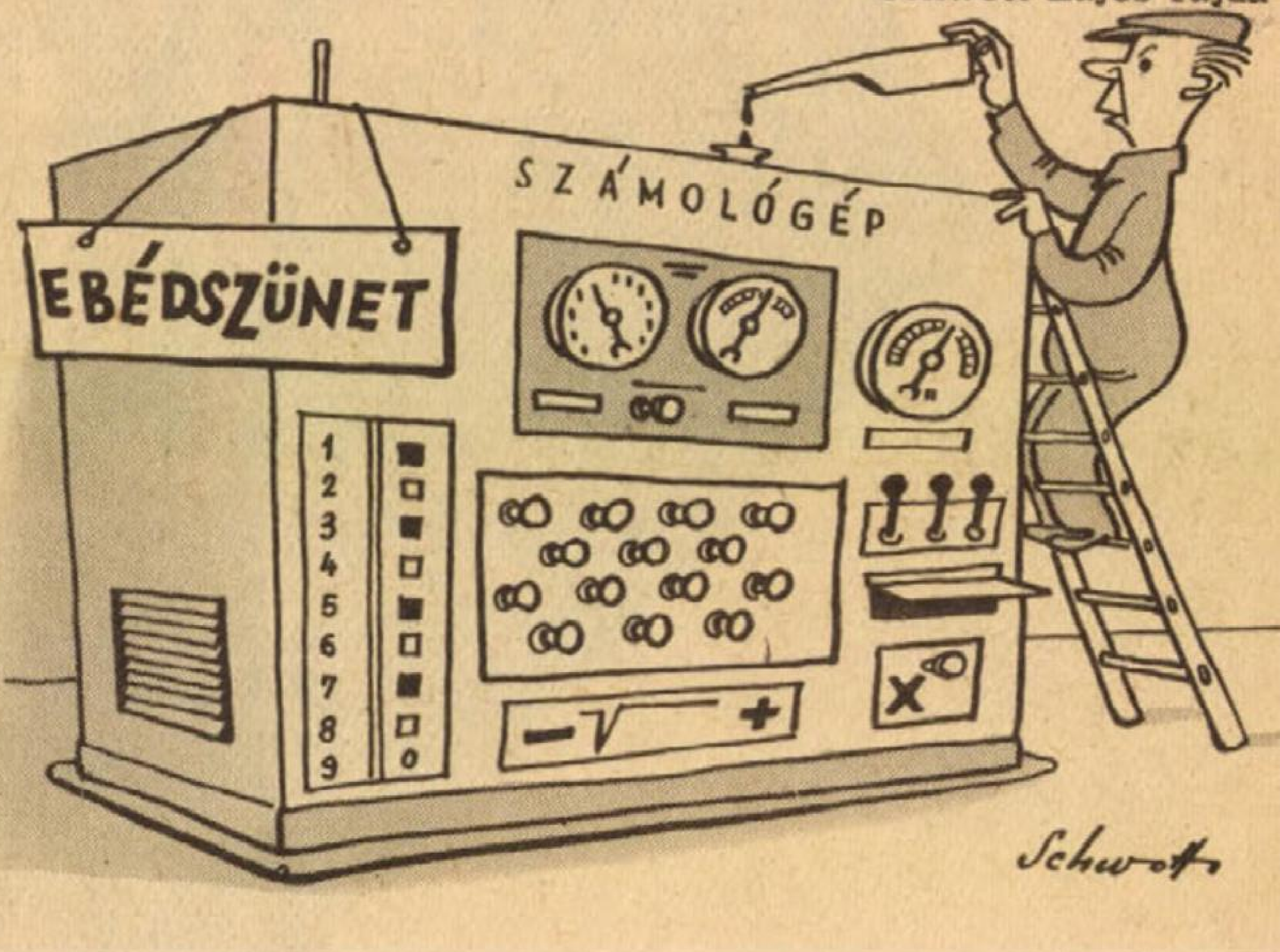

Ezt olvastuk

Hogy értsük ezt?

A Magyar Ifjúság riportot közölt egy válogatott futballistánkról, és családi körülményeiről szólva azt írja: „Idősebb édesapja és édesanyja vele él."

És mi van az illető fiatalabb édesapjával? Ő nyilván még jó erőben van s így nem szorul a fia támogatására.

Levél

Kedves Árgus doktor! Az utóbbi időben egyre-másra tűntek fel Pesten a jóga stúdiók. Mivel a helyesen alkalmazott jóga-gyakorlat kétségtelenül hasznos, eddig rendben van a dolog. Hanem a stúdiók „eredeti" indiai jelleget akartak adni maguknak a felvett, egzotikusan hangzó szanszkrit elnevezésekkel – mégpedig hibásan, tájékozatlanul. Az egyik iskola a „Hata Yoga" nevet viseli. A szanszkrit „hatha" szó önfegyelmezést jelent, míg a „hata" szó jelentése: megölt, agyonütött, s átvitt értelemben becsapott-at jelent. Csak nem a becsapottak jógáját hirdeti az illető intézmény? Tisztelettel: B.

A hely, amelynek arca van

Az Ország-Világ munkatársa látogatást tett az adácsi iskolában, ahol egykor kisdiák volt. A fiatal tanítónő láttán eszébe jut egykori tanítója. Ezt az érzést így örökíti meg:

„Szorongó tisztelettel emelem tekintetemet a dobogóra, és a tanítónő szép kerek arcú helyén első tanítóm beesett, sápadt képét látom..."

Helyesen: „A tanítónő kerek arcú helyén első tanítóm beesett, sápadt helyét látom." Ha lúd, legyen kövér.

Művészeink vidéken

A Népszabadság egyik kis tudósításának ezt a címet adta: „Cyrus Eaton és felesége a Herceghalmi Állami Gazdaságba látogattak és művészeti életünk képviselőivel találkoztak."

Már éppen töprengeni akartunk, hogy mit kerestek művészeti életünk képviselői az állami gazdaságban, amikor a cikkecske elárulta, hogy a címnek csak az első fele történt Herceghalmon, a mellérendelt mondat már a budapesti Filmklubra vonatkozott.

Szakértelem: hiányos

Az Esti Hírlap munkatársa cikket írt a Fémáru és Szerszámgépgyár diszpécseréről s ennek során következetesen azt állítja, hogy a diszpécser vasérchegyeket vándoroltat. Nagy naivságra vall ez! Hiszen a vasérc ásványi termék, amelyből sok-sok művelet során lesz forgácsolásra alkalmas munkadarab. A riporter e gyárban vasércet nem is láthatott, amiről írt, azt a képzelete termelte ki, a tájékozottsága távollétében.

Dr. Árgus

Pesti tudósítónktól

Vörösmarty Mihály hívott fel telefonon a minap és súlyos szemrehányásokat tett nekem. Ingerült hangon közölte, hogy már régóta figyeli tevékenységemet, amely nem más, mint irodalmi diverzió: legutóbb a Szegény asszony könyvének két sorát is Arany Jánosnak tulajdonítottam a Ludas Matyiban.

Ezúton vagyok kénytelen mentegetőzni és kijelenteni, hogy mi sem áll távolabb tőlem, mint a Vörösmarty-ellenesség. Nem az ellenszenv volt az elírás oka, hanem ami még rosszabb: szórakozottságom. Tudom, hogy bűnöm megbocsáthatatlan. De azzal az optimizmussal, amely sajátom, erősen bízom abban, hogy talán még nincs veszve minden, talán még jóvá tehetem hibámat, s le tudom küzdeni rossz hajlamaimat. Mint ahogyan Petőfi írta a Bánk bánban: „Ember: küzdj és bízva bízzál!"

f. l.

Apró baleset

A pesti ember szereti a magányosságot – legalábbis az autóbuszon. Az üres autóbuszra kivétel nélkül mindenki az „egyke" ülőhelyekre telepedik, a kocsi baloldalára és csak amikor azok már elkeltek, akkor foglalnak helyet az utasok a kettős üléseken. Nekem már csak ilyen kettős ülés jutott. Kényelmesen terpeszkedtem el rajta, mintegy másfél ülésnyi helyet foglalva. Élveztem a helyzetet: én sem vagyok rosszabb a baloldali előkelő utasoknál. De nem biztam el magam. Tudtam, hogy előbb-utóbb vége lesz ennek a paradicsomi állapotnak és valaki mellém fog telepedni. Vajon milyen lesz az új szomszéd? Csinos nő? Megalkudtam, ha nem is csinos, ha nem is nő, de legalább ne legyen másfélmázsás kövér alak, aki súlyos testével rámnehezedik.

Ahogy áramlott előre a tömeg, igyekeztem szuggerálni a kövéreket: „Ne hozzám ülj, ott szemben kényelmesebb helyet találsz." Viszont a soványakat szívélyes, felebaráti mosollyal invitáltam.

Ragyogó taktikámat siker koronázta. Sovány kis emberke került mellém. Udvariasan összehúzta magát. Ez már beszéd! Szeretem az ilyen előzékeny, girhes utasokat. Most már jöhetnek a lomposak, a hústömegek. Jött is egy, verejtékezve a maga százhúsz kilós súlya alatt. Fölényesen néztem rá: mi közöm hozzá, én már megkaptam a magam ideális útitársát.

És ebben a pillanatban az én soványka kis szomszédom felpattant és lekötelező gesztussal átadta a helyét a hájtömegnek. Csak udvarias utassal ne volna dolga az embernek!

K. I.

Új lakásban

Erdei Sándor rajza

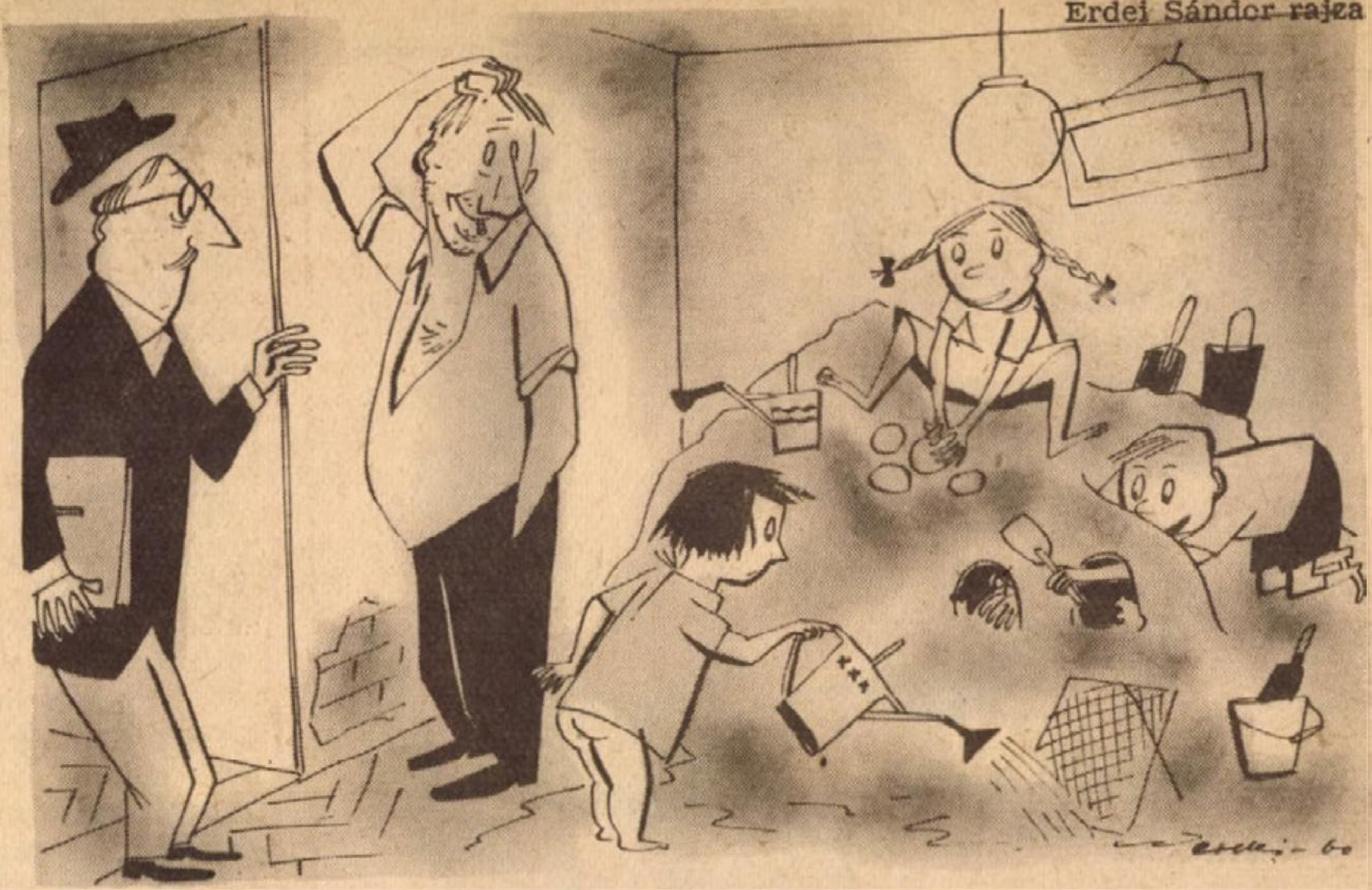

– Mit csinálnak maguk ebben a szép új lakásban?
– Semmit. Gyerekszobára is szükség van.

Alapigazság

Szepes Béla rajza

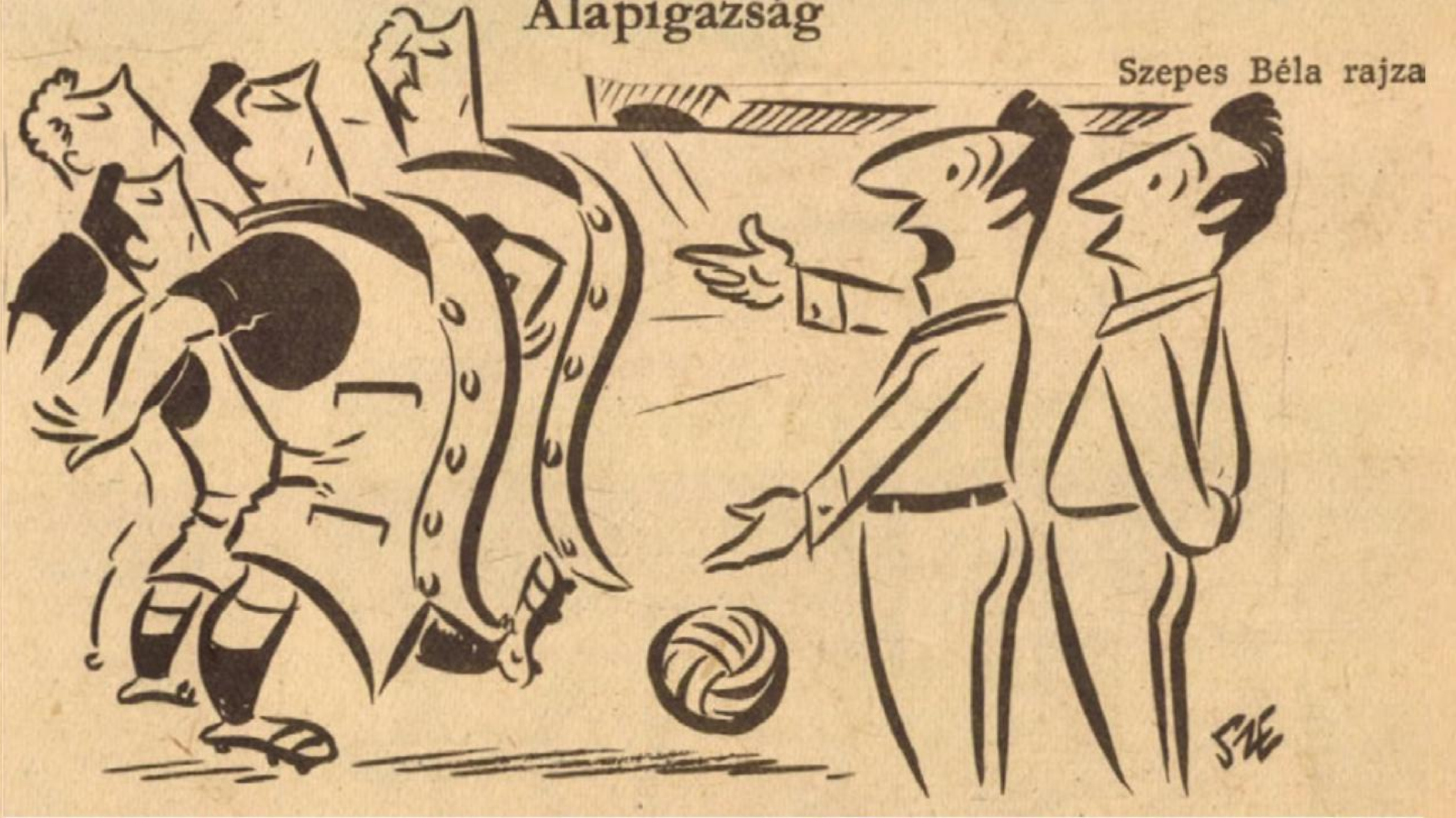

– Ilyen nagy melléllénnyel nem lehet focizni!

Huligánok között

Kaján Tibor rajza

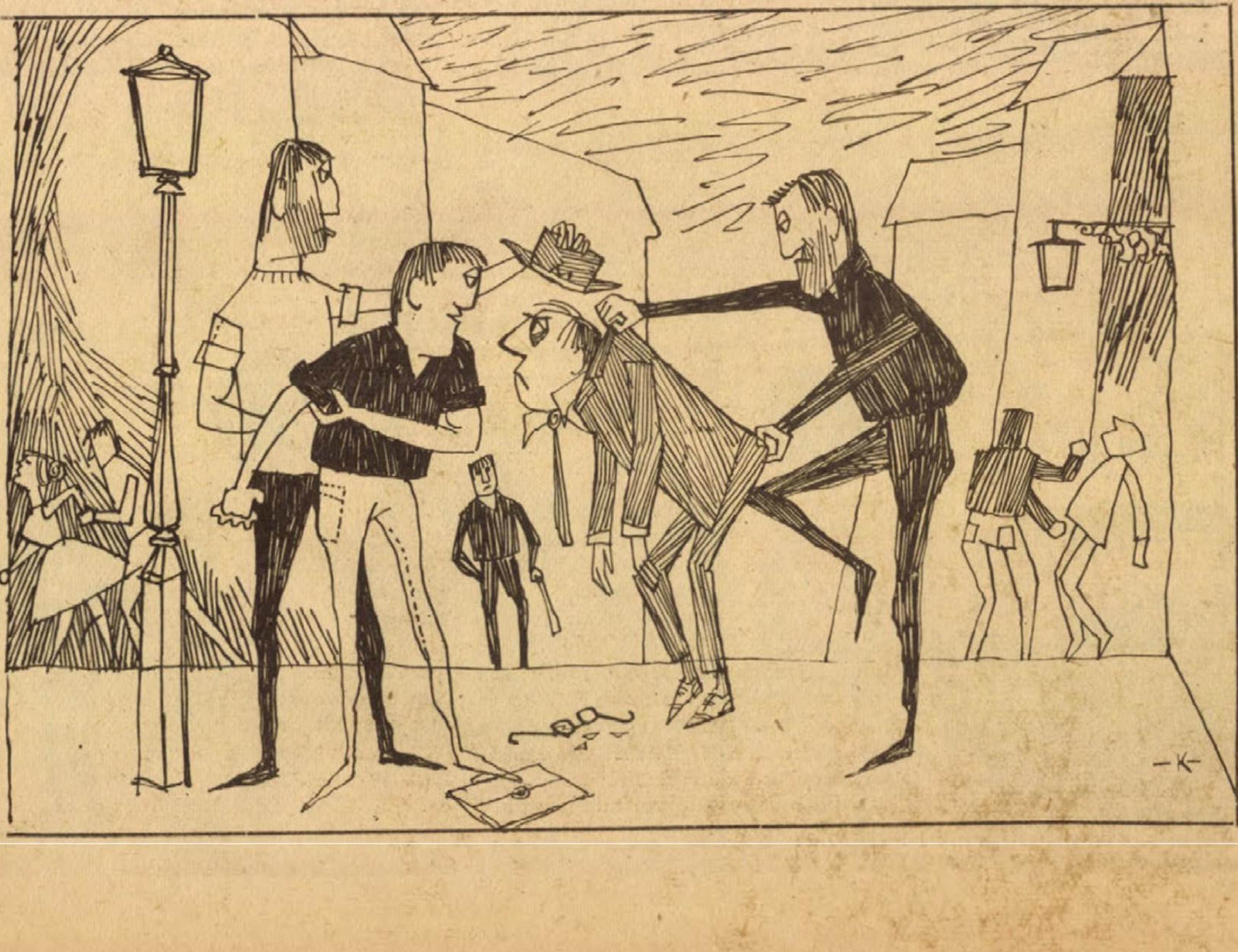

– Cseppet se bosszankodjék, uram, ez ma világjelenség . . .

Töprengés

Erdei Sándor rajza

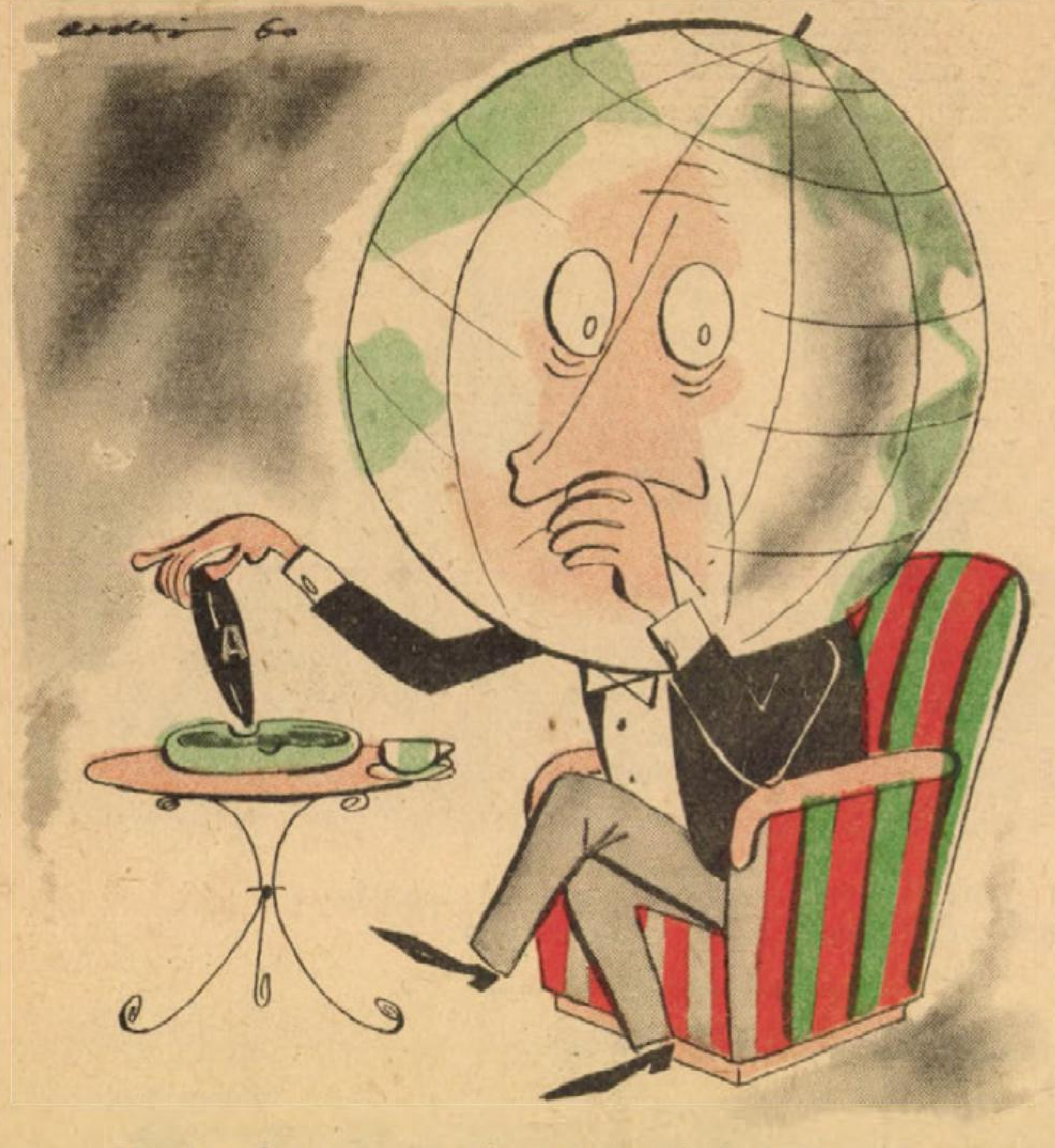

– Nagyon fojt ez a vacak, mégiscsak le kellene mondani róla.

Kép szöveg nélkül

Hegedűs István rajza

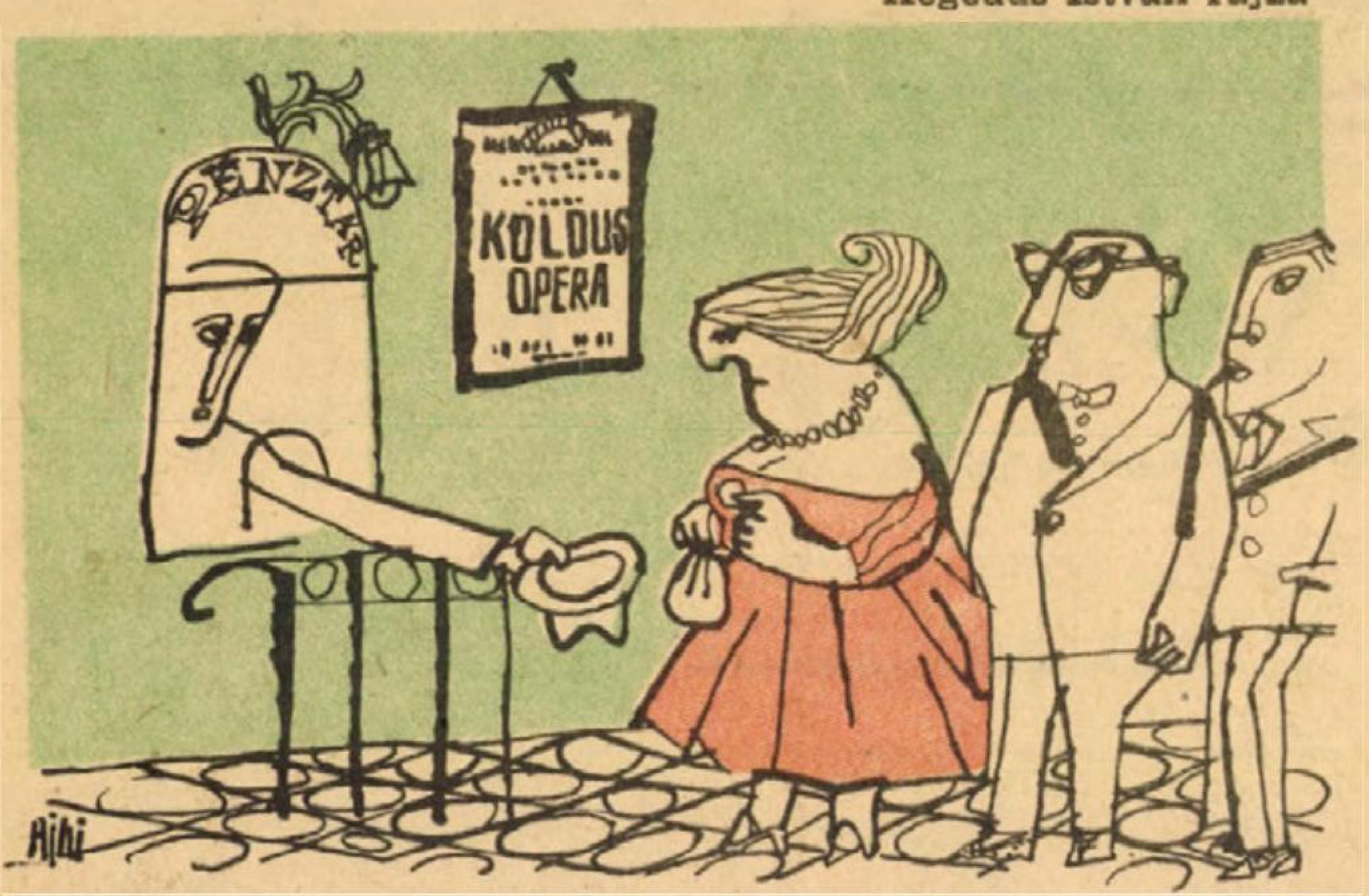

LEVÉL a társadalmi felelősségről

Tisztelt Uram!

Csak elismerés illetheti Önt, amiért síkra szállt, hogy vállalati gyűlésen tárgyalják meg, ki a felelős kollégájának, Balajti Elemér főelőadónak elzülléséért. A széleskörű vállalati gyűlésen Ön felvetette a saját mulasztását és önkritikusan elismerte: hibázott, mert figyelmeztetnie kellett volna Balajtit a tömény szesz romboló hatására. Ehelyett, amikor Balajti reggelenként részegen járt be a hivatalba, szótlanul tűrte és nem nyújtotta segítő kezét támogatásra szoruló kollégájának.

A gyűlésen résztvevő kartársak dörgő tapsa kísérte felszólalását. Különösen magasra csapott a lelkesedés hulláma, amikor hangsúlyozta Ön az egész kollektíva felelősségét, amely a mai társadalmunkban minden dolgozóra szinte automatikusan hárul. Úgy érzi — mondotta Ön a jó ügyhöz méltó hévvel —, hogy a kartársak együtt és külön-külön is mulasztást követtek el Balajtival szemben. Felhívta Balajti közvetlen munkatársait, beosztottjait és feletteseit, hogy ők is önkritikusan bírálják el szerepüket és vizsgálják meg, hogy ez a nemrég még kitűnő kollégájuk hogyan juthatott a lejtőre.

Az Ön meggyőző szónoki képességét dicséri, hogy számosan jelentkeztek szólásra és elmondták véleményüket éppen olyan önkritikusan, mint Ön. Vadasi főpénztáros például kijelentette: most döbbent rá, hogy milyen súlyosan vétett a munkatársi szolidaritás és Balajti ellen, mert sohasem figyelmeztette a hamis bizonylatokkal való manipulációk veszélyeire. Igaz, sohasem gondolt arra, hogy Balajti valaha is sikkasztani fog, de belátja, mégis foglalkoznia kellett volna dolgozótársával, Balajtival, aki tévelyeghet és sikkaszthat, mint ahogy Balajti tévelygett és sikkasztott is. A főpénztáros könnyező szemekkel fejezte be felszólalását és ígéretet tett, hogy a jövőben sohasem feledkezik meg emberi kötelességéről.

A vállalat igazgatója, felszólalásában, mélyrehatóan elemezte a saját felelősségét. Neki, mint igazgatónak — úgymond —, észre kellett volna vennie, hogy Balajti élete felborul, elzüllik, sikkaszt, cserben hagyja a családját, de minderről csak akkor értesült, amikor Balajti visszaéléseit leleplezték. Az igazgató kemény szavakkal ostorozta önmagát, majd átadta a szót a minisztérium képviselőjének, aki megrázó szavakkal ecsetelte a minisztérium mulasztását és felelősségét.

Ezek után bizonyára Önnek is jól esett, tisztelt Uram, hogy hozzászólásában Balajti elismerését fejezte ki a kollektívának az elmélyült önkritikáért. És arra kérte az egybegyűlteket, hogy az elhangzottak ne maradjanak pusztába kiáltó szavak, s kollégái abban a szellemben cselekedjenek, ahogyan most nyilatkoztak.

Balajti lojalitására jellemző, hogy ehhez — mint felszólalásában ígérte —, a maga részéről minden segítséget megad a kollektívának.

Földes György

Fucika balesetet okoz

Pusztai Pál rajza

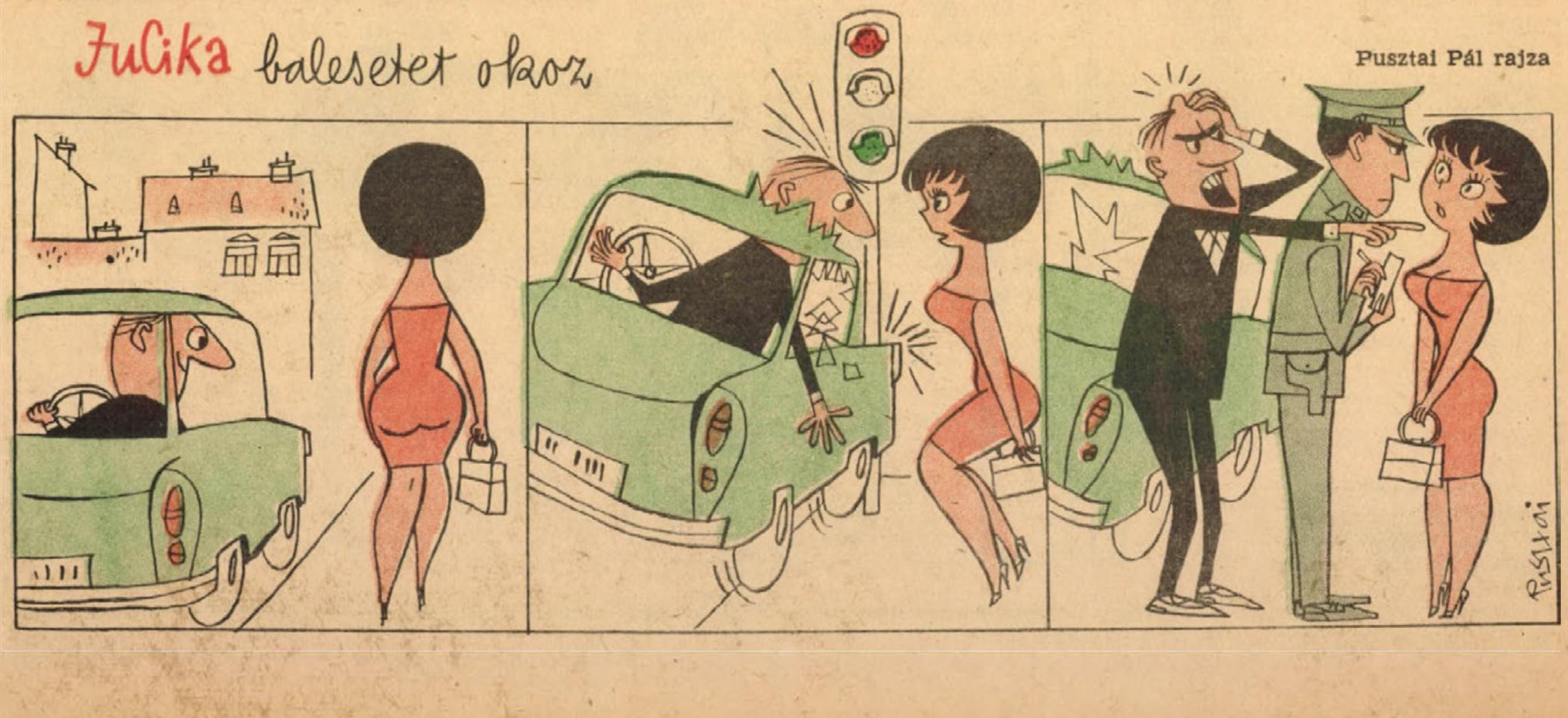

Eisenhowert várják Tokióban . . .

Gerő Sándor rajza

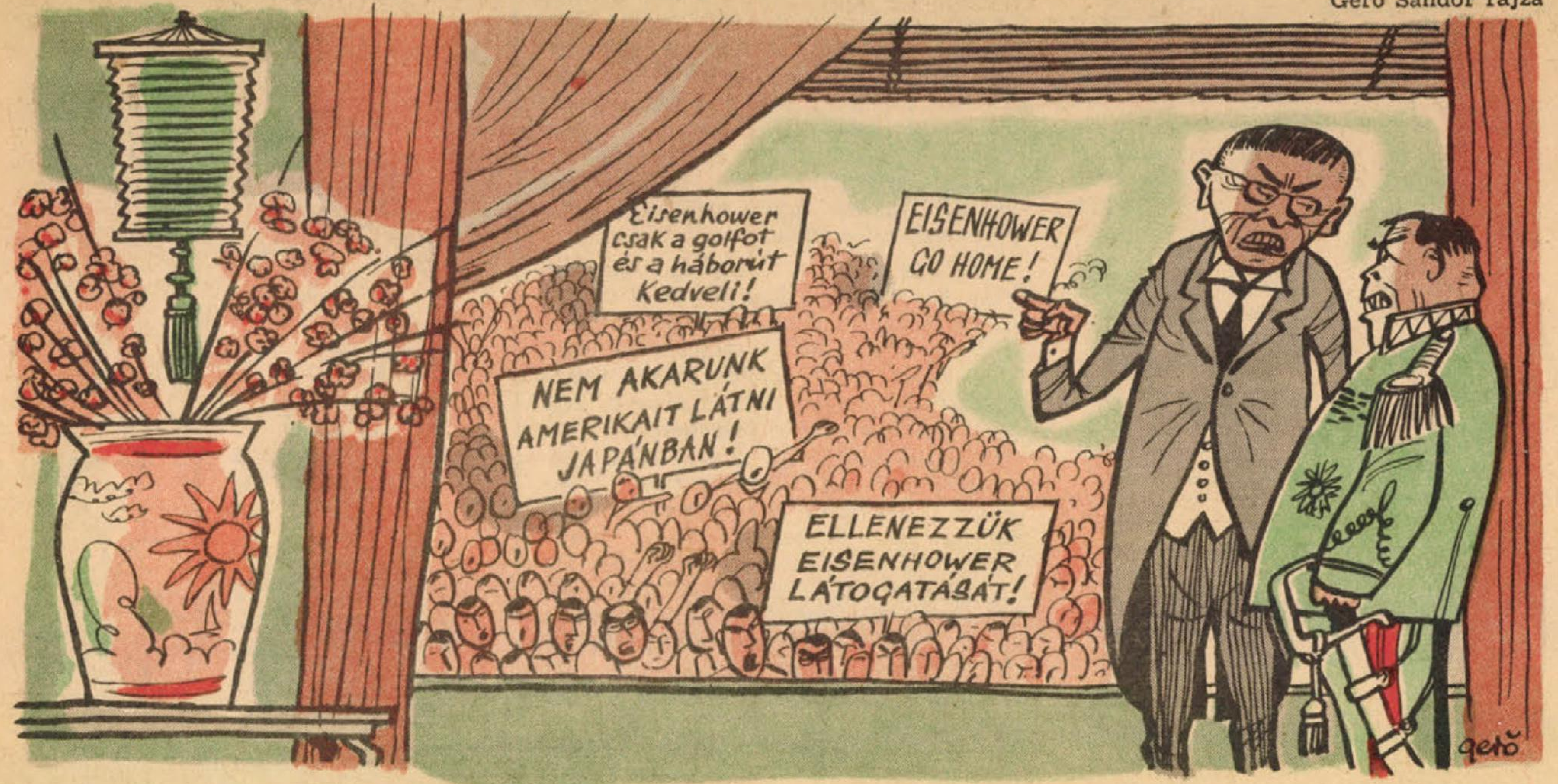
Eisenhower csak a golfot és a háborút Kedveli!
EISENHOWER GO HOME!
NEM AKARUNK AMERIKAIT LÁTNI JAPÁNBAN!
ELLENEZZÜK EISENHOWER LÁTOGATÁSÁT!
gerő

. . . avagy a japán kormánynak sikerült megmozgatnia a tömegeket . . .

Párizsi mozaik

Ha egy francia fiatalember, hosszabb-rövidebb ismeretség után szeretné elnyerni a társaságában levő hölgy kegyeit, nem szerelmes szavakkal kérleli, hanem így szól hozzá:

– Kedvesem, nem lenne velem egy kicsit egzisztencialista? . . .

*

A polgári egyenlőség lebilincselő példájával egy kis kávéház teraszán találkoztam, hol kávémat fogyasztottam. Szürke szakállas, vén koldus járt az asztalok között, sapkájába gyűjtve az alamizsnát. Asztalomhoz érve, a szokásosnál úgy látszik nagyobb pénzdarabot dobhattam kalapjába, az apóka szeretettel pillantott rám, majd rongyai alól egy sörösüveget húzott elő, s mielőtt visszautasíthattam volna, poharamat színültig megtöltötte üvegéből. Azzal kezet rázott velem és indult a többi asztalhoz.

*

Svájcon átutazóban elgyönyörködtem a templomok szép toronyóráiban, melyek kivétel nélkül jártak és a pontos időt mutatták. Az egyik toronyórán végül is hatalmas feliratot olvashattam el, mely négy irányba hirdette az óramárkát: OMEGA!

Egy templom, amelyben nemcsak igét hirdetnek, hanem órát is.

*

A francia férfiak nagyszerű szokás szerint legtöbbször még esti programjaikhoz sem öltözködnek fel elegánsan, gyakran ingujjban vagy pulóverben ülnek éjszakánként elegáns hölgytársaságukban. Ezt a szokást a legnagyobb lelkesedéssel üdvözöltem s igyekeztem túltenni a franciákon is hányaveti és kényelmes öltözködésben.

Ilyen módon történt, hogy egyik esti sétám közben egy szelíd hangulatú utcácskában megpillantottam egy halványan megvilágított éttermet, mely külsőleg arra engedett következtetni, hogy abban szerény és megfizethető vacsorát lehet elfogyasztani. Ezért bátran beléptem ajtaján, szép fehér ingben, melynek ujját előzetesen könyököm fölé hajtogattam. Az ajtón belül súlyos perzsaszőnyegbe süllyedt a lábam s egy krémszín szmokingos alkalmazott, ijedt és csodálkozó tekintetével találkoztam.

Mindjárt megértettem, hogy az étterem szolid külseje megtévesztett s egy igen előkelő étterembe kerültem, de nem hátrálhattam meg, könnyedén tovább haladtam s beléptem a belső helyiségbe, mely újabb aggodalommal töltött el. Az étteremben kizárólag estélyi ruhás urak és hölgyek ültek, valahonnan rejtett, halk zene szólt s én álmélkodó tekintetek kereszttüzébe kerültem. Ez az étterem, mint utóbb megtudtam, egy amerikai tulajdonban levő vendéglátóipari vállalat volt, ahol a francia szokástól ellenkezőleg, éppen hogy kötelező volt a nagyestélyi ruhákban való megjelenés.

Nem volt választásom, hidegvérűen kellett viselkednem. Leültem és komótosan szivarra gyújtottam. A személyzet a háttérben halkan suttogott. Nyilvánvalóan olyan emberrel álltak szemközt, aki halálosan unja már a szmokingot és ingujjban kíván vacsorázni. Hosszas megbeszélés után a nyilvánvalóan legjobb modorú és legtapintatosabb férfit küldték asztalomhoz, akinek azonban nem okoztam kényelmetlen perceket. Mindjárt tudtam, hogy mit akar mondani, s távol állt tőlem, hogy ujjat húzzak a renddel és a szabályokkal. Szomorú mosollyal felkeltem tehát asztalomtól és kezet nyújtottam neki, melyet az szabódva elfogadott.

Az ajtóig kísért sűrű bocsánatkérések között, s hogy gépkocsi sem várt az utcán s én gyalog indultam utamra, az utolsó kétség is eloszolhatott benne atekintetben, hogy rendkívüli személyiség tisztelte meg őket az éjszaka folyamán . . .

Somogyi Pál

Kerthelyiség

Várnai György rajza

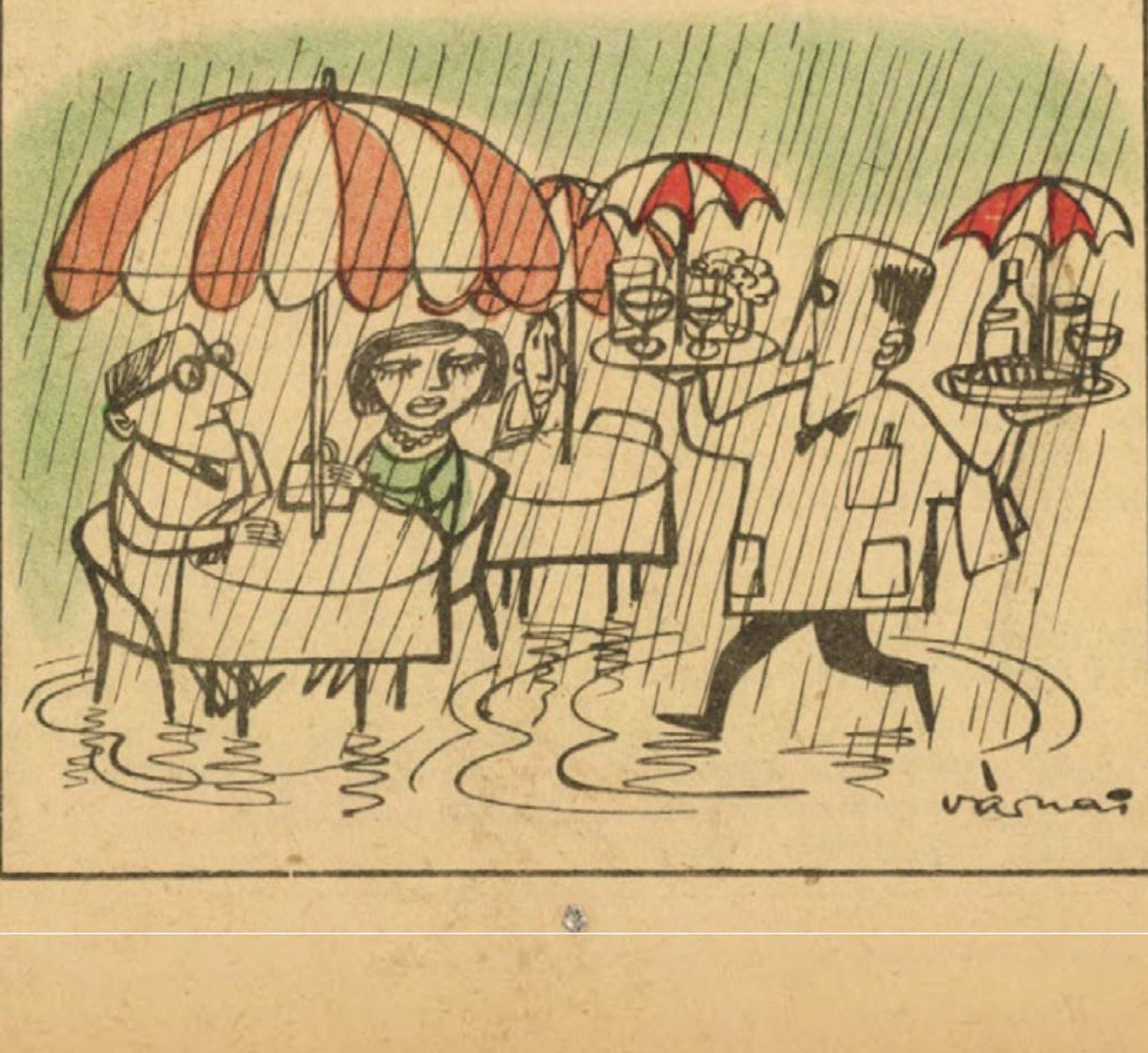

ÖNÉLETRAJZ

(Az Artistaképző Iskola felvételi pályázatot hirdetett 10–14 éves gyermekek számára. A kérelemhez a gyermekek által írott önéletrajz mellékelendő. Sikerült megszereznünk egyet.)

„Nevem Obsina Kálmán. Születtem 1950. augusztus 17-én, számomra még tisztázatlan körülmények között. Erre vonatkozó keresztkérdéseimre rokonaim ugyanis egymásnak ellentmondó felvilágosításokat adtak. Legvalószínűbbnek a velem egykorú Brunner Pityu nézetét tartom. Szüleim, ha nem is jómódú, de elégséges módú adminisztratív munkaerők voltak. Engem, mint mindenki mást, egyszerű, közönséges csodagyerekként kezeltek. Beírattak a bölcsődébe, amit jó eredménnyel elvégeztem. 1953-ban szobatiszta lettem. Így azután fölvettek engem az óvodába. 1954 tavaszán léptem be egy gödörbe, és kibicsaklott a lábam. Betegségem alatt állandóan képeztem magam, haladó képeskönyveket nézegettem. 1958-ban anyagi körülményeim gyökeresen megváltoztak: bátyámtól örököltem egy csapágyas rollit és egy tele bélyegalbumot. Haladó egyéniségemre vall, hogy a bélyegeket eladtam, s a pénzemet, a kor szellemének megfelelően, szalvétákba fektettem. 1959-ben láttam a cirkuszban Attrakciót, a világhírű akrobatát, aki a kezén, aztán a vállán, végül pedig (kifelé) a lábán járt. Ekkor elhatároztam, hogy én is hivatást érzek az akrobatika iránt, az elméleti oktatást lassan úgyis elsöpri a politechnikai idők szele.

Jelenleg nőtlen vagyok, tudom, hogy a családalapítás komoly dolog, és túl fiatalon nem szabad összeesküdni, mint sok meggondolatlan ifjú, ezért aztán a Tót Ibivel megegyeztünk, hogy még várunk egy évet. Különben ő, a feleségem, munkásszármazású lesz. A nyilaskeresztes pártnak tagja nem voltam. Külföldön rokonaim nincsenek, csak a szüleimnek. Tessenek szíves lenni tehát fölvenni az artista iskolába. De a szüleimet nem fontos értesíteni, ők nem tudnak a dologról, ez elvégre is az én ügyem. Azt szeretném, ha ők nem is tudnák meg, hogy iskolát változtattam, csak majd a végén csodálkozzanak, amikor kijártam az iskolát és hazamegyek s azt hiszik, hogy egyszerű mérnök vagyok, pedig közben világhírű kötéltáncos lettem.

Obsina Kálmán
IV. b. oszt. tan.

A legegyszerűbb megoldás

Schwott Lajos rajza

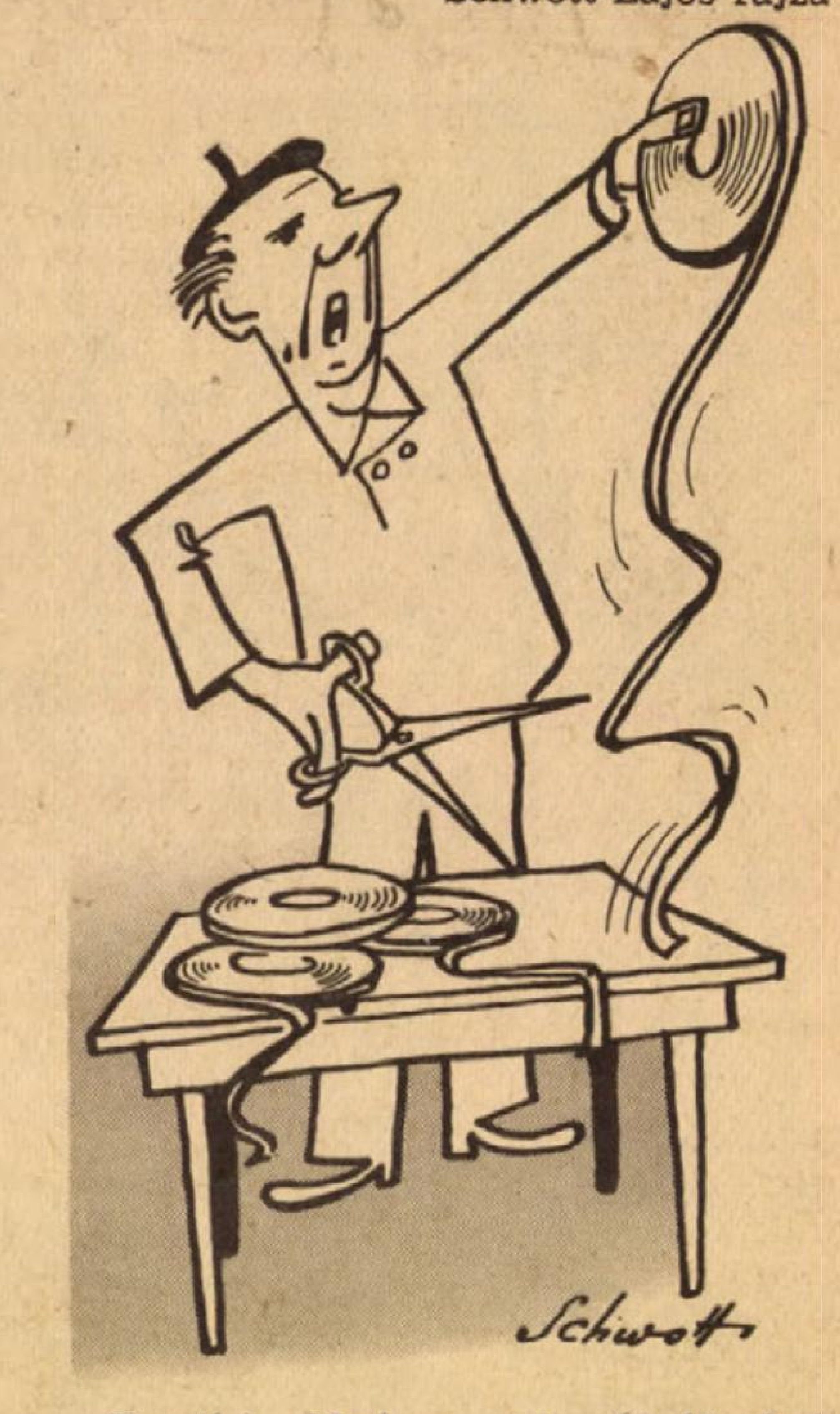

– Tessék! Modern női fürdőruha! Métere 8 forint 20!

Újból működik az Etna

Gerő Sándor rajza

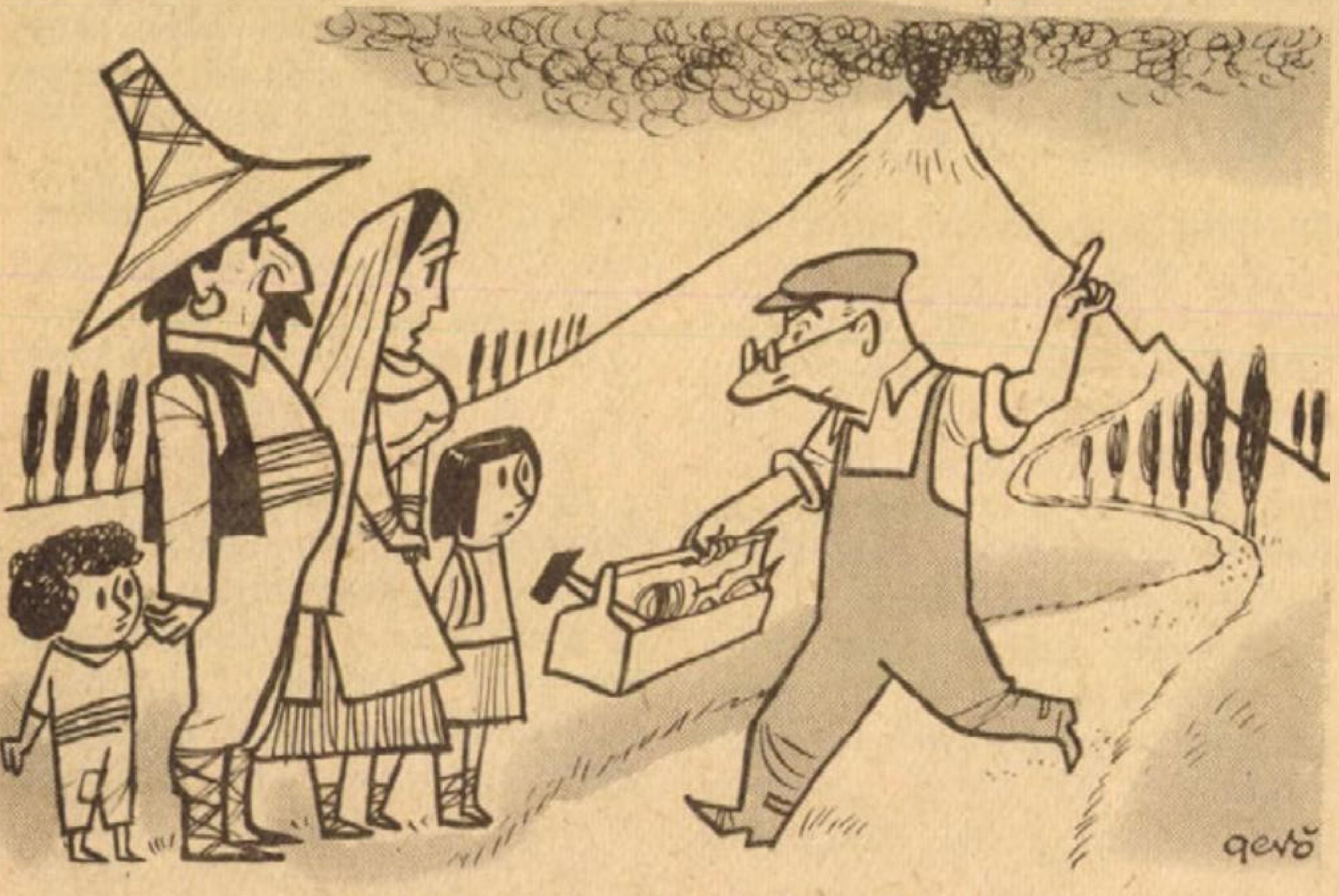

– Aztán nehogy elrontsák megint!

Bohém autós

Vasvári Anna rajza

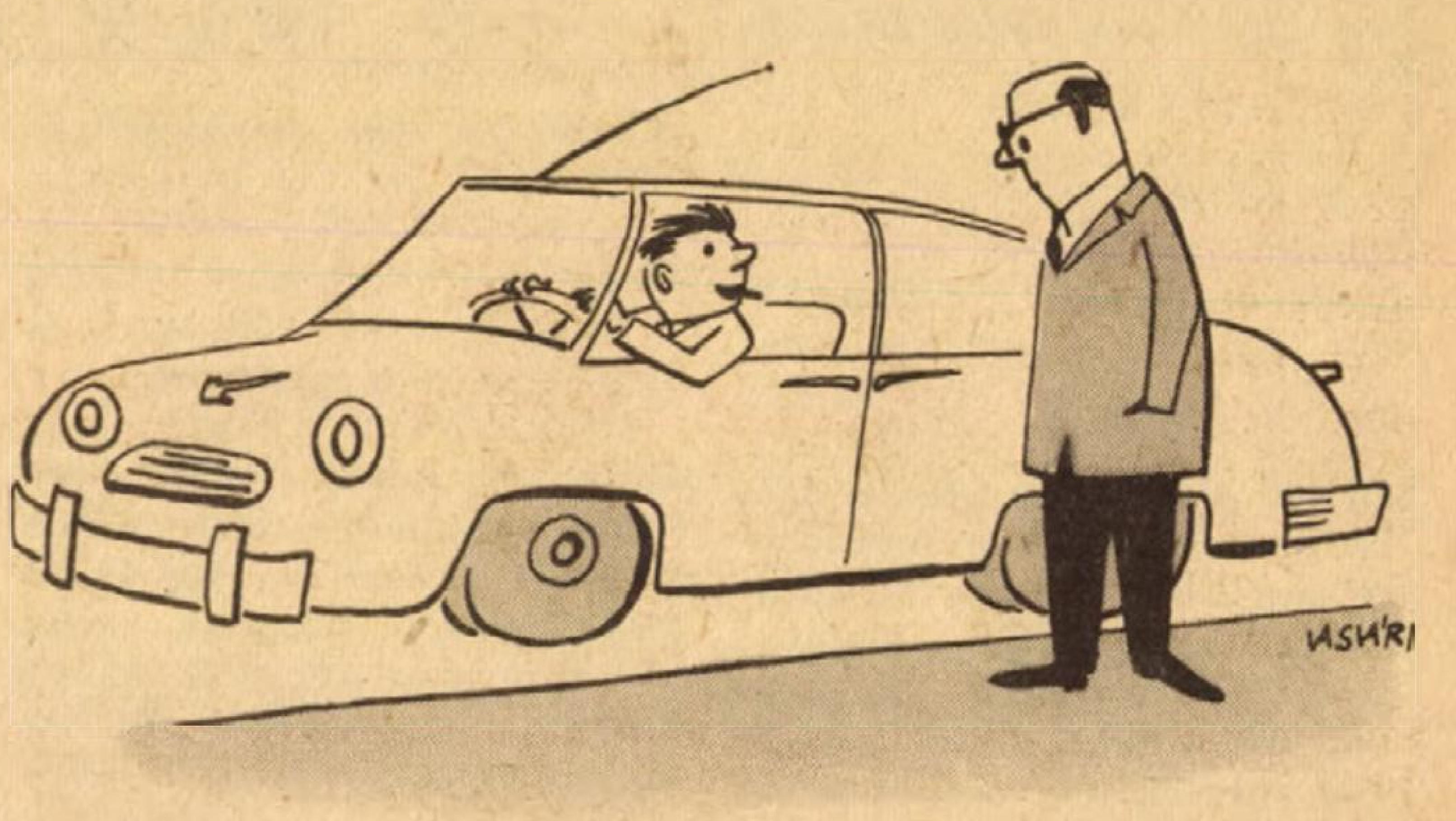

– Öregem, nincs egy fél liter benzined holnapig?

SZEIZMOGRÁF

(Két középkorú férfi beszélget. Régi barátok, osztálytársak. Ritkán jönnek össze és így a találkozásokon sorra veszik a közös barátokat.)

Perecs: És mi van Kerticsekkel? Látod néha?

Balágyi: Ritkán. Inkább telefonon beszélgetünk. Jó szolgálatot tesz nekem. Tőle mindig megtudom, mi az emberek véleménye rólam. Ha én azt akarom tudni, hogy mi is a helyzetem a vállalatomnál, a minisztériumban, a társadalomban, akkor felhívom telefonon Kerticseket.

Perecs: És ő megmondja?

Balágyi: Nem olyankor hívom, amikor megtalálom az irodájában, hanem akkor, amikor „házon kívül van".

Perecs: És aztán?

Balágyi: Meghagyom, hogy számomra fontos ügyben azonnal hívjon vissza. Hullámzó életpályámat pontosan mutatta Kerticsek magatartása. Ha visszahívott, minden rendben volt nálam, ha nem hívott vissza, akkor baj volt. Utoljára márciusban tettem ilyen próbát, emlékszel, akkor beteg voltam, inogott az állásom, az apósommal is baj volt. Magam is tudtam, hogy nem állok valami jól, de aztán Kerticsek végleg eldöntötte: nem hívott vissza.

Perecs: Elég disznóság.

Balágyi: Ma reggel váratlanul felhívott. „Kerestél tegnap délután?" — kérdezte csicseregve. „Nem én" — feleltem. Mentegetődzött: „Elnézést kérek, hogy zavartalak. A titkárnőm felírta, hogy Balágyi keresett és azonnal hívjam vissza. Ne haragudj, van egy másik Balágyi nevű barátom is, bizonyára ő volt." „Semmi baj!" — mondtam hűvösen. Erre mézesmázosan folytatta: „Nahát, öregem, ha már a véletlen így összehozott bennünket, mondd, mikor látlak. Rögtön beszéljünk meg egy találkozót." Szóval ürügyet keresett, az egész Balágyi telefont ő találta ki.

Perecs: Gratulálok, öregem! Akár kitalálta, akár nem, ez azt jelenti, hogy te jól állsz.

Balágyi (szomorkásan): Nem biztos. Azt is jelentheti, hogy ő lebukott.

Stella Adorján

BLAGORE

Kevesen tudják, hogy Blagore kapitány, capitano Blagore, captain Blagore, a vasidegzetű, a félelmet nem ismerő, a bátrak bátra, az oroszlánszívű Blagore — hazánkfia. Magyar anya, magyar apa gyermeke és nem Blagore a neve, ez csak művésznév, hanem Kovács. Kovács János.

Blagore kapitány, a világszám, a nagy attrakció, negyven év körüli, testes, pápaszemes, mosolygós arcú férfi. Ha nem tudnám, hogy ő Blagore, a vakmerő, a csodálatra méltó, azt hinném, azt hihetném, hogy egy könyvelővel ülök szemközt.

— Most honnan jön? — kérdem Blagore kapitánytól.

— A halál torkából — feleli közönyös hangon és rágyújt egy cigarettára.

Ez ő. Blagore. A halál torkából jön és olyan nyugodt, mintha hazulról jönne. De neki a halál torka a második otthona. Egyszer láttam őt egy robogó autó elé ugorni. Máig sem felejtem el. Nagy szám volt. Világszám. Blagore elegánsan, délcegen lelépett a járdáról, nem nézett se balra, se jobbra... Még most is megborzongok, ha visszagondolok rá... Az autó az utolsó pillanatban, a legeslegutolsó pillanatban, alig egy centiméterre állt meg tőle. Még néhány milliméter és Blagorénak vége. Ő azonban a legnagyobb hidegvérrel csinálta a mutatványt. Szeme se rebbent. Állt, mint a cövek. Nyugodtan, fölényesen, előkelően és csak annyit mondott: „Na, nem tud vigyázni?!" Ez az ő kedvenc mondata, mármár szállóige. „Na, nem tud vigyázni?!" Minden nagy attrakcióját ezzel a frappáns mondattal fejezi be.

— Ma három fellépésem volt — meséli a nagy Blagore —, egy autóbuszra, kettő pedig villamosra. Frenetikus sikert arattam: többen elájultak, amikor látták a halálugrásomat... Nemrégiben egy angol impresszárió tízéves szerződést és sok-sok pénzt ígért, ha elmegyek vele külföldre, de én nem mentem. Nem tudnám itthagyni a hazai villamosokat, autóbuszokat, az én drága pesti publikumomat...

Blagore, a hidegvérű, a halállal kacérkodó Blagore — nem megy el. A mienk marad. Nem cseréli fel a magyar eget külhoni egekkel, a pesti sárga villamost, másszínű villamosokkal.

— Mikor kezdte el ezt a szakmát? — teszem fel az újabb kérdést.

— Mikor? — tűnődik. — Régen, nagyon régen. Hétéves koromban már a Körúton rollereztem a szembejövő autók között. Akkor figyeltek fel rám...

— Kicsodák?

— A közlekedési rendőrök.

Így lett a kis Kovács-fiúból — Blagore kapitány. A rettenthetetlen Blagore.

— Készül valami új számra? — faggatom.

— Egyelőre csak tervezgetek, de hogy mit, arról még nem beszélhetek. Elégedjék meg annyival, hogy lélegzetelállító lesz és vérfagyasztó. Mint minden számom. Igazi Blagore-attrakciót fognak látni. Mit mondjak, például le fogok ugorni egy száguldó villamosról, háttal a menetiránynak, újságot olvasva, és ehhez hasonlók...

Már most hideg fut végig a hátamon, ha csak rágondolok.

Blagore kapitány, a fantasztikus, az óóóóriási, a velőt rázó Blagore engedelmet kér tőlem, de mennie kell. Feláll az asztaltól és mosolyogva búcsúzásra nyújtja a kezét.

— Merre tetszik menni? — kérdem.

— A halál torkába — hangzik a válasz. — Nem jön arra?

— Megyek — mondom sápadtan —, de csak a Szondy utcáig.

Mikes György

A Pentagon „szelleme"

Szegő Gizi rajza

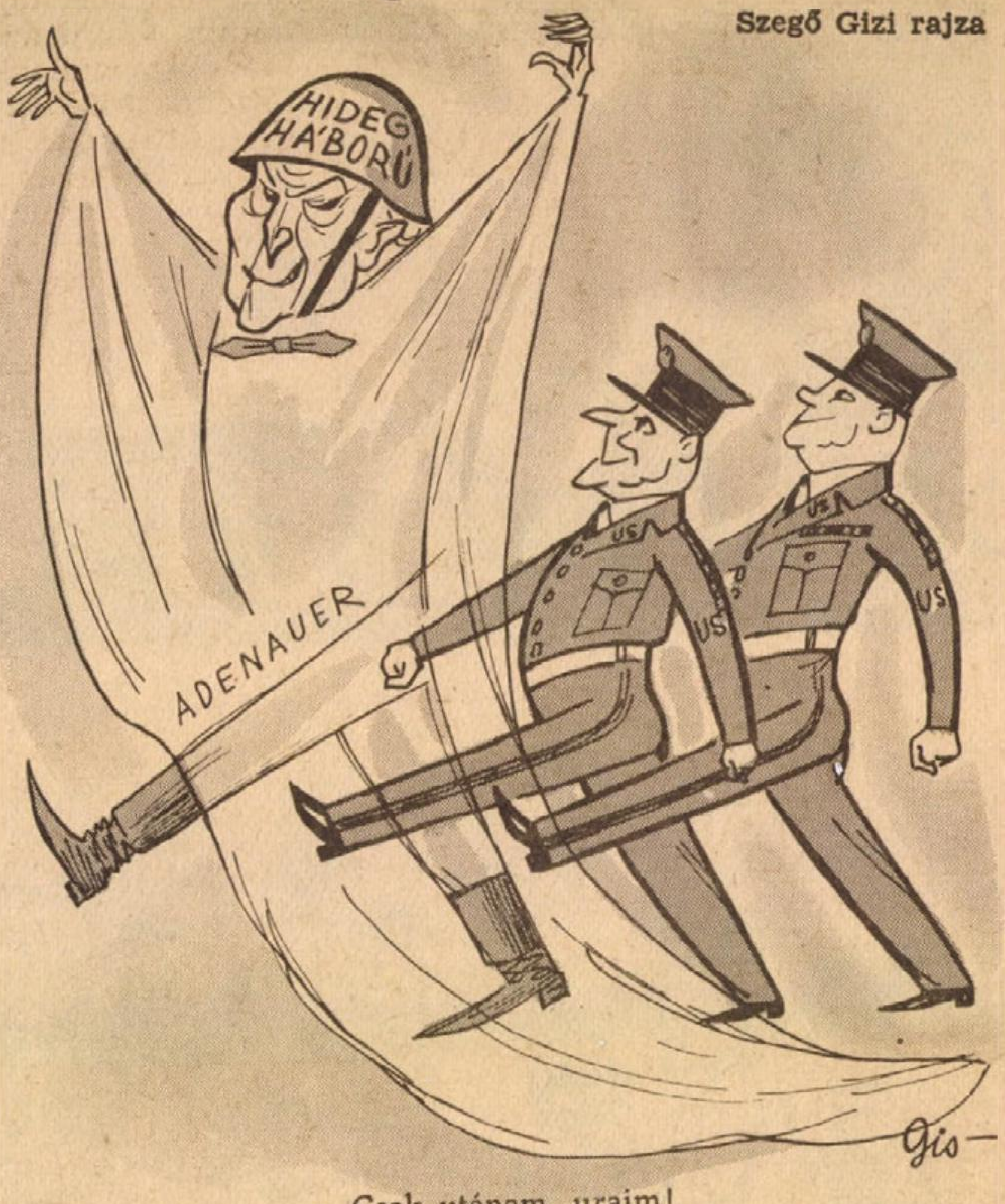

– Csak utánam, uraim!

Szubjektív érzés kooperációk idején

Mészáros András rajza

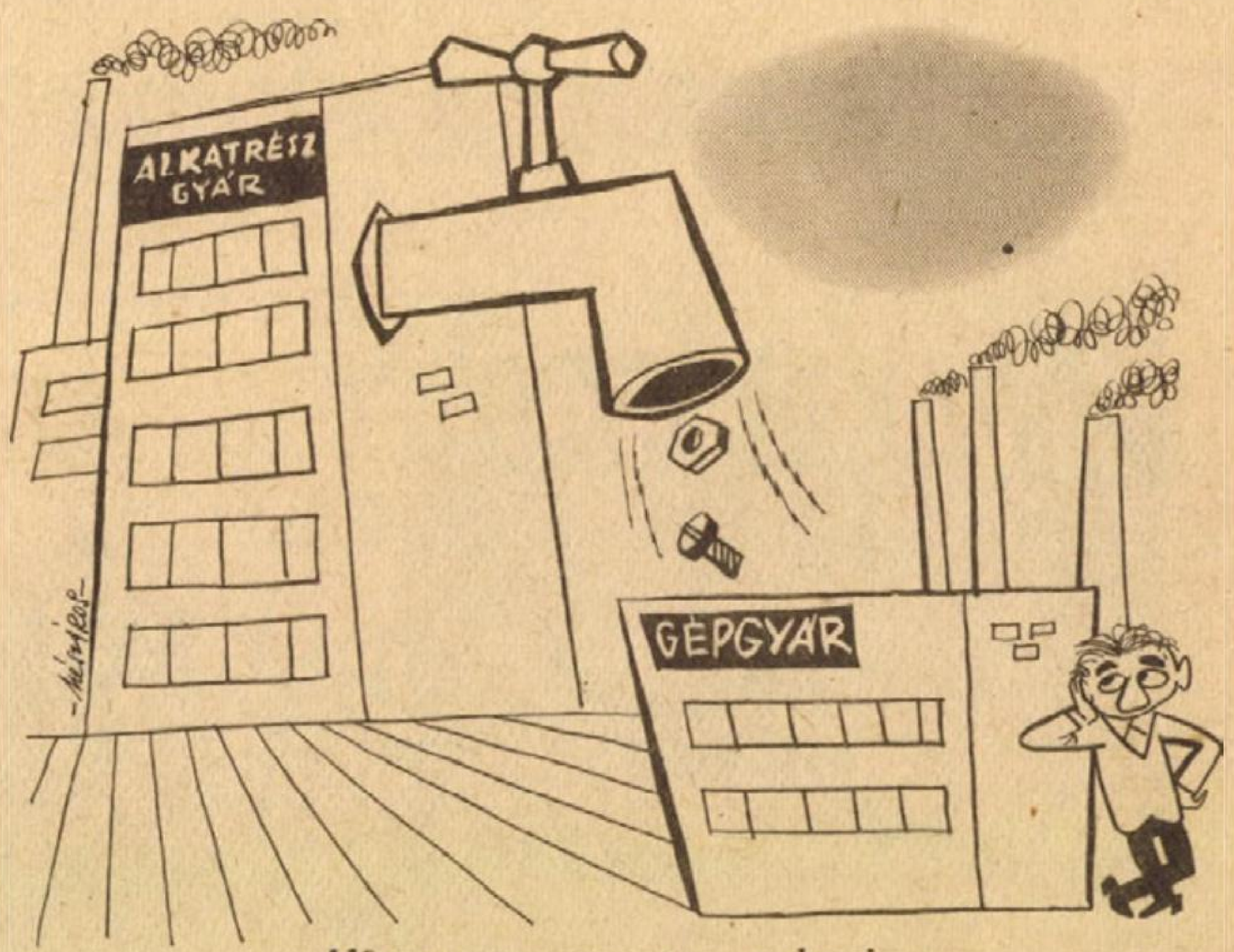

Alig csurran-cseppen valami...

Nehéz a gyalogjárónak...

Szigethy István rajza

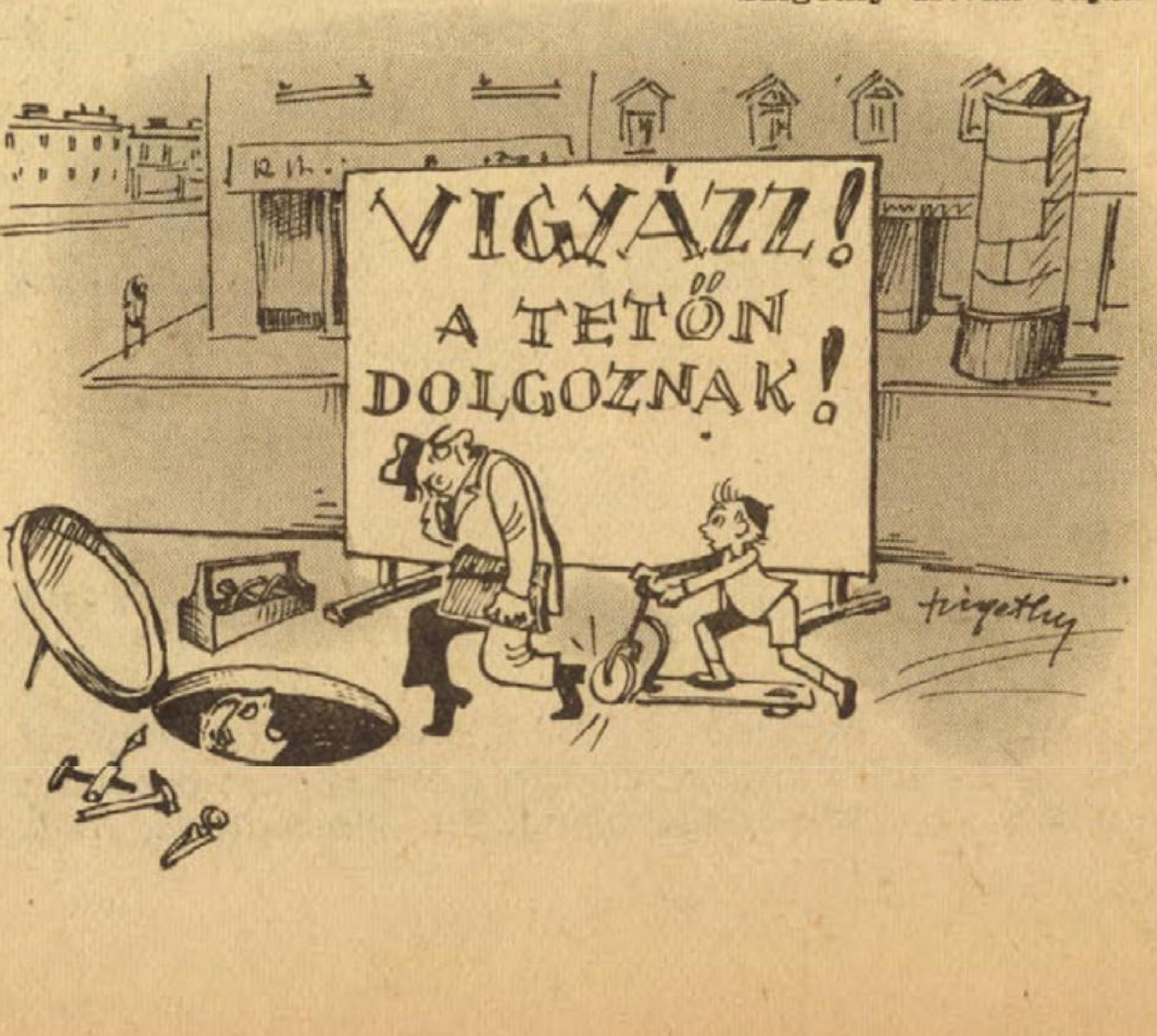

Mozgóposta

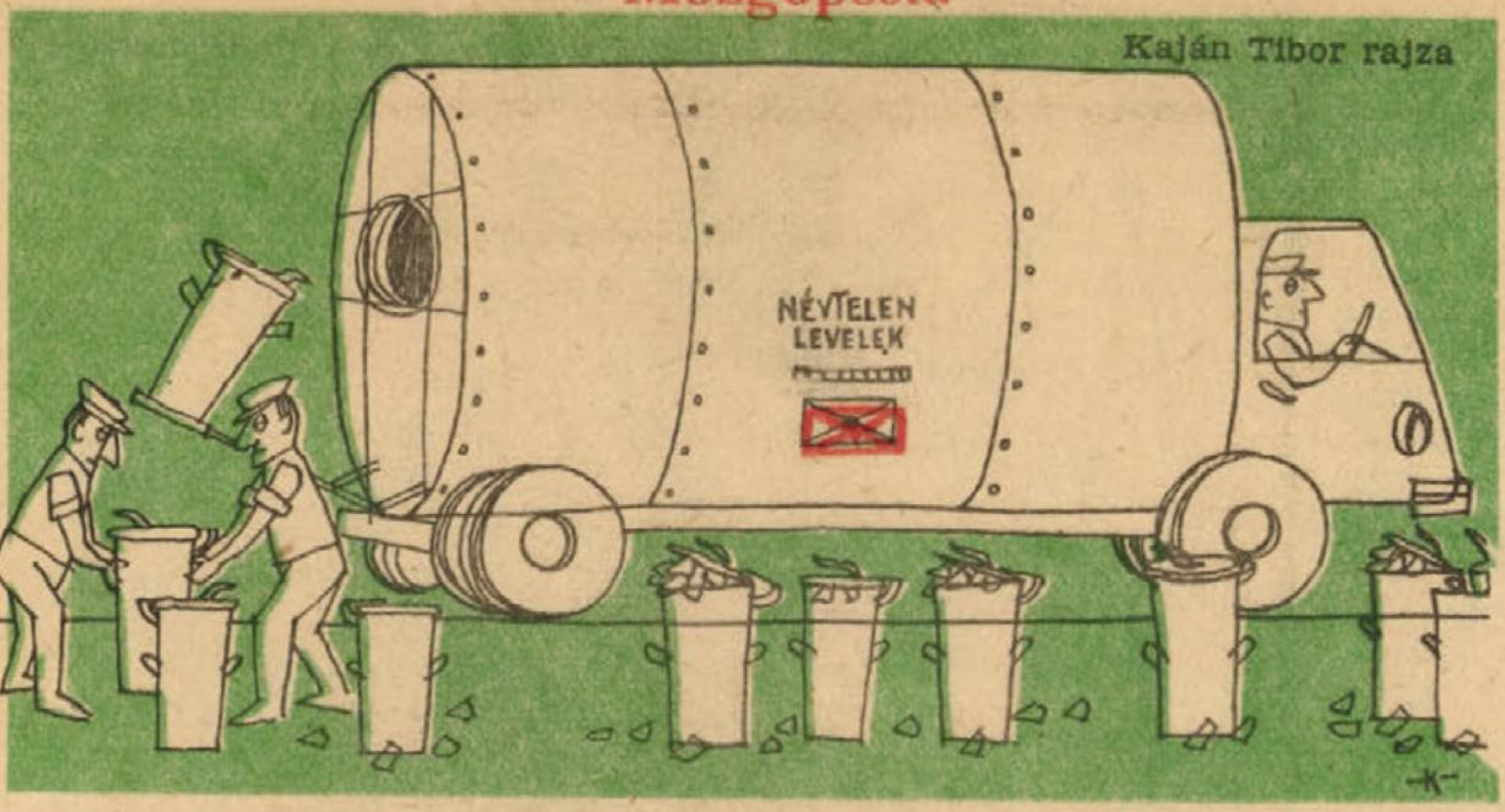

Kaján Tibor rajza

Bár így volna!

Toncz Tibor rajza

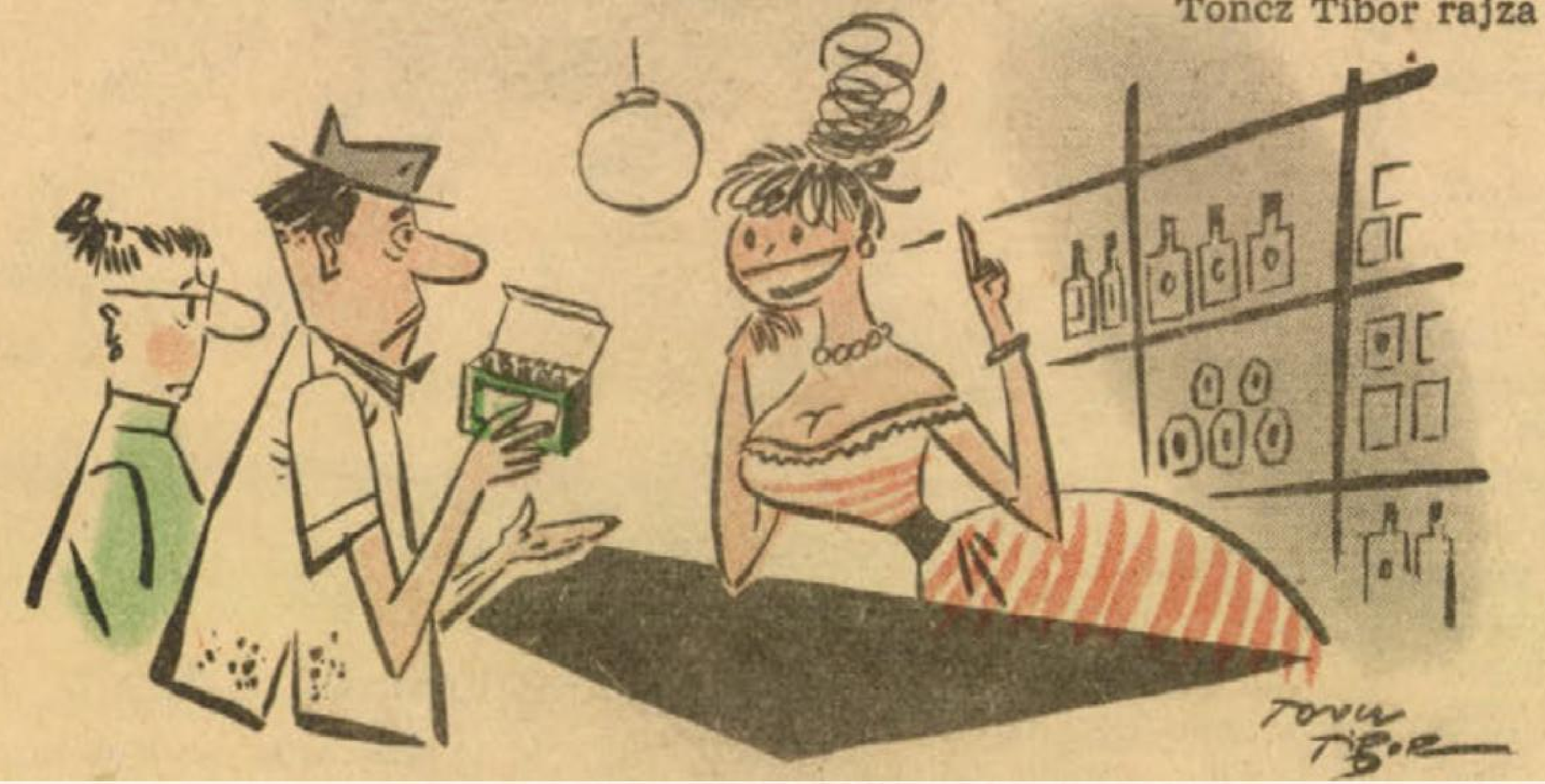

– Visszahoztam, kérem, mind a tíz patron üres!
– Nana! Maga csak engem akart újra látni!

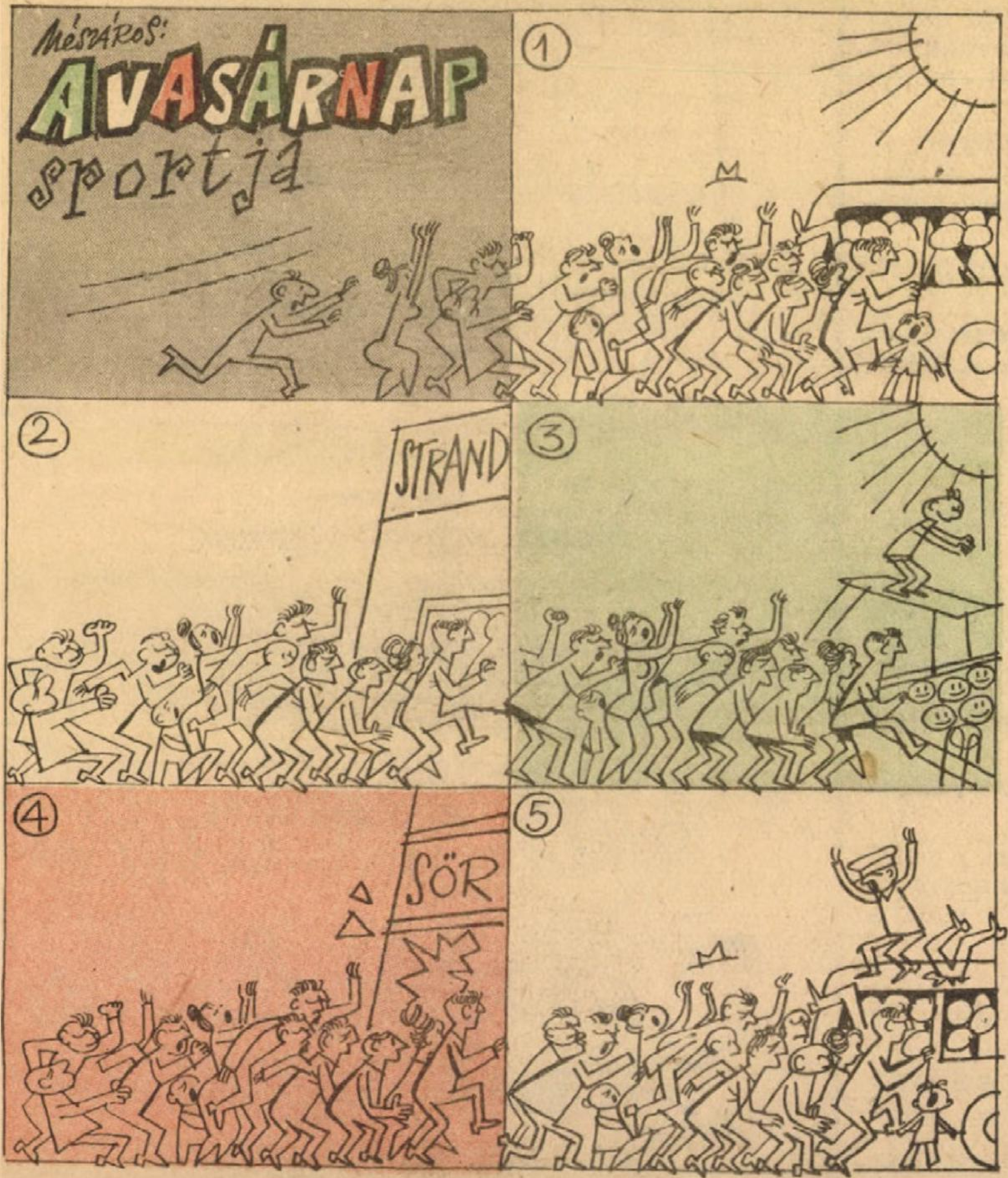

A szabadtéri színpad történetéből

Hegedűs István rajza

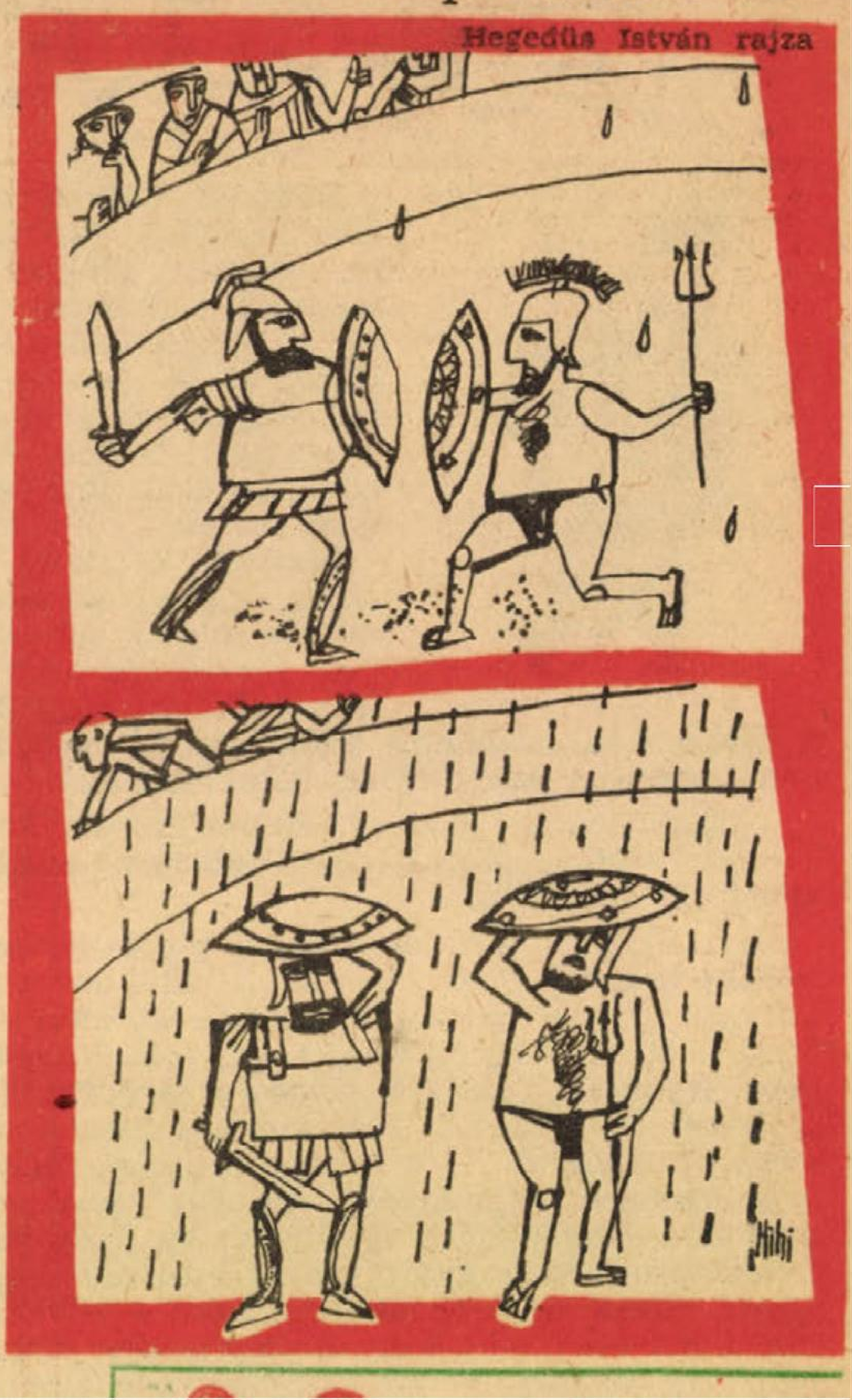

Sör probléma

Olcsó sört Pesten ritkán mérnek,
Alig emlékszem olyan napra,
Hogy a csapos a vendéglőben
Ne pilseni sört ütne csapra.

A vendéglátóiparunkra
Nem is tudom, már hogyan hassak:
Pilsenbe kéne utaznom tán,
Hogy kőbányai sört ihassak.

H. F.

A MINAP

érthető megnyugvással olvastam a sajtó hasábjain, hogy megalakult az Öltözködési Tanács, mely a divat általános elveinek kidolgozása mellett nem kisebb célt tűzött maga elé, mint a cipők, táskák, kalapok összhangjának megteremtését.

Jóérzésem még csak fokozódott, mikor a közlemény megemlítette, hogy a Tanács munkájában;

„...a könnyűipar és a belkereskedelem szakemberein kívül részt vesznek a Művelődésügyi Minisztérium, az Iparművészeti Tanács, a SZOT, a Nőtanács, a KISZ és az OKISZ képviselői is."

Azonban alaposabban megrágva a dolgot aggodalmaskodni kezdtem:

— Az Űrhajózási Bizottság és a ferencvárosi B. közép vajon miért maradt ki e fontos szervezetből? Kicsinyes intrika, vagy csupán adminisztratív szájtátiság húzódik meg a probléma mögött?!

Ki tudja? Mindenesetre megvárom, amíg a kérdést kielégítően tisztázzák és majd csak akkor veszek magamnak új fürdőnadrágot...

(dalmáth)

A TAVASZ hírnöke

Minden városban más-más hírnökei vannak az egyes évszakoknak. Régebben a pesti tavasz közeledtét az utcai ibolyacsokrok, a Duna-parti Buchwald-székek, a frissen mázolt kávéházi teraszok, no meg a méregdrága fiatalhagyma megjelenése hirdette.

Ám az utóbbi években meghonosodott nálunk egy sokkal csalhatatlanabb előjele az igazi pesti kikeletnek, mégpedig: az üzletek kirakataiban megjelenő iskolai fényképtablók tömege, amelyek május közepén már olyan mennyiségben lepik el fővárosunkat, mint ama kérész nevezetű szárnyas kis rovarok a Tiszát „virágzása" idején. Ettől a gyűjteményes iskolai fényképkiállítástól már valósággal káprázik a járókelők szeme s talán egy egész emberélet is kevés volna ahhoz, hogy valaki lelkiismeretesen végigböngéssze Nagy-Budapest legkülönbözőbb fiú- és leánygimnáziumai, technikumai, tanító-, tanítónő- és óvónőképzői, ipari-, kereskedelmi-, közgazdasági-, villamossági-, közlekedési-, magas- és mélyépítési-, egészségügyi-, szakácsművészeti-, élelmezési-, cukrászati-, vegyészeti-, zenei-, képzőművészeti- és egyéb szakiskolái s tanfolyamai nappali és esti tagozata IV/a, b, c, d, stb. osztályai diákjainak, tanárainak és pedellusainak jól sikerült fényképeit.

Az idén már március vége felé találkoztam az első fecskével, illetőleg az első fényképtablóval a Jégbüfé kirakatában s bár még csípős hideg szél cibálta a csupasz fák ágait és porolásra szoruló télikabátomat, már akkor tudtam, hogy ha a fene fenét eszik is, a tavasz előbb-utóbb megérkezik. A fényképek nem tévednek. Egy pillanatra megálltam a kirakat előtt, fázósan összébb húztam nyakamon a sálamat, s azon gondolkoztam, hogy tulajdonképpen mely okból és mi célból teszik közszemlére ezeket az iskolai csoportképeket, amelyek a diákoknak valóban kedves emléket jelenthetnek, de a közömbös utcai járókelőknek mit sem mondanak.

Mert hogy az elmúlt években egyes vállalatok kirakataikba tették a magas kitüntetésben részesült kiváló dolgozóik képeit, azt mégcsak megértettem, de sehogy sem értem, miért rakja a kirakatába például a Jégbüfé egy technikum IV/b. osztálya tanulóinak és tanári karának a képeit. És hol van a IV/a? Mert ahol bé van, ott á-nak is kell lennie. Vagy azok talán mostohagyerekek? Hetek óta keresem az egész városban a IV/á-t, végignéztem már főútvonalaink összes kirakatát, de ne adj isten, hogy ráakadjak. Fél éjszakákon át azon töprengek, mi történhetett a IV/á-val. Milyen bűneik lehetnek azoknak a srácoknak, hogy a fényképeiket eldugják?

Szécsén Mihály

Eisenhower Tajvanon

(Franklin rajza a londoni Daily Mirrorból)

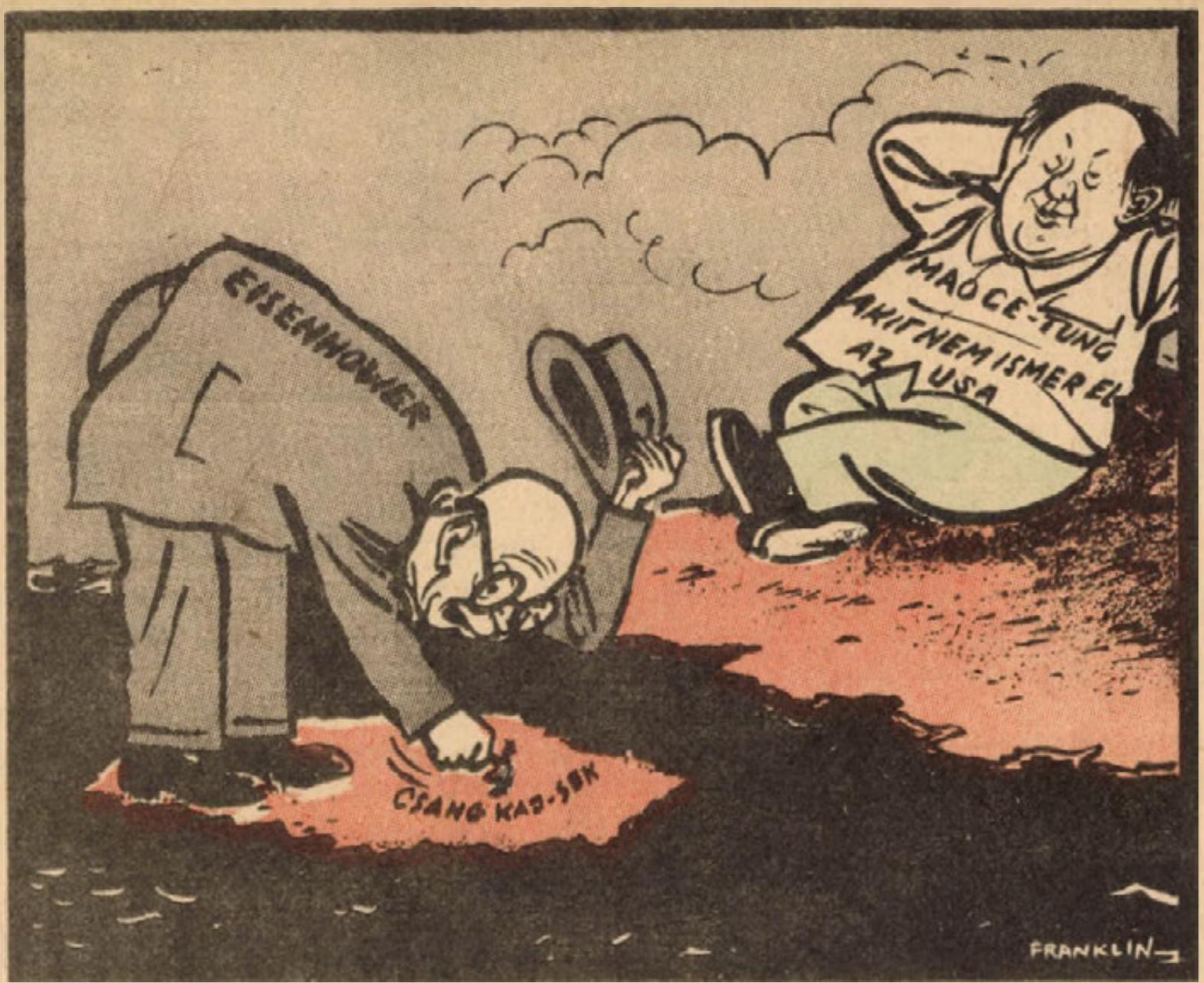

– Á! Csang Kaj Sek úr! Kína valódi vezetője! Örülök, hogy izé . . . hm . . . hogy láthatom! . . .

Abroncsszoknya a divat

Mészáros András rajza

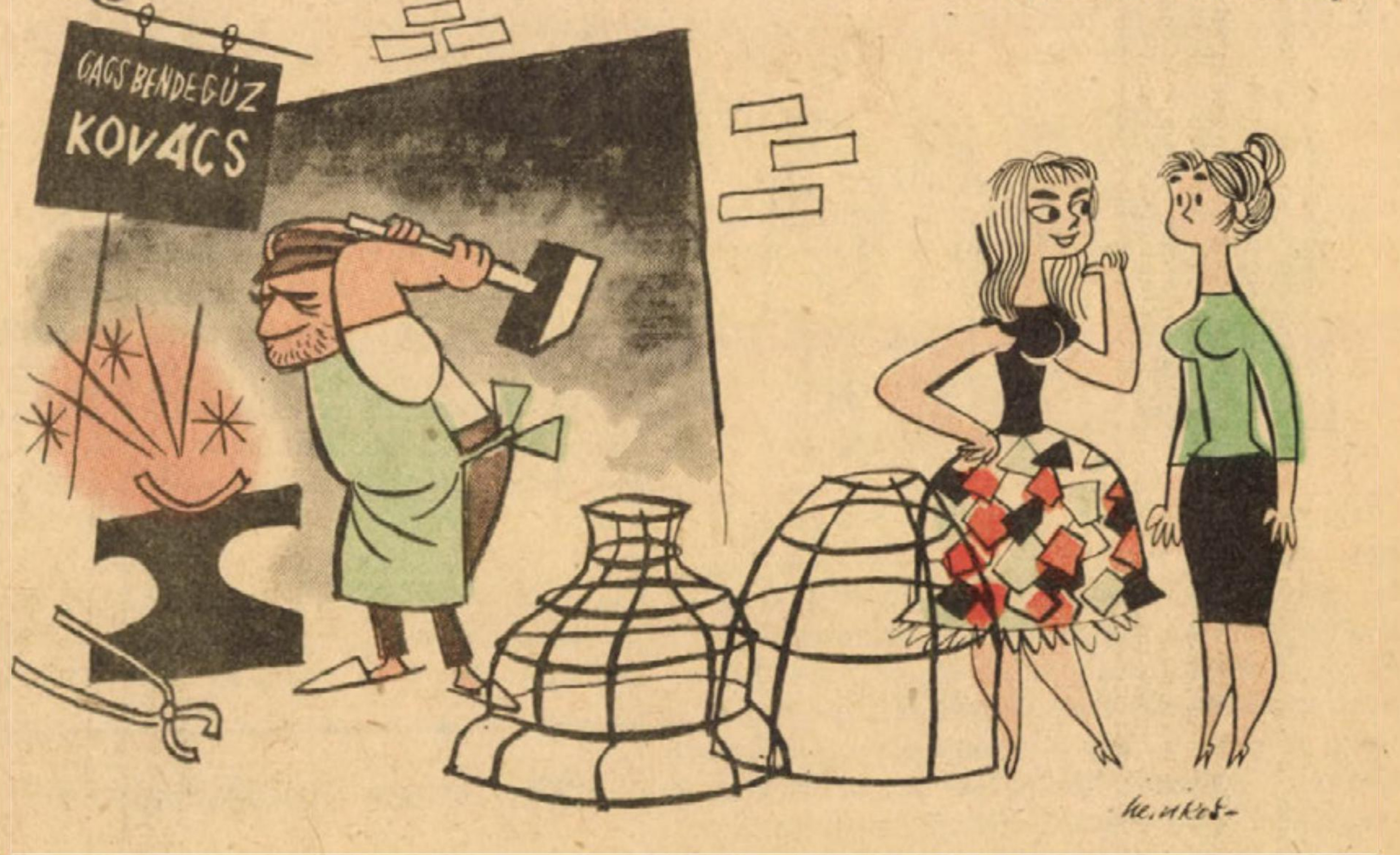

– Mit szólsz, milyen cuki modelljei vannak!

A fejlődés útja

Vasvári Anna rajza

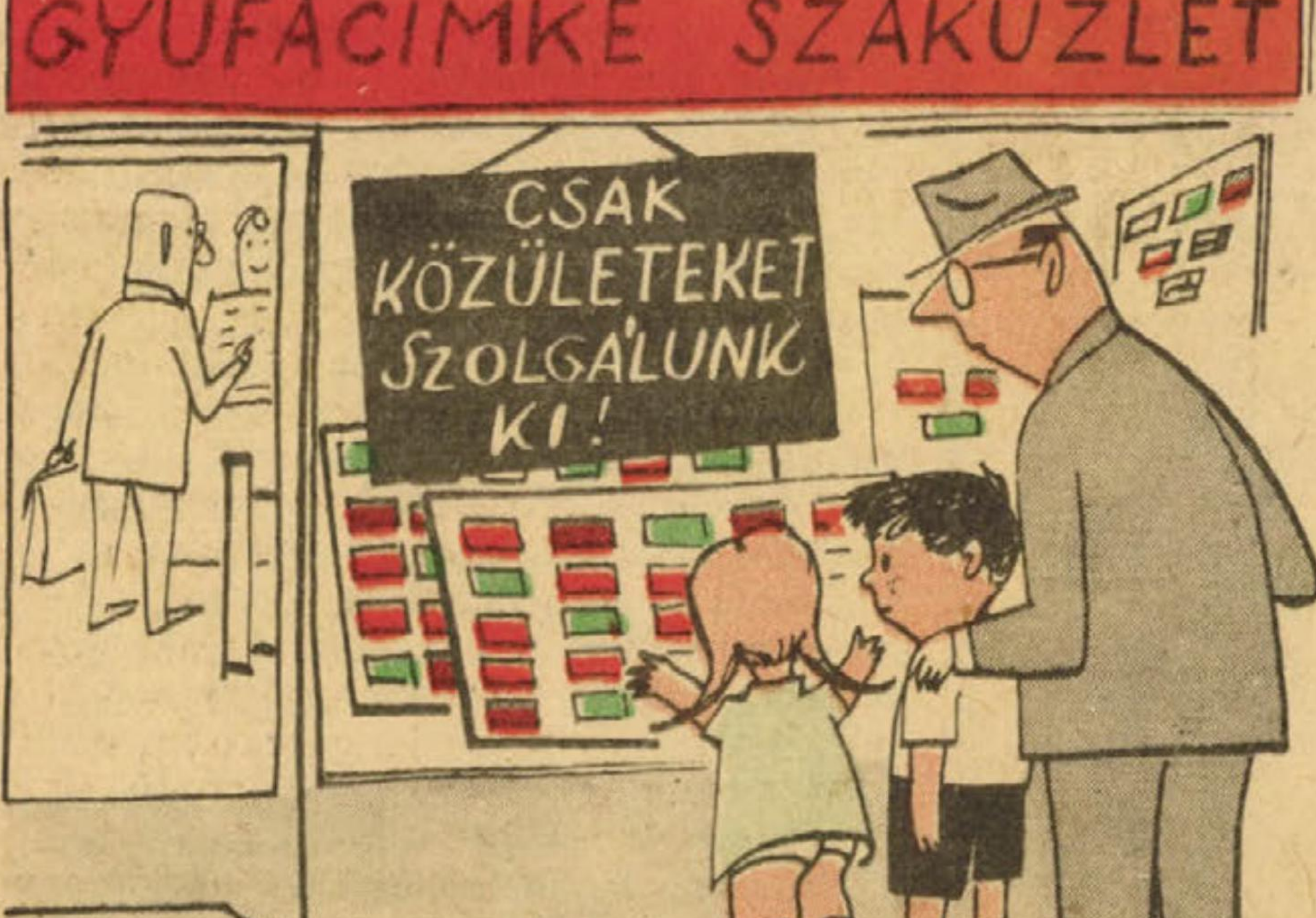

Autógejzír

Kaján Tibor rajza

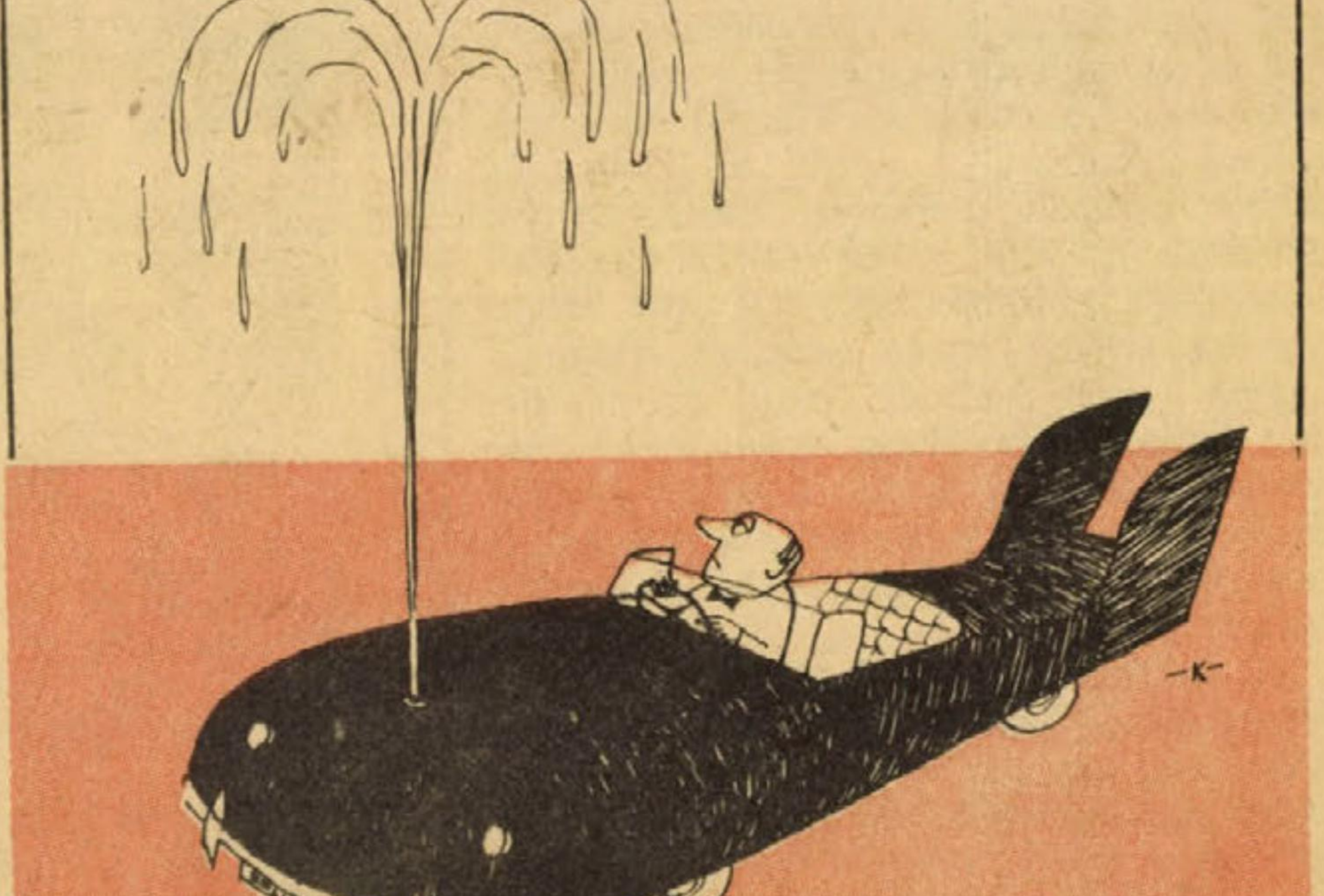

Leánykérés

W. J. Braddock harmincéves londoni üzletember volt és borzasztóan tetszett neki Kürtös Marika. Erre úgy kerülhetett sor, hogy az angol, szabadsága alatt utazgatván, Budapestre is ellátogatott. Itt pedig már a második napon beleszaladt a magyar kislány barna szemének veszedelmes sugárzásába, mikor tolmácsa és kalauza: Barót Elek bölcsészhallgató társaságában betévedt egy népművészeti boltba.

A betévedést ne vegyük szó szerint. Barót Elek már egy éve hetenként legalább háromszor betévedt a kérdéses üzletbe kizárólag azért, hogy Marika szemét újra megnézze s hogy lassan, de kitartóan fejlessze azt a családiasan szolid kapcsolatot, mely őt a pult mögött álló édes mosolyú leányhoz fűzte. Igaz, hogy mihelyt kilépett az ifjú az üzletből, azonnal elhalványult a családias pasztell-szin, hogy helyet adjon a leglángolóbb és legvakmerőbb vérpiros gondolatoknak. Ha Elek nem lett volna női dolgokban oly meglepően mulya, akkor már régen közölte volna azt a szilárd meggyőződését, hogy Marikához hasonló tünemény ezer évenként maximum egyszer jelenik meg az élők világában s így boldog az a korszak, mely e ritkán megújuló csodának tanúja lehet.

Szóval a betévedés nem volt véletlen műve. Mihelyt az angol közölte azt a kívánságát, hogy speciálisan magyar ajándéktárgyakat akar venni, az ifjú bölcsész már cipelte is a boltba és előre örült a soronkivüli látogatás lehetőségének. Marika kedves volt, mint mindig és egymás után rakta ki a pultra a kézimunkákat, cserepeket és papucsokat. W. J. Braddocknak minden nagyon tetszett, ami annál figyelemreméltóbb volt, mert rá sem nézett a népművészeti alkotásokra, hanem kizárólag a természet nagyszerű alkotását, Marikát bámulta olyan odaadó érdeklődéssel, amitől a fiatal tolmács elsápadt és keze önkéntelenül ökölbe szorult. Végül is a szédült angol összevásárolta a fél üzletet és mély gondolatokba merülve tért vissza szállójába.

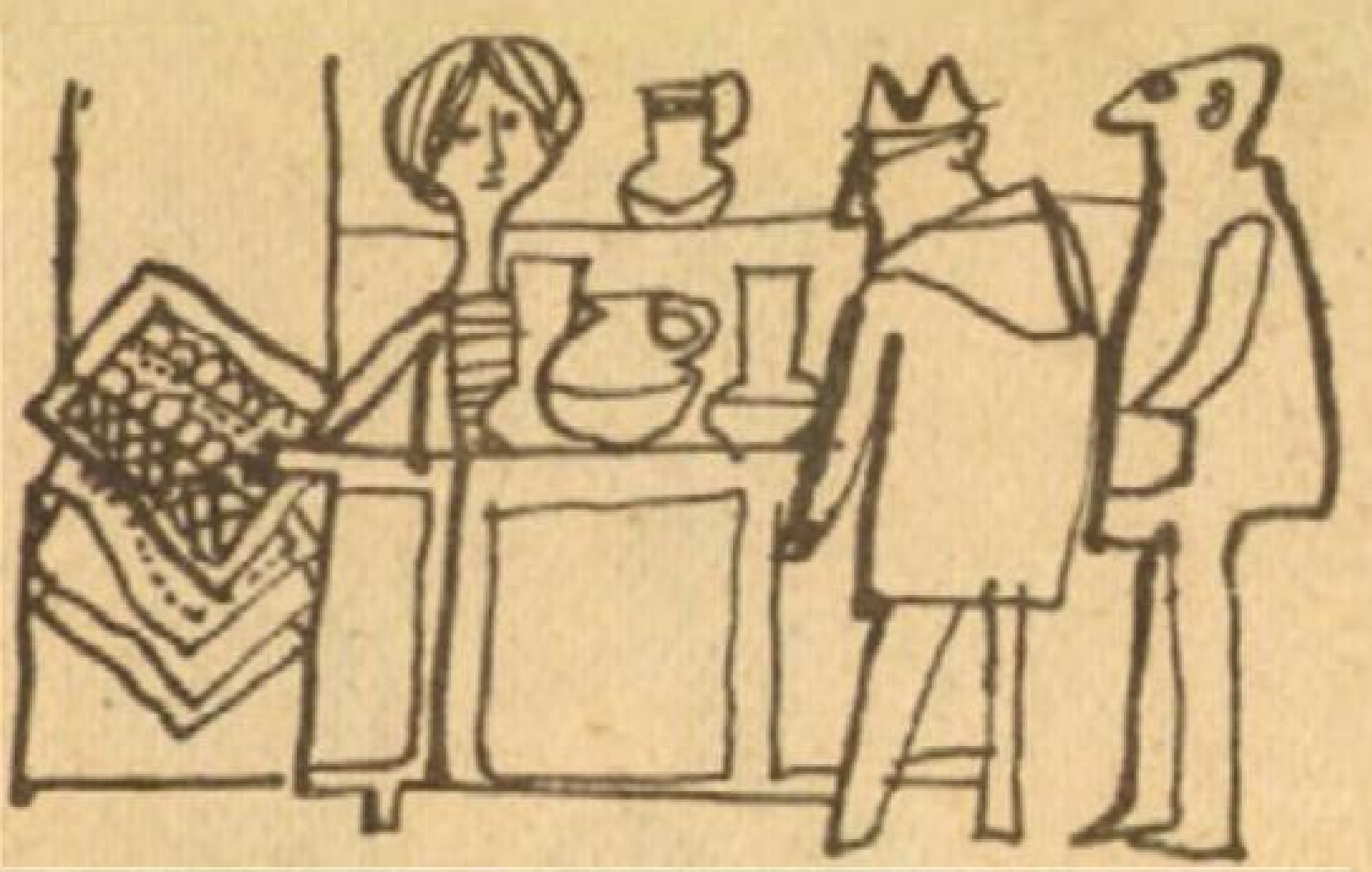

Másnap minden megismétlődött. W. J. Braddock kevesellte az eddig megszerzett abroszokat, matyóbabákat, fokosokat és agyagkorsókat és újra csak elvitette magát az üzletbe. Marika édes mosollyal fogadta a hű vevőt, aki most még többet vásárolt, csakhogy minél tovább nézhesse a lány száját és hallgathassa csacsogását, amiből egy szót sem értett. Marika ugyanis nem „english spoken", hanem „parlo italiano" volt, de az idegen hallani sem akart arról, hogy más szolgálja ki. Így aztán a hölgy olaszul dicsérte az árut, a turista angolul helyeselt, Barót Elek pedig magyarul káromkodott magában.

Harmadnap az angol azzal a meglepő kívánsággal fogadta tolmácsát, hogy tanítsa meg egy pár magyar bókra. A bölcsész torka hirtelen kiszáradt. Rekedten kérdezte.

– Milyen bókot óhajt megtanulni. Mr. Braddock?

– Hát például azt, hogy gyönyörű szája van magának, Marika! Vagy ha a Marikát lehet becézni, akkor – legyen szíves – azt is mondja meg!

– Ma is odamegyünk?

– Igen, ma is odamegyek, de Önnek nem kell velem fáradnia. Már tudom az utat. Délután majd találkozunk.

Barót Elek becsületes fiú volt. Amellett jól is jött neki a tolmácsolásért időnként járó külön kereset. Most azonban úgy érezte, mindez nem fontos. Inkább ne hívják be soha többé idegent vezetni, de ő nem segít abban, hogy ez a gazdag külföldi elrabolja Marikát! Egy pillanatra ugyan felvillant előtte Cyrano de Bergerac hősi áldozata, de rögtön megállapította, hogy ő nem gascogne-i, hanem kiskunsági származás és semmiféle drámai alakításra nem alkalmas. És már határozott is.

– Hát idefigyeljen, Mr. Braddock! Én fölírom a kívánt mondatot kiejtés szerint, el is mondom egy párszor, aztán jól tanulja meg!

Délben az angol a tanulástól kissé csapzottan állított be a népművészeti remekek otthonába és azonnal a tárgyra tért.

– Mari! Szörnyű lepénylesője van magának!

A lány megtántorodott és majdnem elejtette azt a különleges vázát, amit a jól ismert vevő belépésekor már kezébe vett a polcról. Egy pillanat alatt megfordult a fejében minden eshetőség. – Ez az idegen megőrült! – Még hozzá magyarul őrült meg! – Ez az ember nem is idegen, hanem magyar és most valami goromba viccet csinált vele! – De akkor miért vásárolt annyit? . . . Aztán hirtelen megvillant lelki szemei előtt Elek bánatos arca és mindent megértett. Akkorát kacagott, hogy a csendes bolt kiszolgálói és vendégei megütközve néztek rá.

Tíz éves Sztálinváros!

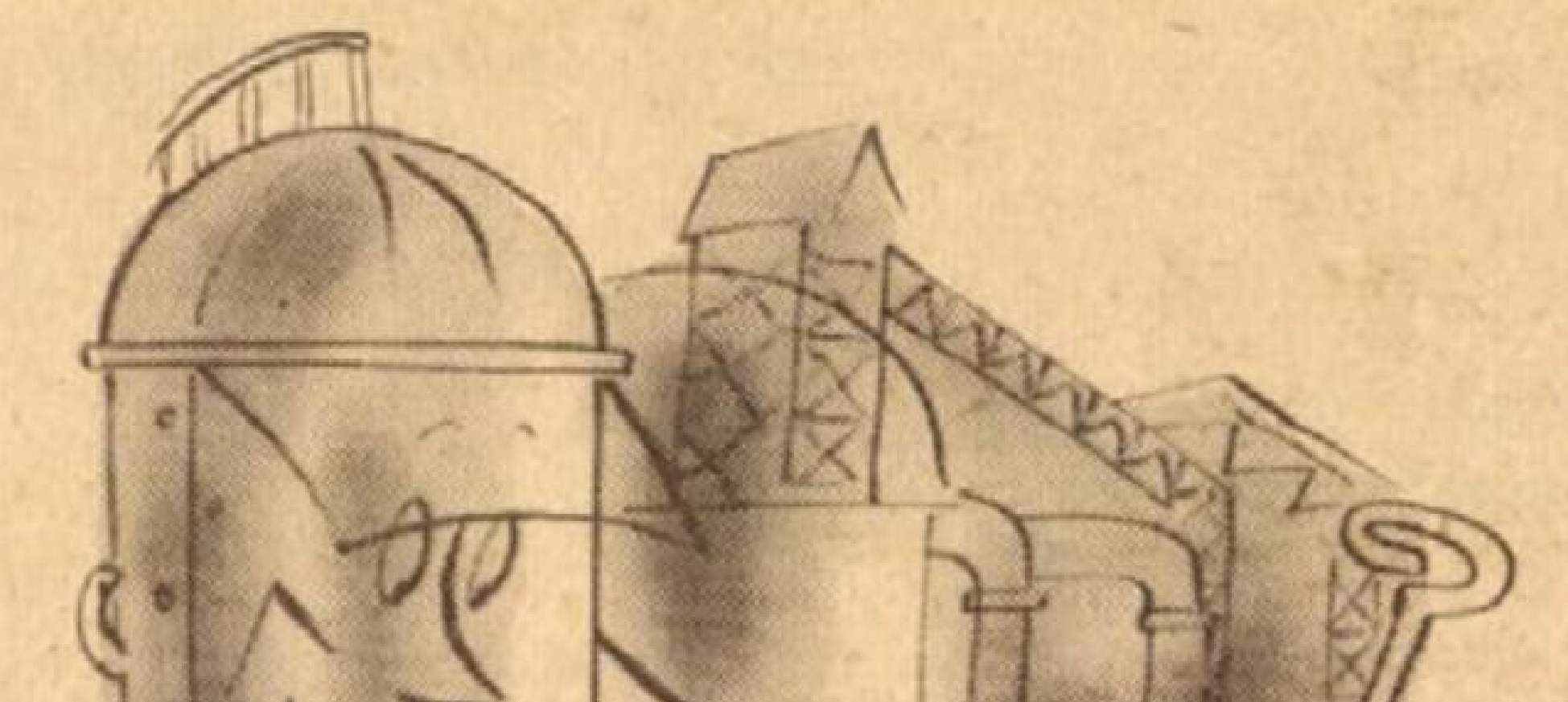

Az angol boldogan mosolygott. Örült a sikernek, amit első bókjával aratott és vett nyolc faliszőnyeget, két fütyköst; három faragott dohányzókészletet, meg egy kishordót.

Délután a tolmács megdöbbenve látta tanítványa jó kedvét.

– Igen hálás vagyok, Mr. Barót, a kitűnő oktatásért. Most arra kérem, tanítson meg a következő mondatra: Nőtlen vagyok! Nem kalandot keresek magánál! Remélem, megért!

A diák arca eltorzult.

– Helyes Mr. Braddock! Figyeljen rám!

Másnap délelőtt a brit mélyen belenézett Marika szemébe és lágyan suttogta.

– Nős ember vagyok! Kizárólag kalandot keresek magánál! Remélem, megért!

A lány már fel volt készülve az újabb derűre, de azért így is gyorsan meg kellett fordulnia, hogy az angol ne vegye észre azt a féktelen vidámságot, amit érzelmes szavai keltettek. Mire visszafordult, már csak a vállai remegésén látszott a belső vihar. Aztán elővett egy papirt, írt rá valamit és átadta. A boldog turista ezek után vett hat szobára való bútorhuzatot, négy hímzett ingvállat, egy pártát és kilenc darab csikóbőrös kulacsot.

Délután izgatottan rakta a cédulát tolmácsa elé.

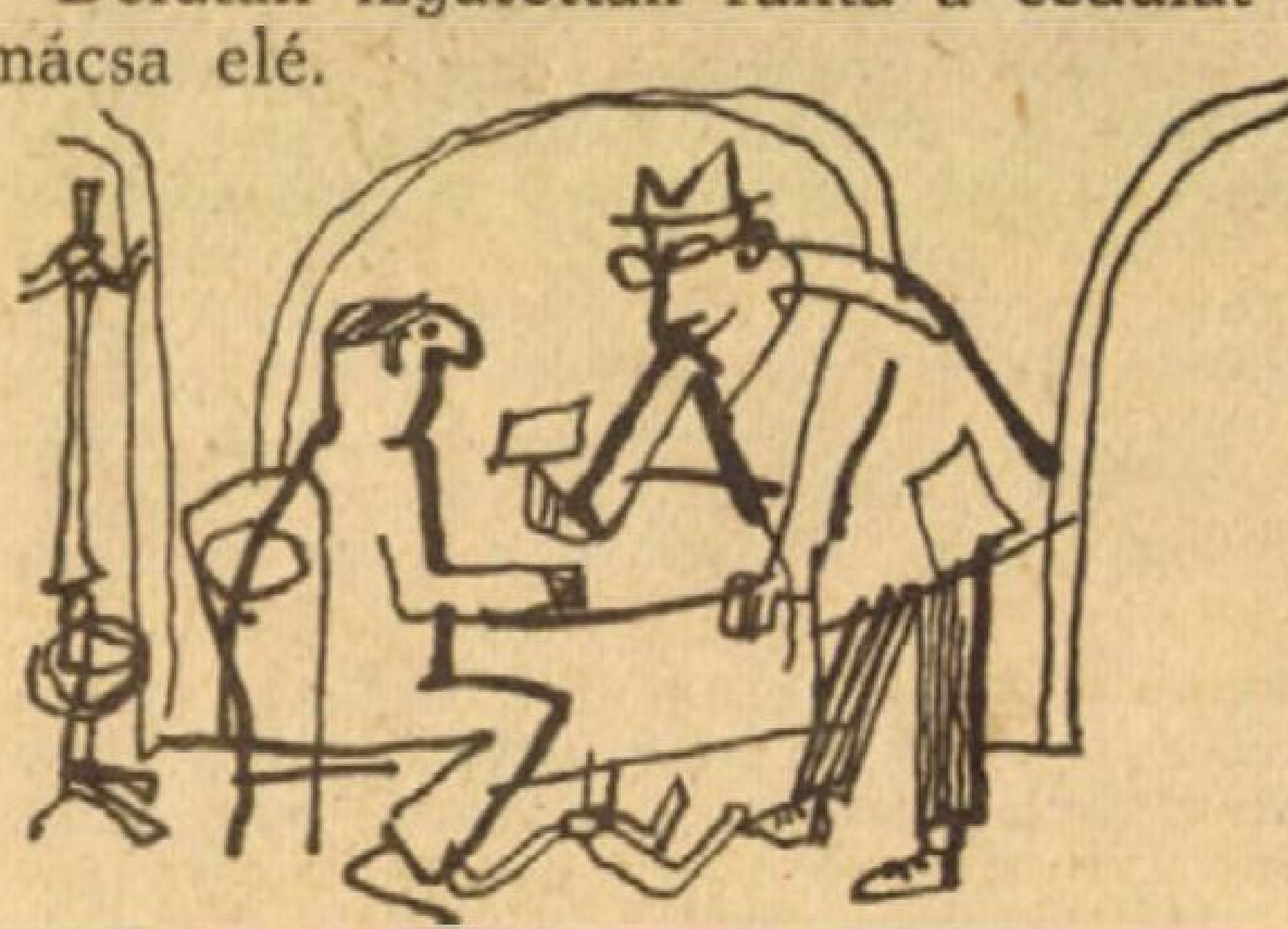

– Nézze, Mr. Barót! Ezt kaptam Maritól! Gyorsan fordítsa le!

Elek előtt elsötétült a világ. Beleroskadt egy puha szállodai karosszékbe. Hát minden hiába! Marika sem különb a többi nőnél! Őt is elkapta a gazdagság szele és a külföldi kaland varázsa . . .

Aztán olvasni kezdte a papirkát: „Maga nagyon szimpatikus ember és kitűnő vevő. Én viszont menyasszonya vagyok az évszázad leggyávább filozopterének. Mari."

Barót Elek úgy ugrott fel, mint a holdrakéta rögtön az első lépcső begyújtása után és kozmikus sebességgel kirööpült a szobából. Másodpercek alatt célhoz ért és becsapódott a boltba.

– Marika! Marikám! – üvöltötte már az ajtóban, ami igen célszerűnek bizonyult, mert a vad szirénázástól megriadt két német hölgynek így sikerült az utolsó pillanatban félreugrania és elkerülnie az elsodortatást.

W. J. Braddock, akinek végül is a szállodai portás fordította le a cédulát, másnap elutazott. (A népművészeti tömeg elszállítása vasúton és hajón történt, mert a repülőtársaság nem vállalta.) Tolmácsának egy csikóbőrös kulacsot hagyott ajándékba és így ebből a nélkülözhetetlen cikkből csak nyolcat vitt magával Londonba.

És sohasem tudta meg s így sohasem mesélhette el, hogy a kontinensen tett körútjának legkiemelkedőbb eseménye az volt, mikor egy magyar lány kezét ékes magyar nyelven ő kérte meg egy magyar fiú számára.

Vidrányi István

Tipikus történet

Várnai György rajza

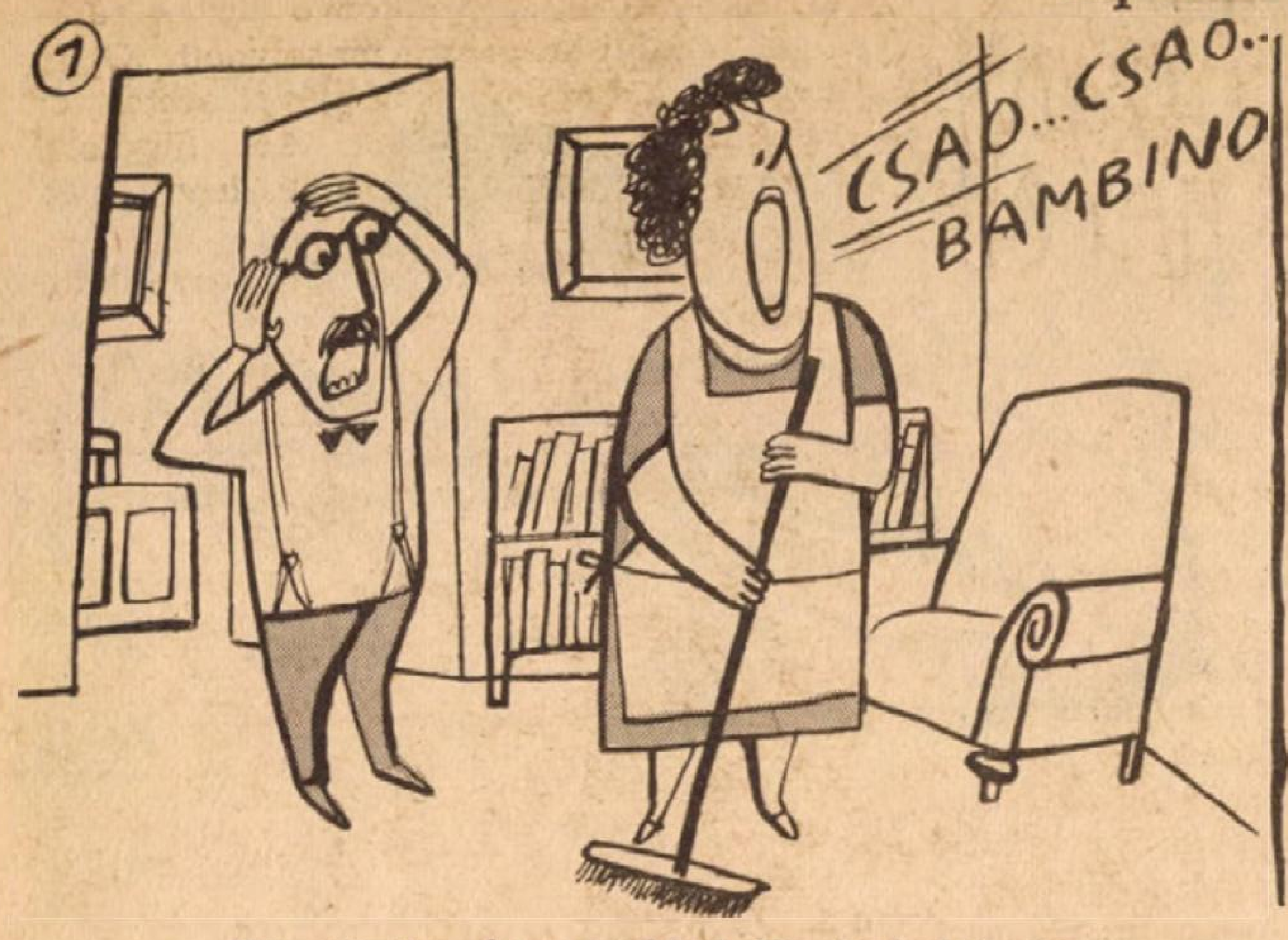

– Könyörgöm, hagyd abba! Ha énekelni akarsz, menj el dizőznek! . . .

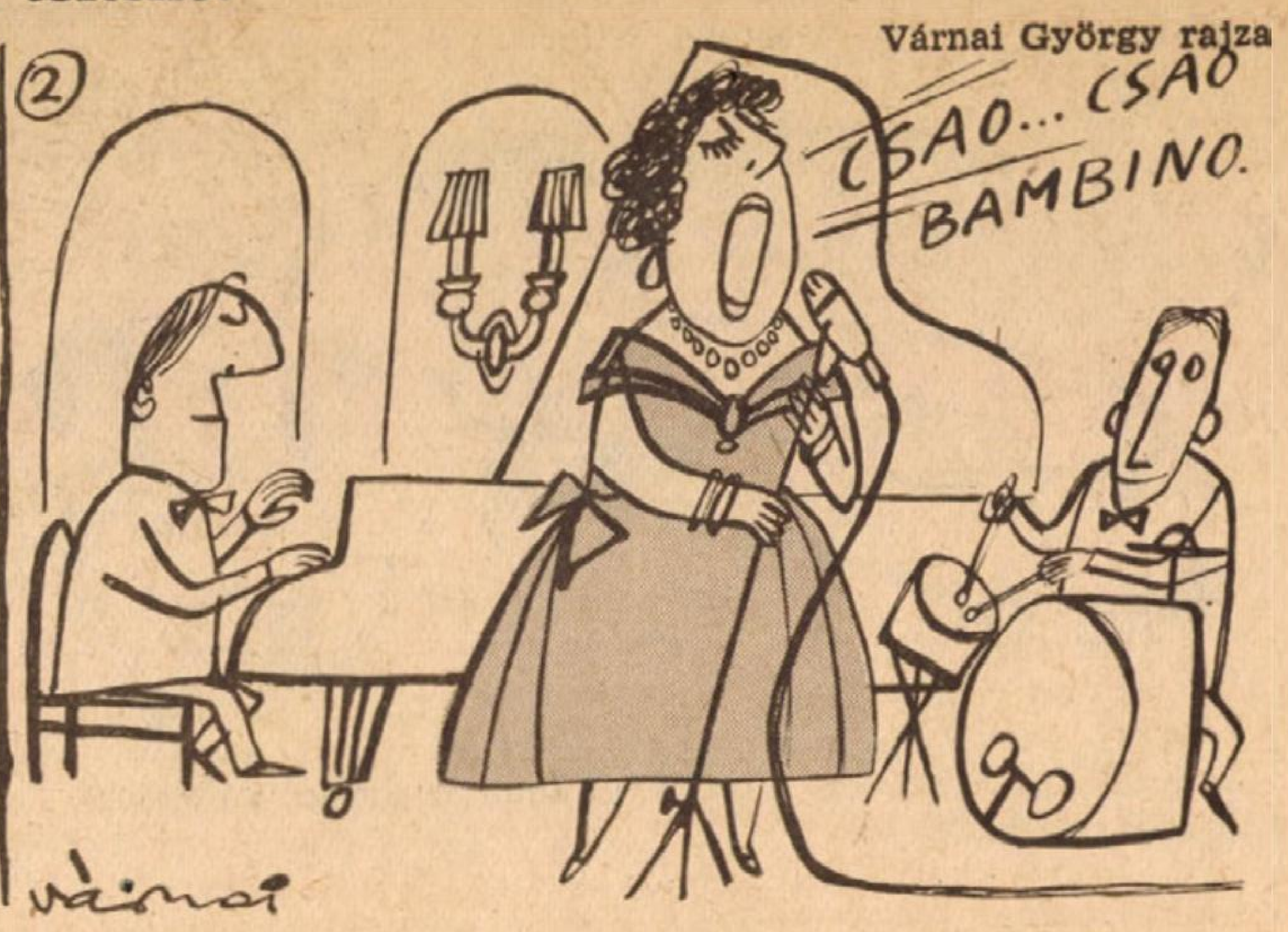

– . . . és elment . . . !

CSODÁLATOS GYÓGYHATÁS

Szín: Egy párizsi pszichológus rendelője. A beteg egy kopott bőrdíványon fekszik. A professzor a dívány mellett ül.

Pszichológus (nagyképűen): Beható beszélgetéseink alapján tisztán áll előttem, moszjő Duval, az ön lelki kórképe . . . Önnek gátlásai vannak, moszjő Duval . . . Gyermekkori trauma . . . kis korában nagyon megfélemlítették . . . Ezért fél most is mindentől és mindenkitől . . .

Beteg (magábaroskadva): Igenis kérem, félek . . .

Pszichológus: Már pedig így sose fog érvényesülni . . . Főnöke erőszakos, durva ember és elnyomja magát . . .

Beteg (nyöszörög): Igenis, professzor úr . . .

Pszichológus: Moszjő Duval, én most ki fogom gyógyítani önt ebből a félénkségből, amelynek okait, a pszichoanalízis csalhatatlan eszközeivel kiderítettem . . . Most el fogom altatni . . . Nézzen erősen a szemembe . . . Ne gondoljon semmire . . . Ön most fáradt és álmos . . . Ön már alszik (Beteg horkolva alszik) . . . Mire felébred, bátor lesz és erős . . . Félénksége megszűnik és dacosan, felvetett fővel fog járni a világban . . . Ha pedig a főnöke igazságtalanul bánik magával, maga a szavába vág és azt mondja neki: Menjen a fenébe, maga marha! . . . Most pedig ébredjen fel!

Beteg (feláll. Délcegen, határozottan és nagyot nyújtózik): Professzor úr, ez csodálatos! Más embernek érzem magam!

Pszichológus: Örülök, hogy máris eredményes a kezelés . . . Ötszáz frank.

Beteg: Tessék?

Pszichológus: Mondom, ötszáz frank a kezelés.

Beteg (keményen): Micsoda? Menjen a fenébe, maga marha!

Király Dezső

A falu új arca

Szür-Szabó József rajza

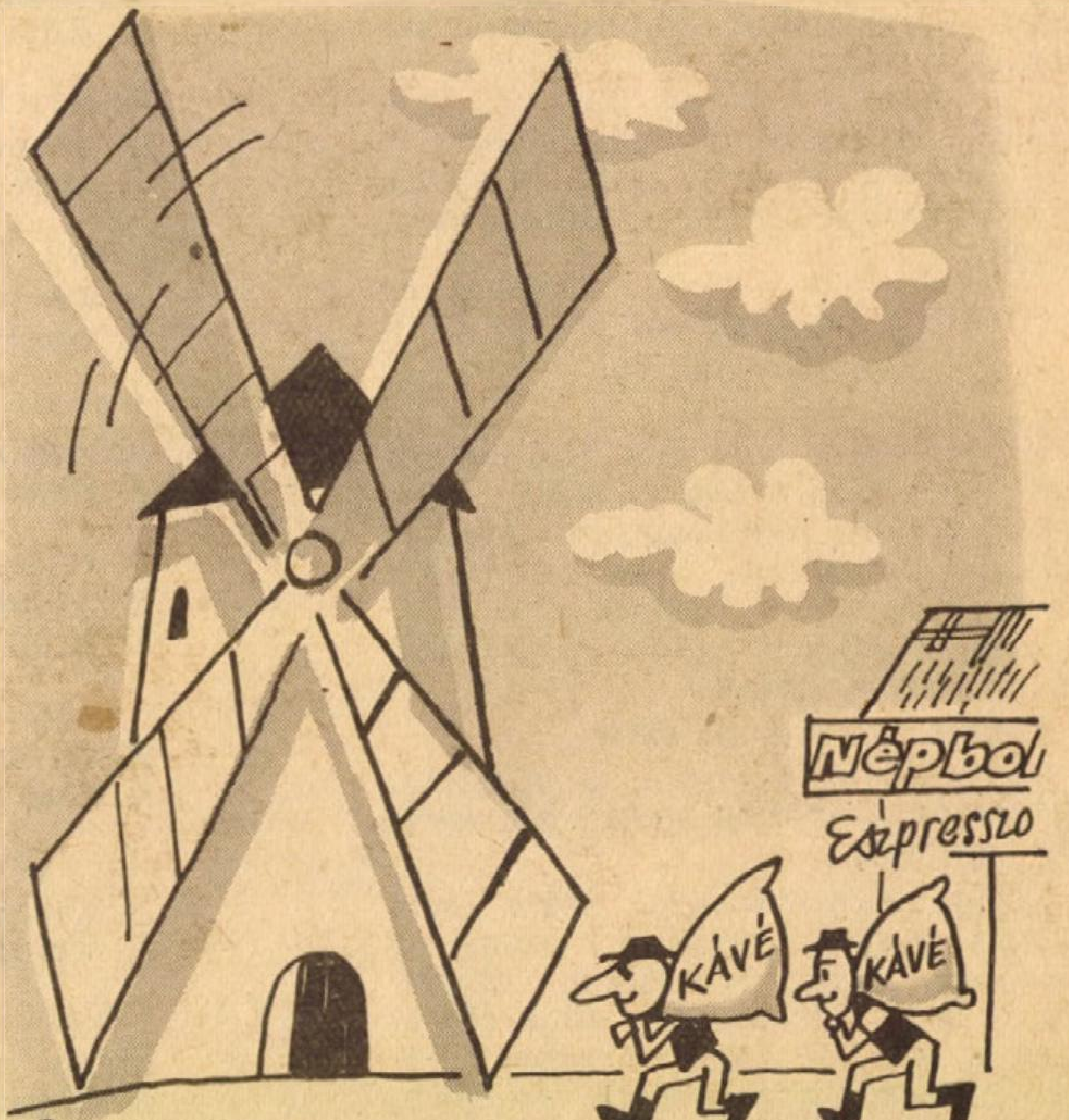

Tökéletes kikapcsolódás

Toncz Tibor rajza

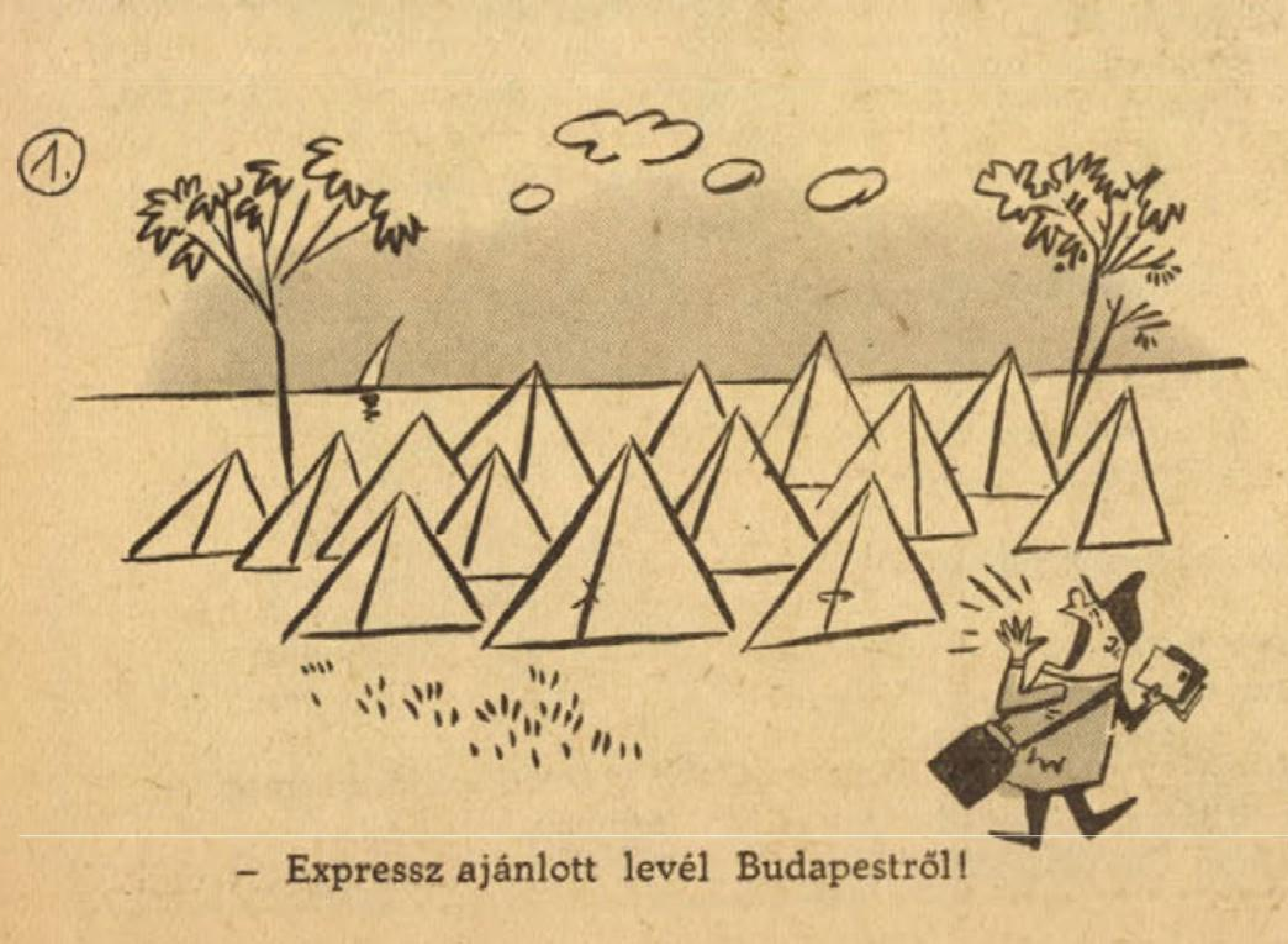

– Expressz ajánlott levél Budapestről!

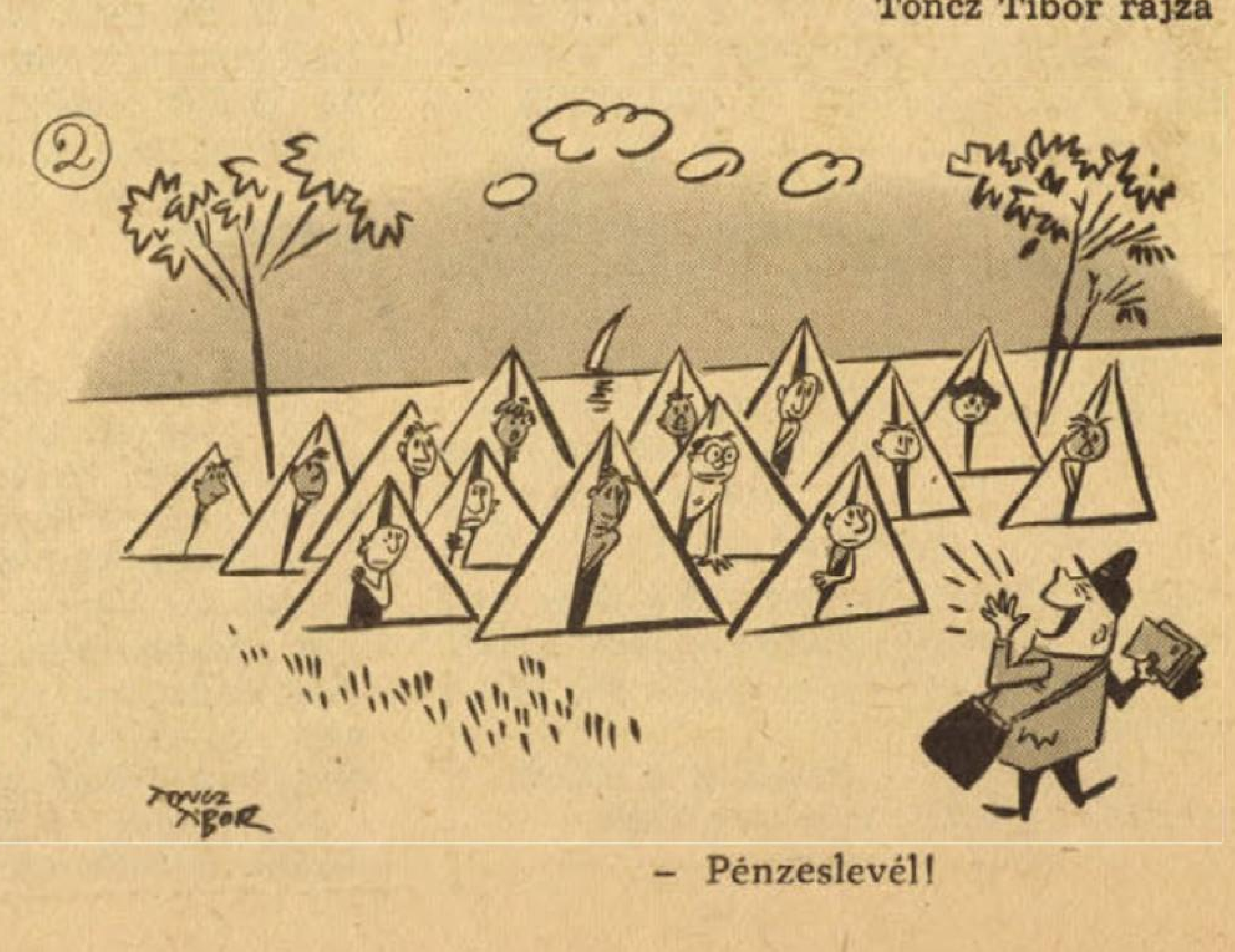

– Pénzeslevél!

Ibusz-túra

Toncz Tibor rajza

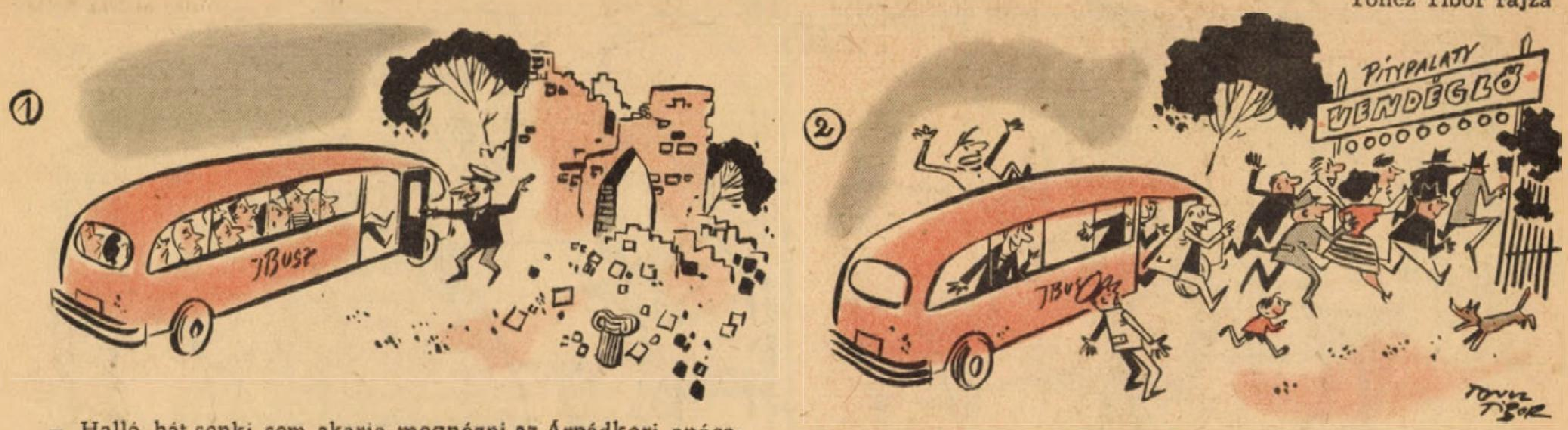

– Halló, hát senki sem akarja megnézni az Árpádkori apácakolostor romjait?! . . .

Világkép

Egyik hölgyismerősöm, Rózsa Ibolya (mind a kettő keresztnév) még csak két és féléves, de már több verset és dalt tanult a bölcsődében. Teljes műsorát elő is adta a napokban egy szűkkörű, de lelkes hallgatóság előtt. Versmondása némileg már hasonlít a nagyokéra, nem mindig lehet követni a szöveget. Szó volt mókusról, nyusziról és még másokról. Egy kis dalt is elcsipogott, de ennek is csak az első két sorát tudtam megérteni:

Az anu öjtözit,
Az apu idedesz.

A dal végén még bambiról is szó volt, az összefüggést azonban képtelen voltam megállapítani. Másoknak is elmondtam, hogy miféle kis zavaros dalocskát énekelt el a kicsi a maga módján az öltözködő anyuról és az ideges apuról.

Megütődve néztek rám.

— Te nem ismered a Pancsoló kislányt? — szúrták belém a megvetés kérdését.

Fülig elvörösödtem. Mert igaz ugyan, hogy az emberi kultúra, az irodalom olyan mértékben növekszik, hogy képtelenség már lépést tartani vele, ez azonban mégsem lehet kifogás olyan alkotás esetében, amely mondanivaló, formaszépség és népszerűség tekintetében kimagaslik a többi közül. Különösen a már idézett két sor az, amelyet valóban szégyen nem ismerni. Ez a két sor valóságos világkép, történelem, lélektan, művészet és filozófia. Rámutat arra, hogy az emberiség két táborra oszlik, az egyik rész csinál valamit, a másik ideges. Vizsgáljuk csak meg az emberiség történelmét, s láthatjuk, hogy ez a nagy gondolat végigvonul a nagy és kis eseményeken, az élő világ bármilyen tevékenységén. Néhány szerény példa:

Biblia
Az Ábel tüzet gyújt,
A Káin ideges.

Trójai háború
A Helént elviszik,
A király ideges.

Római birodalom
A Néró énekel,
A város ideges.

Francia forradalom
Robespierre gyanúsít,
A Danton ideges.

Költészet
X. költő verset ír,
Z. költő ideges.

Színház
X. új darabot ír,
A néző ideges.

Zene
A Wagner komponál,
A Verdi ideges.

Tudomány
Bolyai felfedez,
A Gauss ideges.

Atomkorszak
A tudós feltalál,
Az ember ideges.

(Jó, jó, nem kell idegeskedni, már befejezem. Könnyű idegeskedni, amíg az ember dolgozik. Igazán érvényt kellene már szerezni annak az elvnek, hogy aki nem dolgozik, ne idegeskedjék.)

Feleki László

E heti hirdetéseink

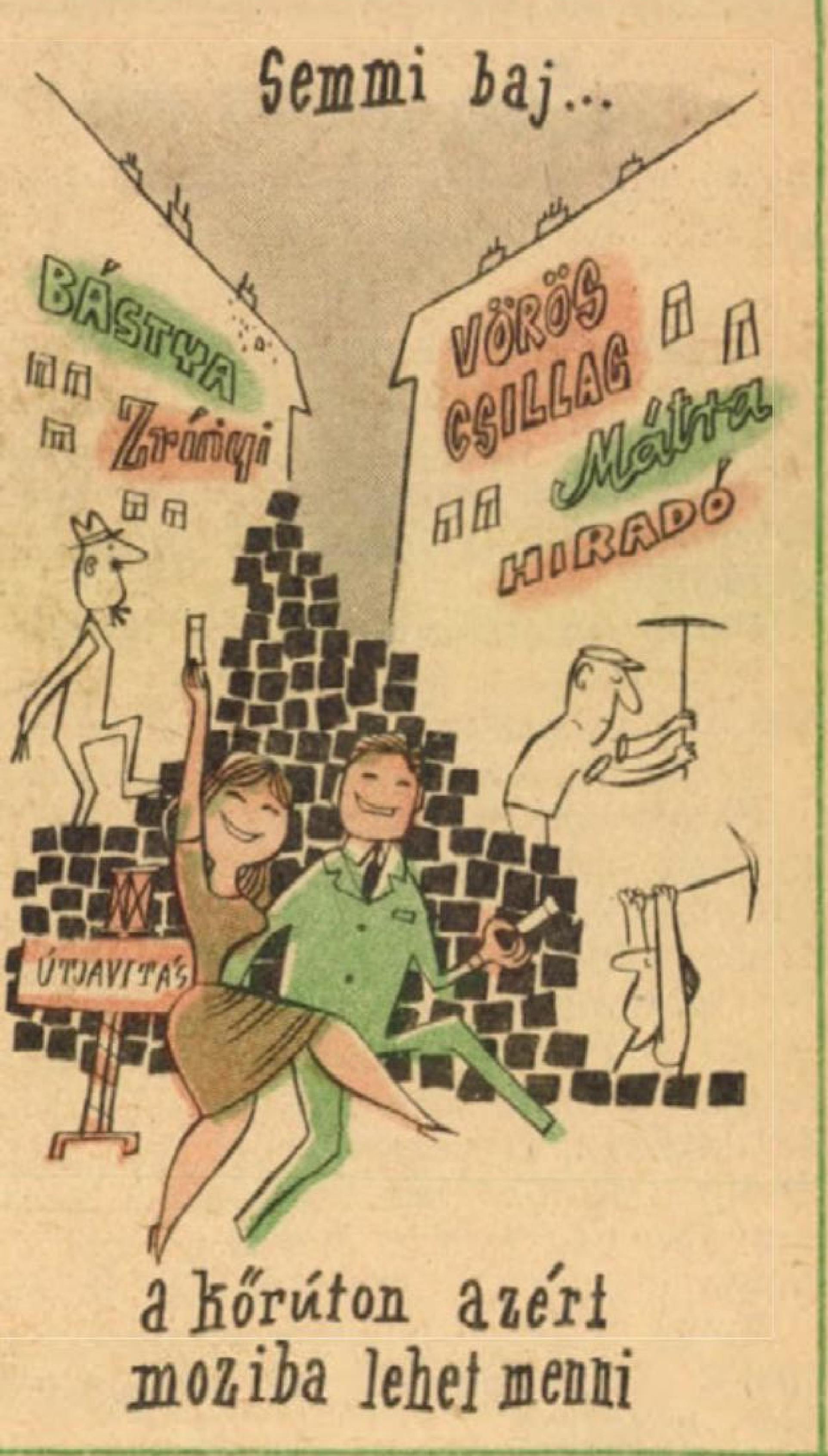

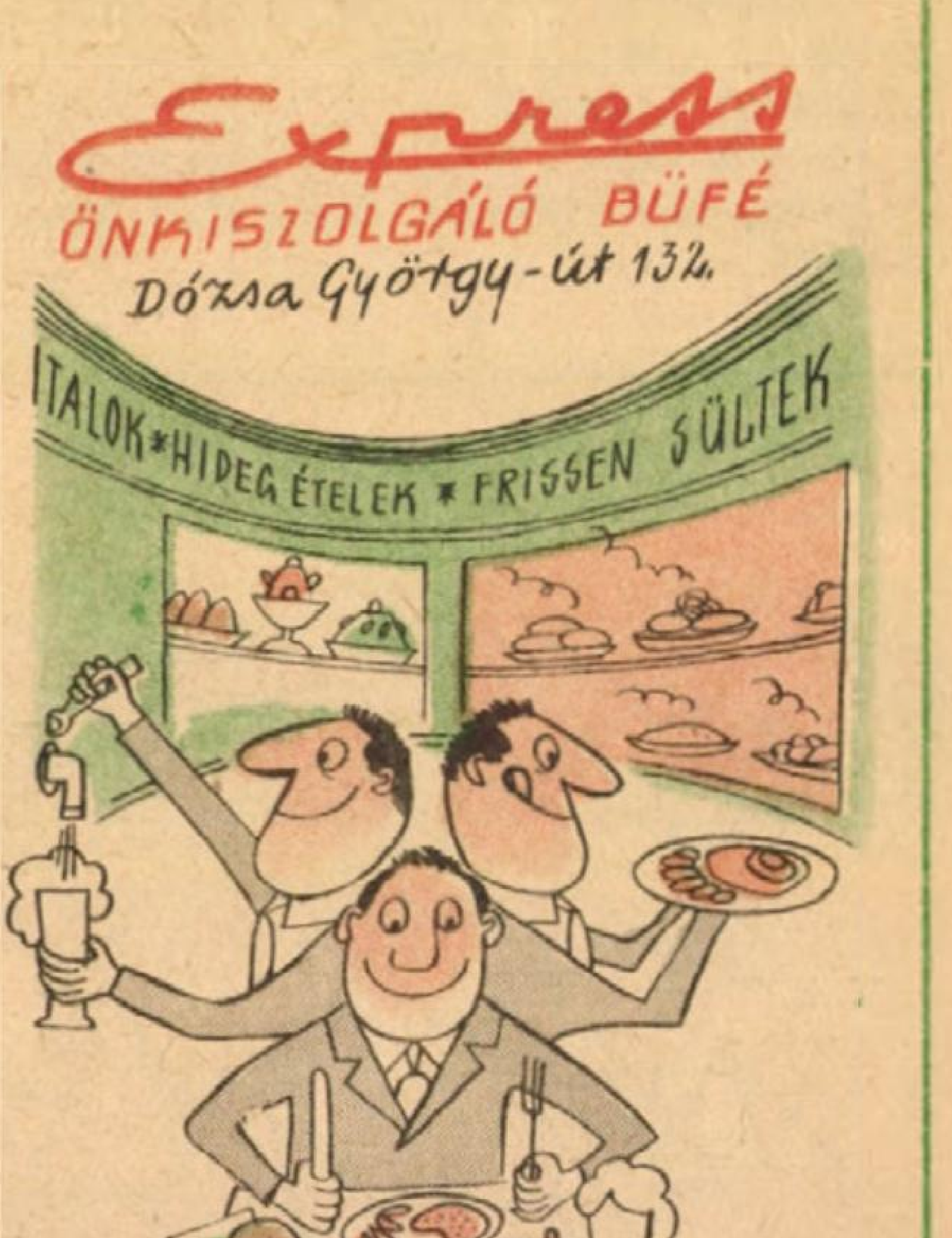
Express
ÖNKISZOLGÁLÓ BÜFÉ
Dózsa György-út 132.
ITALOK * HIDEG ÉTELEK * FRISSEN SÜLTEK
Izletes ételek, kiváló italok gyorsan, olcsón!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A színházban egyszer kifütyülték egy darabot, csak egyetlenegy ember tapsolt.

– Miért tapsol ön? – kérdezték tőle a szomszédai.

– Én kérem. – hangzott a válasz –, azoknak tapsolok, akik fütyültek.

*

Vedres éjfél után két órakor becsenget egy gyógyszertárba. A gyógyszerész nagynehezen kicsoszog és álmosan megkérdi, hogy mi kell.

– Kérek egy doboz szalmiák-cukrot –, mondja Vedres.

A gyógyszerész dühbe gurul.

– Hallatlan, – mondja mérgesen –, nem ért volna rá azt a szalmiák-cukrot megvenni holnap reggel is?

– De igen – feleli Vedres –, majd inkább eljövök érte holnap. Jó éjszakát.

Jó kollégák

Szür-Szabó József rajza

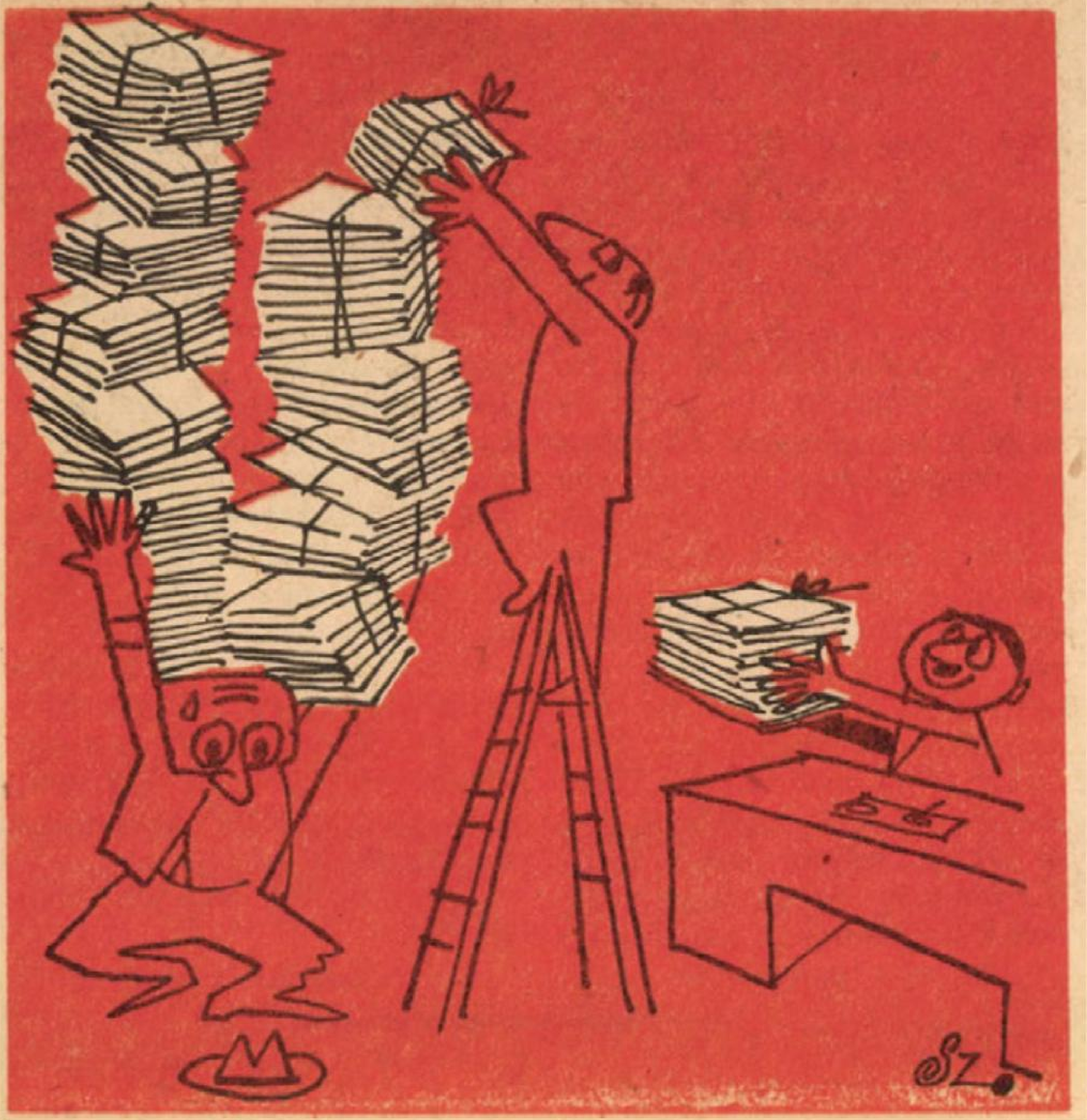

– Mielőtt alkalmazásra ajánljuk, megnézzük, mennyi terhet rakhatunk rá!

KÉT APRÓ VERS

A. MALIN

NEM SEGÍTETT

Konzervatóriumnak udvarában
élt egy holló hajdanában-danában.
És mily fejlődésképtelen, hallatlan!
A károgásában még ma sincs dallam!
(Fordította **Pogonyi Antal**)

V. IVANOV:

LELKES HATÁROZOTTSÁG

Kritikus: „Bizony, mondom én,
»pozitív« hősöd furcsa lény.
Iszik s üvöltöz cudarul —
példát ilyentől ki tanul?”
A szerző rágyújt. „Vagyis itt,
ez nem jó...” Egy mélyet szív
s eréllyel szól: „Tudod mit?
Legyen e hősünk — negatív!”
(Fordította **Szabó Rezső**)

150 éves a konzervdoboz

Toncz Tibor rajza

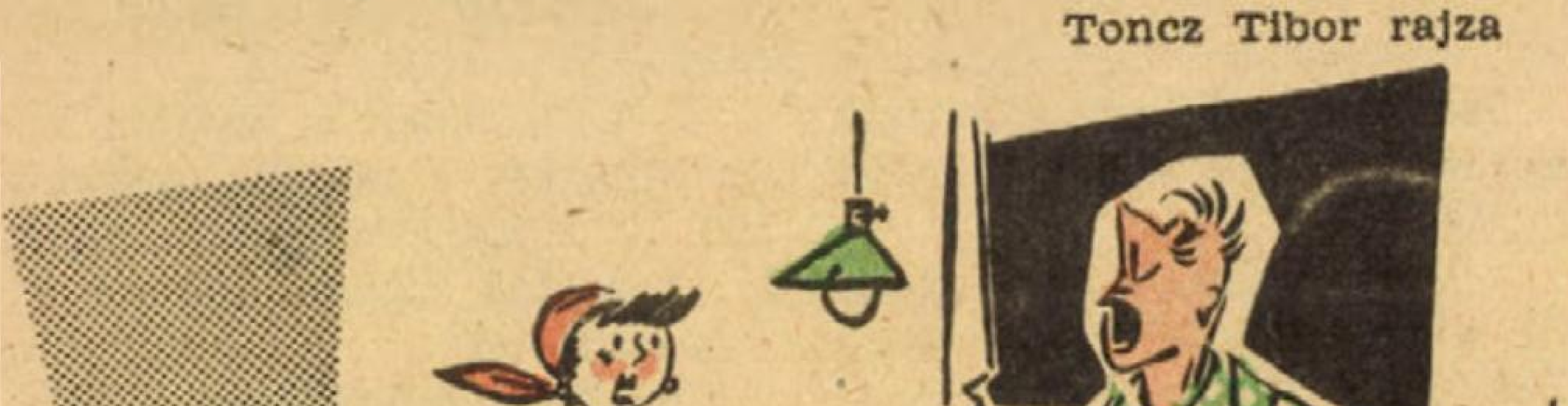

– ;:: de egy használható nyitót még nem tudtak hozzá feltalálni! ;:;

A gyalogos lélektana

Pusztai Pál rajza

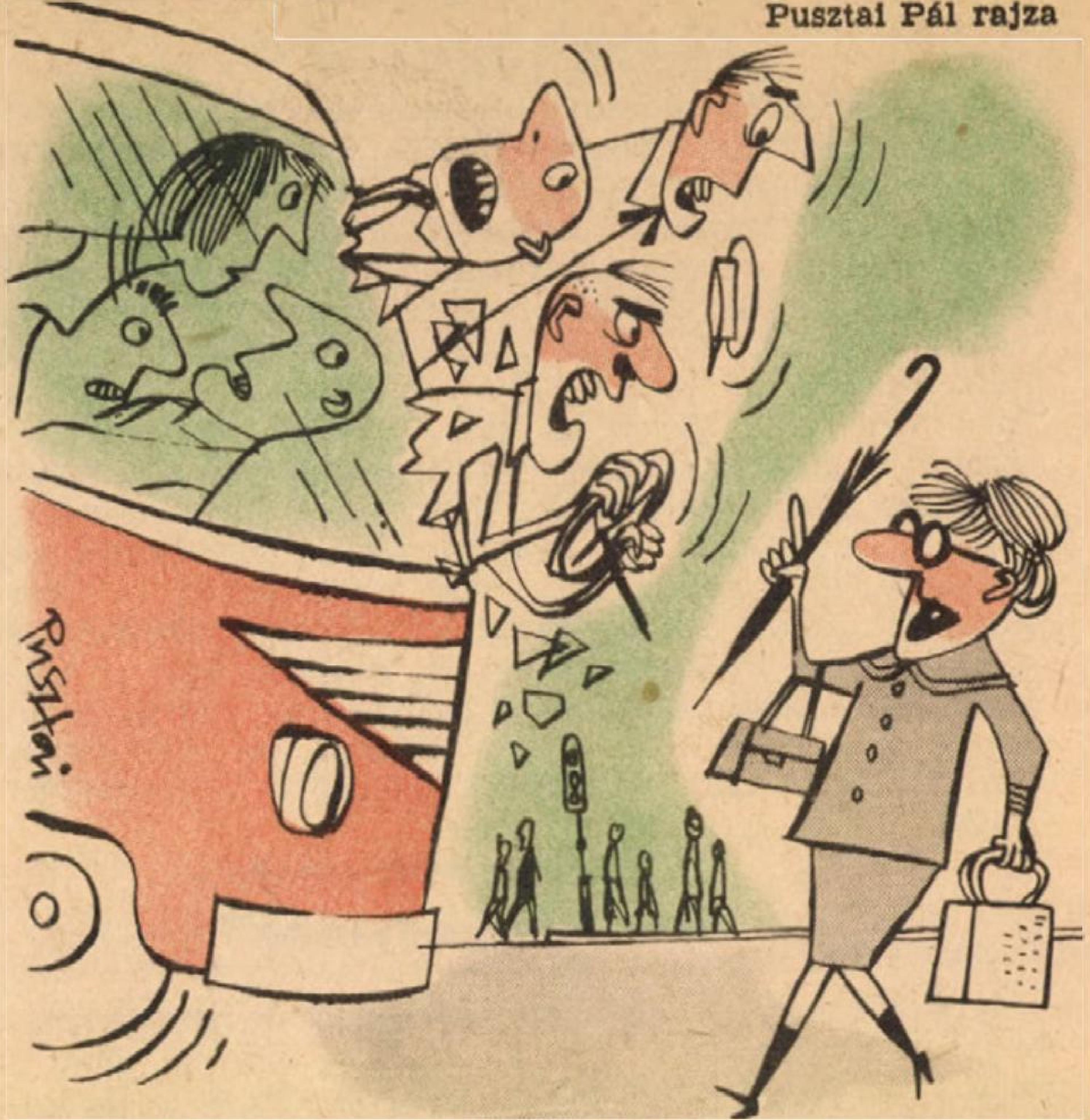

– Halló, néni, nem tud vigyázni magára?
– Minek? Maguk úgyis vigyáznak rám.

Visszaadják a Ligetet a közönségnek

Gerő Sándor rajza

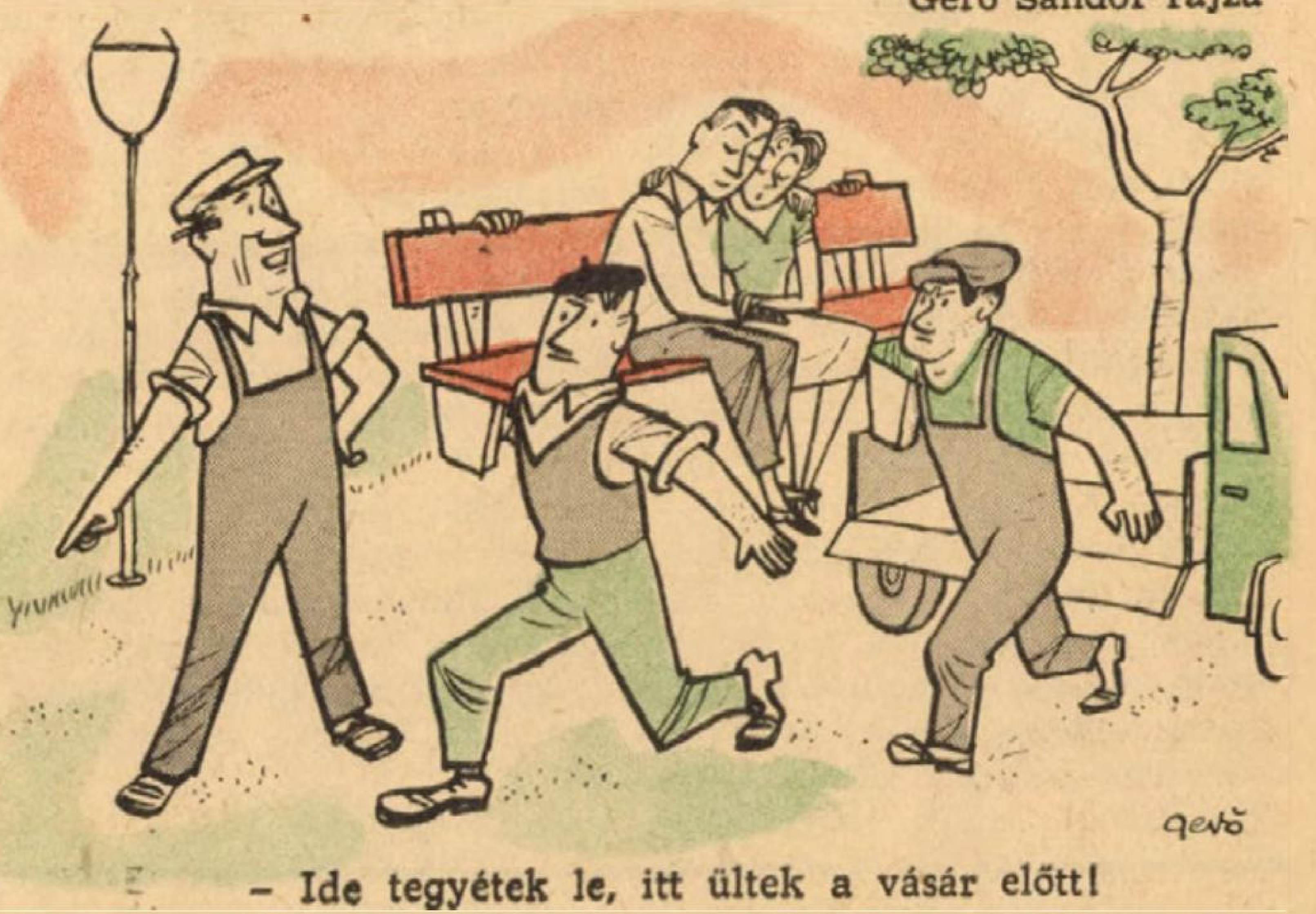

– Ide tegyétek le, itt ültek a vásár előtt!

Az egyetem előtt

Várnai György rajza

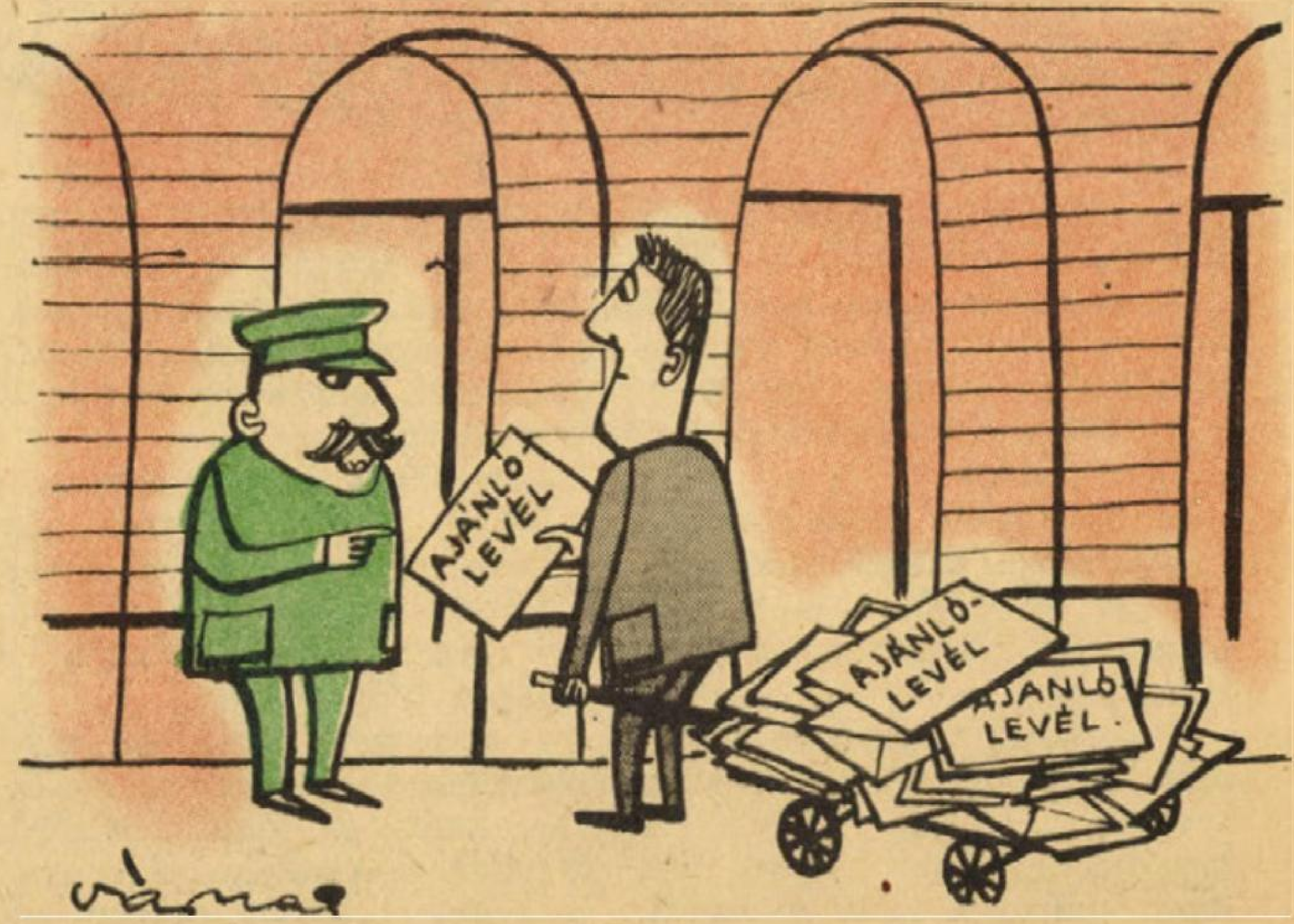

– Úgy látom, fiatalember, maga a levelezőtagozatra akar jelentkezni!

Le a bürokráciával

Zsákbamacska

A Velencei tó környéki téeszek panaszkodnak a Szenttamási Hibridüzemre, mely hanyagul osztályozza a vetnivaló kukoricaszemeket. A leplombázott zsákokban azonos termetű kukoricaszemeket kellene kapniok, hogy a megfelelő tárcsa alkalmazásával egy-egy fészekbe két-két szemet vessen a gép. De hol kisebbek a szemek, — ekkor négy-öt tő bújik ki a fészekből; a többletet azután (nem is szólva a pazarlásról) fáradságos munkával ki kell tépdesni. Hol pedig nagyobbak a szemek, akkor meg elakadnak a tárcsában, és csak hetek múltán derül ki, hogy mekkora terület maradt bevetetlen. Az ilyesmit látva, táplálkozik aztán egyesek idegenkedése a gépi műveléstől, — ami a konkrét anyagi veszteségnél lényegesen súlyosabb kár.

Már egész kukoricacsövet is találtak egy „osztályozott” vetőmagot tartalmazó zsákban —, úgyhogy ideje lenne illetékeseknek megszigorítani az ellenőrzést a Szenttamási Hibridüzemben, mielőtt rátérnének az egész tökök leplombázására . . .

(d—i)

„Út a Népstadionba”

Ilyen címen május 19-i számunkban arról írtunk, hogy a Népstadion egyik főbejárata elé a Kerepesi út felől az autók hepehupás, gödrös, kátyús úton jutnak el. Megkérdeztük az illetékeseket: miért nem csinálják meg az utat?

A XIV. kerületi Tanács építési osztálya válaszolt cikkünkre. Azt írták, hogy ez az útszakasz a Népstadion építésekor csak gyalogosforgalomra volt kiépítve és a Tanácsnak nincs módjában az utat kijavítania, ezért a Belügyminisztérium illetékes osztályát arra kérik, hogy az ott levő sorompót mindaddig tartassa zárva, amíg a Fővárosi Tanács az utat megépíti. Ezt a XIV. kerületi Tanács is kérni fogja.

Ezt a választ nem fogadhatjuk el, mert csak innen, a Kerepesi út felől lehet megközelíteni a széles, szobrokkal díszített Ifjúsági utat és az autók parkírozóhelyét, illetőleg a Népstadion egyik főbejáratát. Mi az út javítását kértük cikkünkben, erre az egész útszakaszt le akarja a Tanács – a válasz szerint – záratni, ahelyett, hogy megjavítaná. Most kellemetlen a göröngyös, hepehupás út, de a Kerepesi úti bejárat elzárása túlzsúfolttá tenné a többi, Népstadionba vezető utat, és a parkírozóhelyeket. Egyébként ezen az úton jár be a külföldi kocsik nagy része is.

A XIV. kerületi Tanács a legegyszerűbb megoldást választaná: a mosdóvízzel együtt kiöntené a gyereket is.

A Népstadion vezetősége is helytelennek találja a lezárási tervet. Szerintük az út javítása nem is jelentene túlságosan nagy összeget.

Nem vitás, hogy a XIV. kerületi Tanácsnak az út lezárása helyett, e fontos útszakasznak a tervezettnél gyorsabb megjavítását kellene szorgalmaznia.

De sürgősen!

Habos sör vagy sörös hab?

Ha a sör folyékony kenyér, akkor a hab légnemű sör. Vagyis olyan sör, amely eloszlik s marad, mi volt, a puszta lég. Egyre több a panasz, hogy a csaposok a korsó sör felét csak annyi sörrel töltik meg, amennyi helyet a tekintélyes térfogatú hab lehetővé tesz. Jut is, marad is. Hogy mennyi jut, azt a fogyasztó bosszankodva látja, de hogy mennyi marad, azt ebben a magasságos gebines világban nem is lehet tudni. Azt csak a csapos tudja, aki szereti családját, s önmagának sem ellensége. Glósz Endre (Kecskemét, Attila u. 6.) a megrövidített sörivó társadalom nevében kéri segítségünket. Varga Imre Győrből (Zrínyi u. 5.) rövid kétfelvonásos színműben írja le a sör helyett habot nyelő fogyasztók tragédiáját, s ebben a színműben a csapos egyáltalán nem pozitív hős.

Az érdekeltek hozzászólnak

Május 25-i számukban cikket írtak a kalandos és bűnügyi regényekről, amelyeket az Írók Könyvesboltjának kirakatában láttak.

Közöljük, hogy a kifogásolt kiadványok az NDK-ban jelentek meg. Olyan kalandos regényekről van szó, amelyek az imperialista kártevést leplezik le és ehhez hasonló kiadványokat magyar nyelven már megjelentettek. Az említett kiadványok nem károsak még az ifjúság számára sem.

Mint érdekességet megemlítjük, hogy cikkük nyomán a könyvesbolt két nap alatt valamennyi úgynevezett „kifogásolt” kiadványt értékesített.

Köszönettel vettük bírálatukat.

Állami Könyvterjesztő V.

Villámlátogatás a keleti villamosszínben

(Háromszázan használnak két zuhanyt)

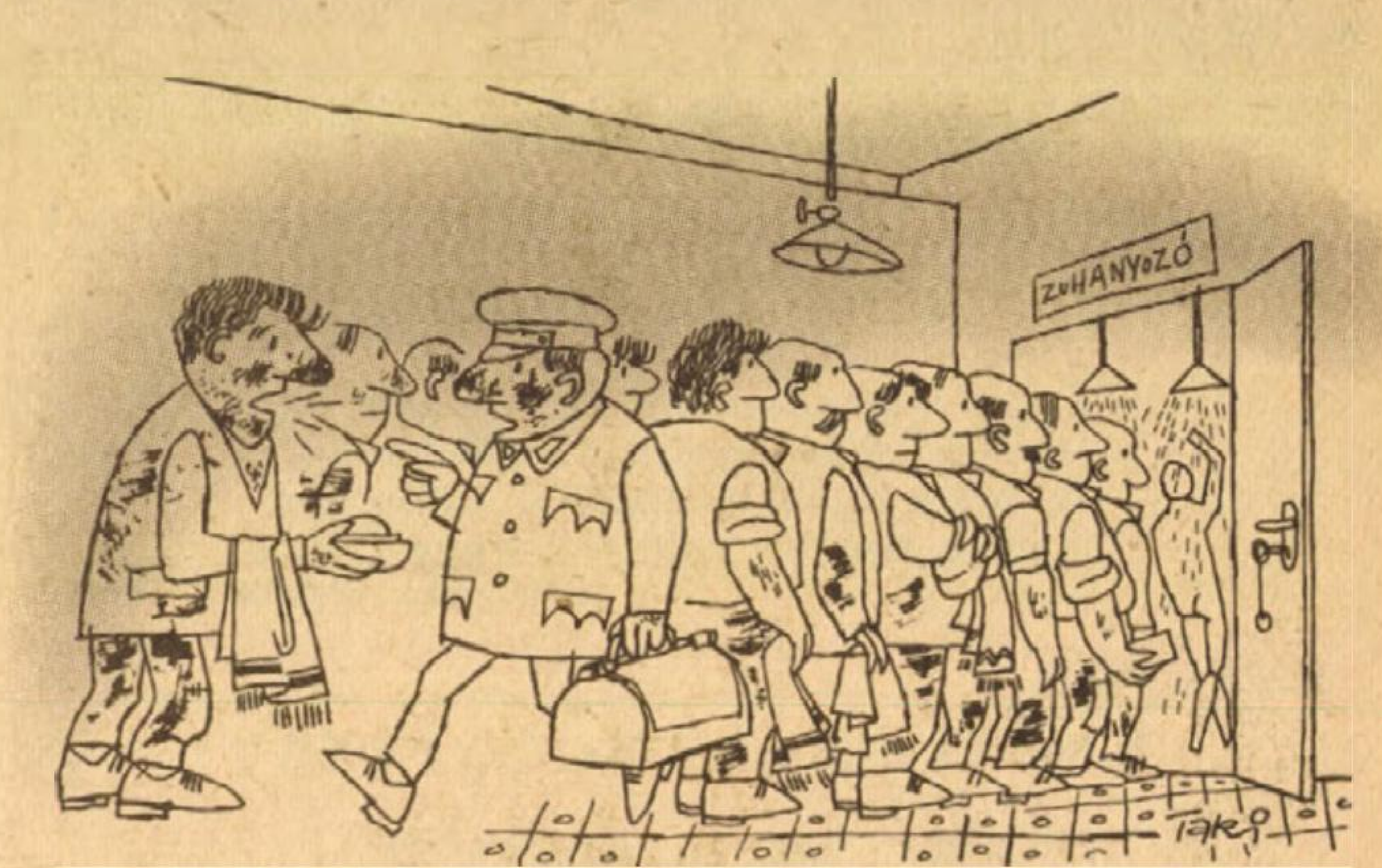

– Te nem mosakszol?
– Nem, mert még ma haza akarok érni!

Csökönyösség

A hőség fullasztó, de a zsúfolt autóbusz ablakai mégis csukva vannak.

Megkérdem az ülőkalauznőt, akinek arca pulykavörös a melegtől:

– Miért nem nyitja ki az ablakokat?

Így válaszol:

– Mert a végállomáson az indulásnál felhős volt az ég.

– Igen, de most gyönyörű kék az égbolt, úszkáló bárányfelhőket sem lehet látni és itt a kocsiban alig lehet lélegzeni a levegőhiánytól.

– De viszont nincs huzat.

Vitatkozni kezdek vele:

– A levegőjárás még nem huzat. Így nagyon egészségtelen az utazás.

– Dehogy egészségtelen. Ha leszáll, akkor annyi levegőt szívhat, amennyit akar – mondja mérgesen. Most nem lehet tudni, hogy a melegtől, vagy a dühtől lilásvörös az arca.

– Én valóban leszállok a következő megállónál, de mivel emberbarát vagyok, szívemen viselem a maga egészségét. Hiszen a kocsiban marad és tovább szívja az elhasznált rossz levegőt.

Leszálltam és megjegyeztem a kocsi számát. Másnap egy orvosbarátommal addig lestük a kocsit, amíg a kalauznő vörös arcát megpillantottuk a bejárati ülőketrecben.

– Kérem – mondtam neki kedvesen –, elhoztam kiváló barátomat, a tüdőspecialistát. Ő mint szakember bebizonyítja magának, hogy csukott ablakok mellett egészségtelen az utazás.

Barátom szakszerű előadásba kezdett, de a kalauznő csak legyintett:

– Egyes utasok nem szeretik a nyitott ablakot. Én sem... Átszállót tetszik?

Nem hagytam abba az egészségügyi propagandát. Harmadnap elhoztam neki az Orvosegyetem rektorának levelét, amelyben a nyitott autóbuszablakok mellett tör lándzsát.

– Nekem hozhat levelet az atyaúristentől is – mondta mérgesen a kalauznő és egy törülközővel megtörülte izzadó homlokát.

Levél, az nem ér semmit, gondoltam és ezért megkértem az atyaúristent, hogy szálljon fel velem a csökönyös kalauznő autóbuszára.

Bemutattam őket egymásnak azután az atyaúristen jóságos hangon igyekezett rábeszélni a kalauznőt az ablak kinyitására, de eredményt ő sem tudott elérni.

– Az istennek se nyitom ki az ablakot – mondta erélyesen. – Hogyisne, hogy azután a garázsban félórát töltsek a felsrófolással?

További érvekre nem kerülhetett sor, mert a kalauznő az autóbusz áporodott levegőjétől elájult.

Jöttek a mentők, a hordágyat beemelték a kocsiba. Amikor a mentőautó elindult, a kalauznő magához tért, és így szólt a mentőorvoshoz:

– Vagy becsukják az ablakot, vagy kiszállok . . .

Palásti László

⁂

PÉCSI vázlatok

TONCZ TIBOR és PUSZTAI PÁL rajzai

Rám köszön a Nádor Szálló előtt egy szürkeruhás, szürkebajszos fiatalember. Szakasztott olyan, mint az apja – villan fel bennem a gondolat. Aztán közelebb lép hozzám, kezet rázunk, megöleljük egymást.

– Nahát! Nem te vagy a fiad? – mondom neki, mindkettőnk élénk derülésére. Húsz éve nem láttuk egymást, osztálytársam volt valamikor. Olyan frissnek és olyan fiatalnak tűnik, hogy indokoltan nézhettem a saját fiának.

Derék barátom egy vérbeli pécsi tükéhez (így nevezik a bennszülötteket Pécsett) illő büszkeséggel jegyezte meg, hogy a mecsekalji városban nem öregszenek az emberek, maga a város pedig egyre fiatalabb. Ha nem hiszem el, nézzek meg a saját szememmel legalább három jellemző újat a sok új közül, ami csak úgy hirtelen az eszébe jutott: a Meszest, az urán-várost, a szőlőhegyek autóbusz-járatait.

A Meszesen, ahogy a régi bányásztelepülést nevezték, a viskók helyén modern, két-három emeletes házsorok épültek. Bányászok laknak az összkomfortos lakásokban. (Üzlethálózat a helyszínen.)

Nagy kék autóbuszok járnak a hegyoldalban, a keskeny hegyi utakon, a gondosan művelt szőlőtőkék között, a Bálicsdűlőben, a Kis-Daindolban és a még távolabbi szőlőhegyeken.

Az urán-város Pécs új városnegyede. Lent a völgyben, a volt „reptéren" színes, háromemeletes lakóházaival, változatos erkélyeivel úgy hat, mint ha Pesten járnék a Fiastyúk utcai és a Lehel úti új településeken. Csak hát a pécsi sokkal nagyobb. A házak előtti kis parkokban gyerekek játszanak.

– Mi az édesapád? – kérdem az egyiket.

– Bányász.

– Hát a tiéd?

– Főkönyvelő.

A többit már nem is kell kérdeznem.

– Az enyém is bányász!

– Az enyém meg orvos! – sorolják egymás után.

Öt-hat éves vidám fickók, okosak, jól öltözöttek. És mindegyikük pilóta szeretne lenni.

Sok mindent láttam még és Pécs nagy jövőjében való bizakodással a szívemben utaztam volna vissza Budapestre. Sajnos, este tíz felé betértem a főpostára. A kétablakos, kicsire méretezett esti inspekciós hivatali helyiség kopottabb és piszkosabb, mint húsz évvel ezelőtt volt. Pedig már akkor sem lehetett vele dicsekedni! Az utcára néző ablakokon mindmáig ott felejtették az annak idején gondosan felgöngyölt kék „légó" papírt is.

Javíthatatlan optimizmusomra jellemző, hogy ennek ellenére is változatlanul bízom Pécs nagy perspektívájában. Csak nem szabad ablakon át nézni a perspektívát, s főleg nem a pécsi főposta ablakán át.

F. Gy.

Sokác leány

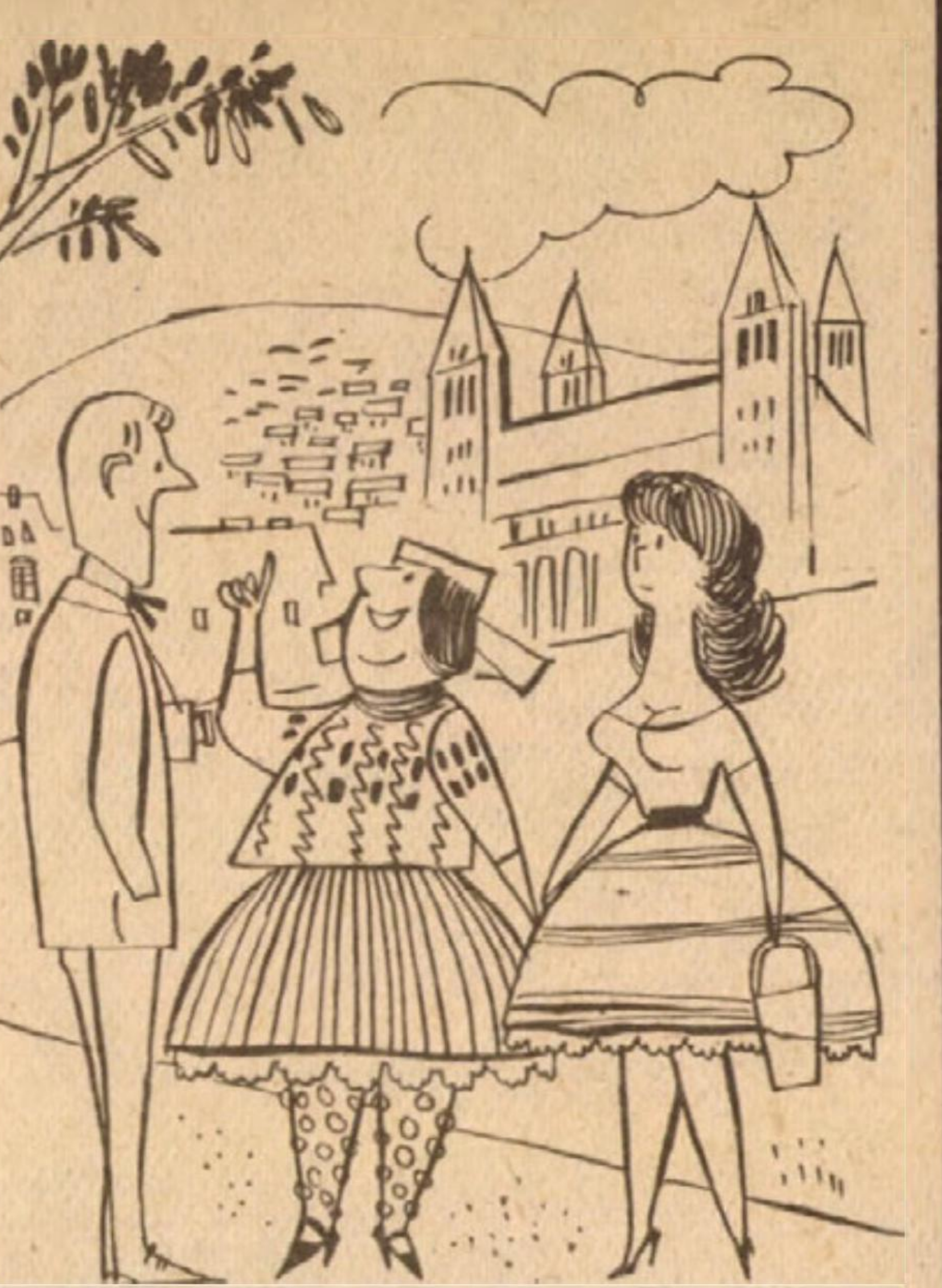

– A lányom már csak a divat miatt visel kilógó alsószoknyát...

Áradat a Mecsekről

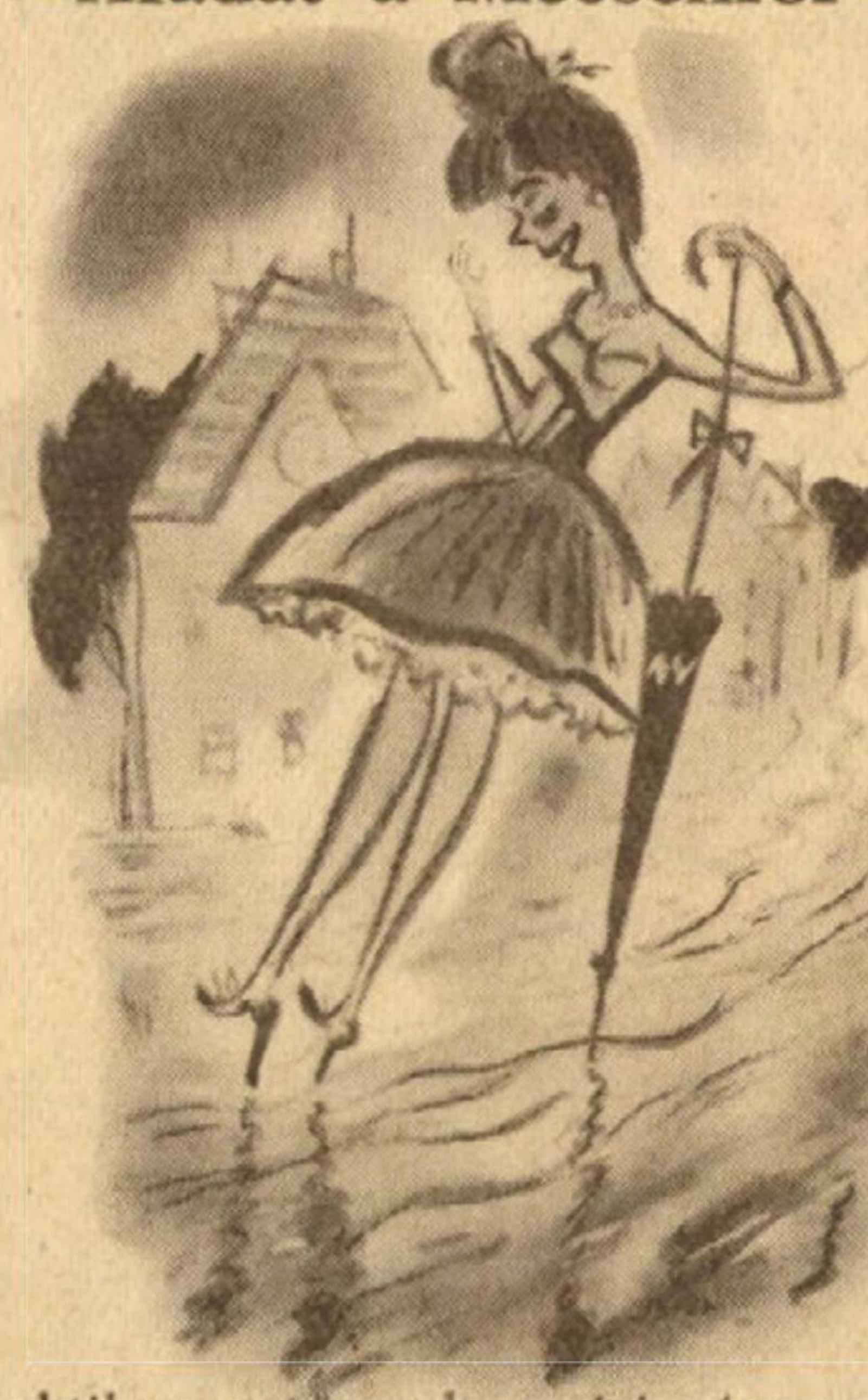

Praktikus a tűsarok, nyári zápor után

Az összkomfortos Mecsek-üdülőben

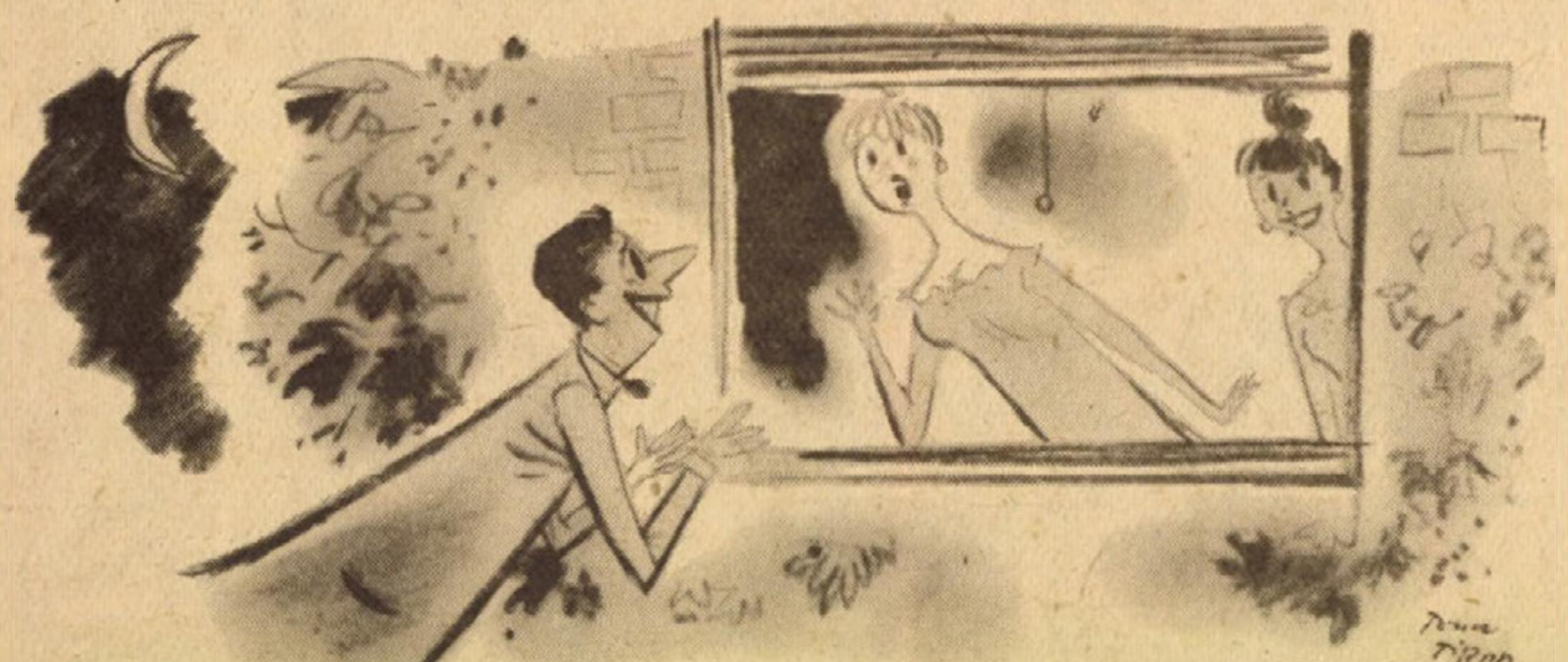

– Kartársnők, jöhetnek ingben is táncolni, helyben van a bár!...

Pécsi különlegesség

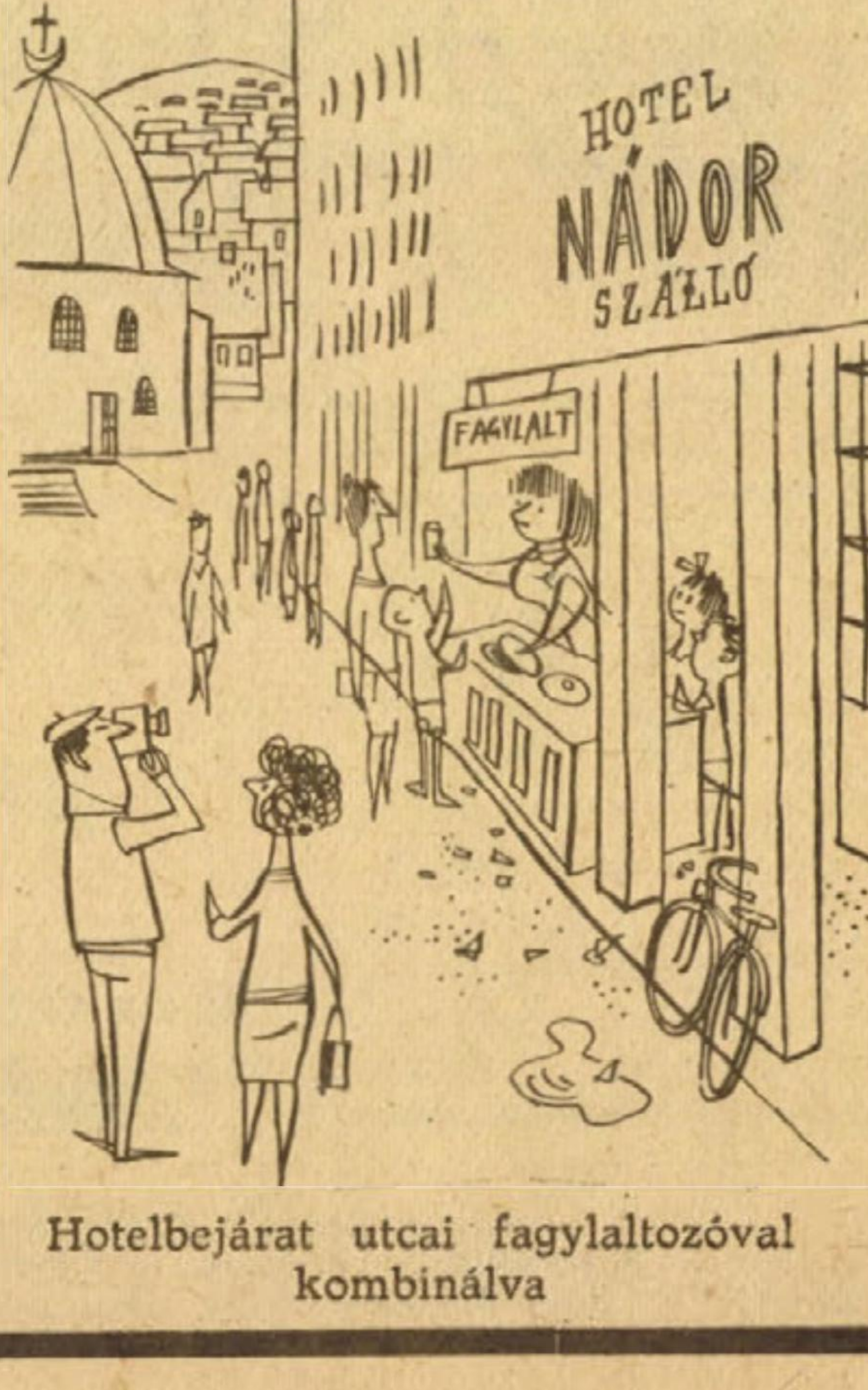

Hotelbejárat utcai fagylaltozóval kombinálva

Pécs, a zene városa

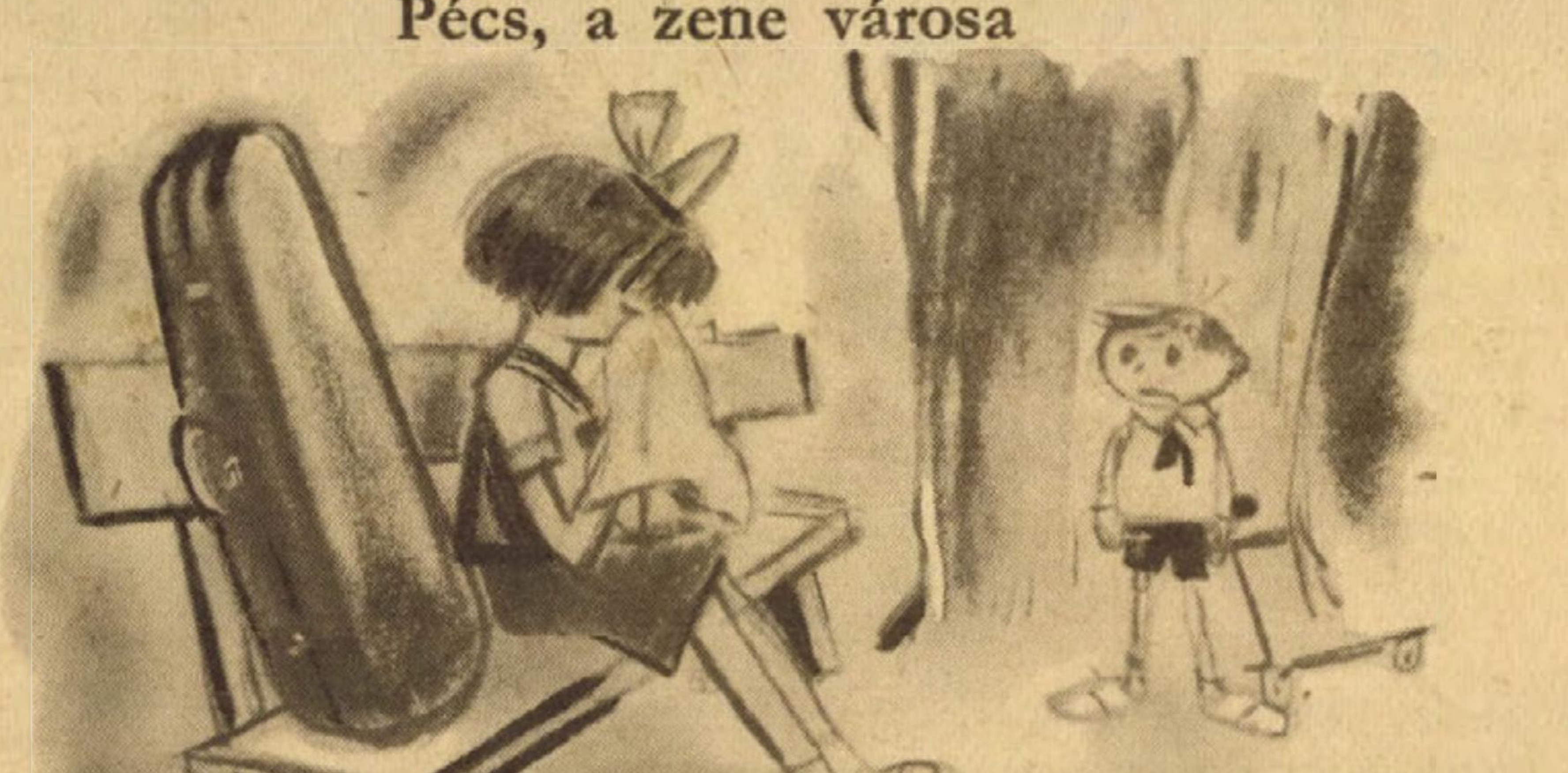

Pannika pót-hegedűvizsgára utasíttatott...

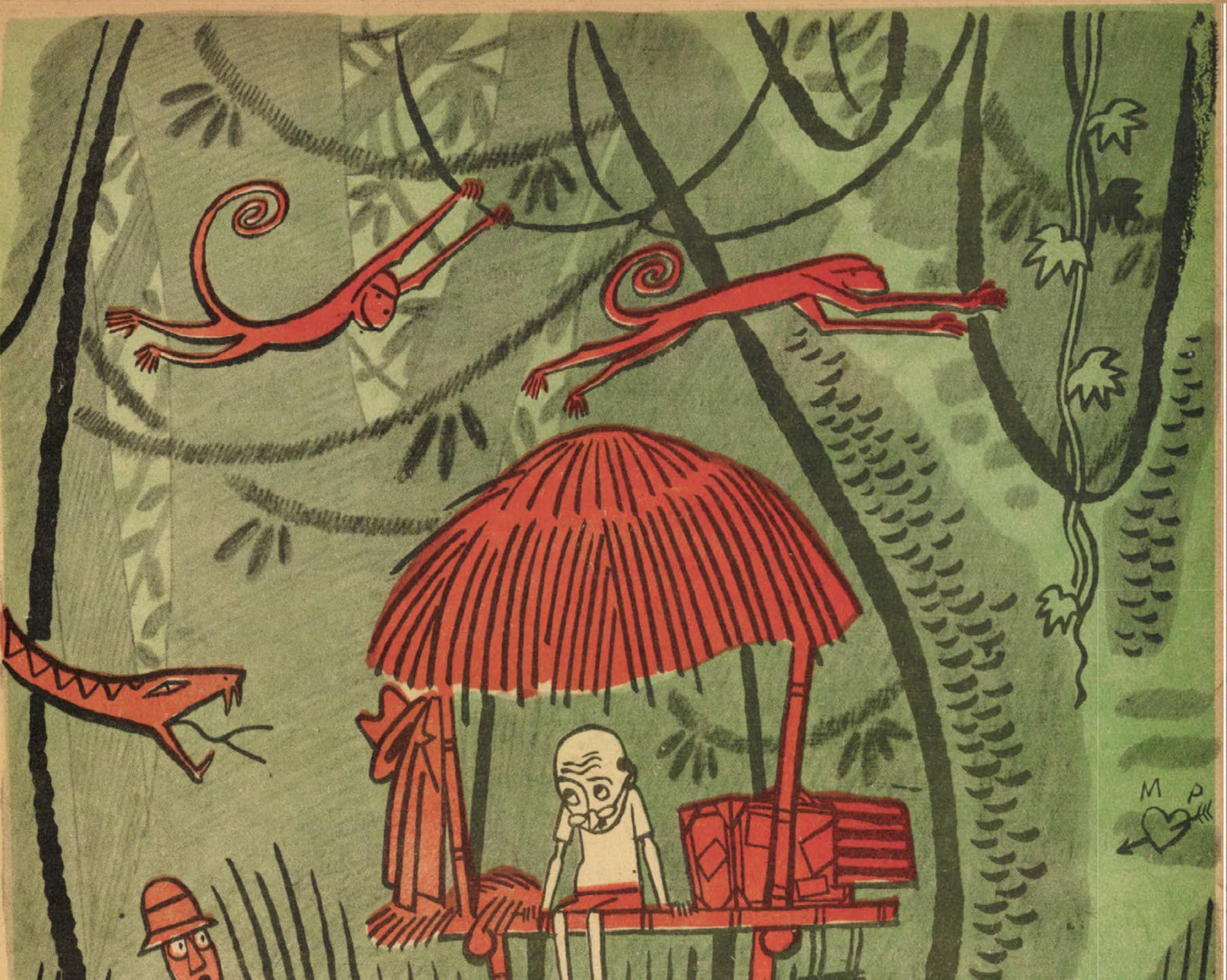

— Mi az, Guzmics kartárs, maga itt nyaral?
— Mit csináljak? A Balatonnál szeptemberig nem lehet helyet kapni . . .

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.2432 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.